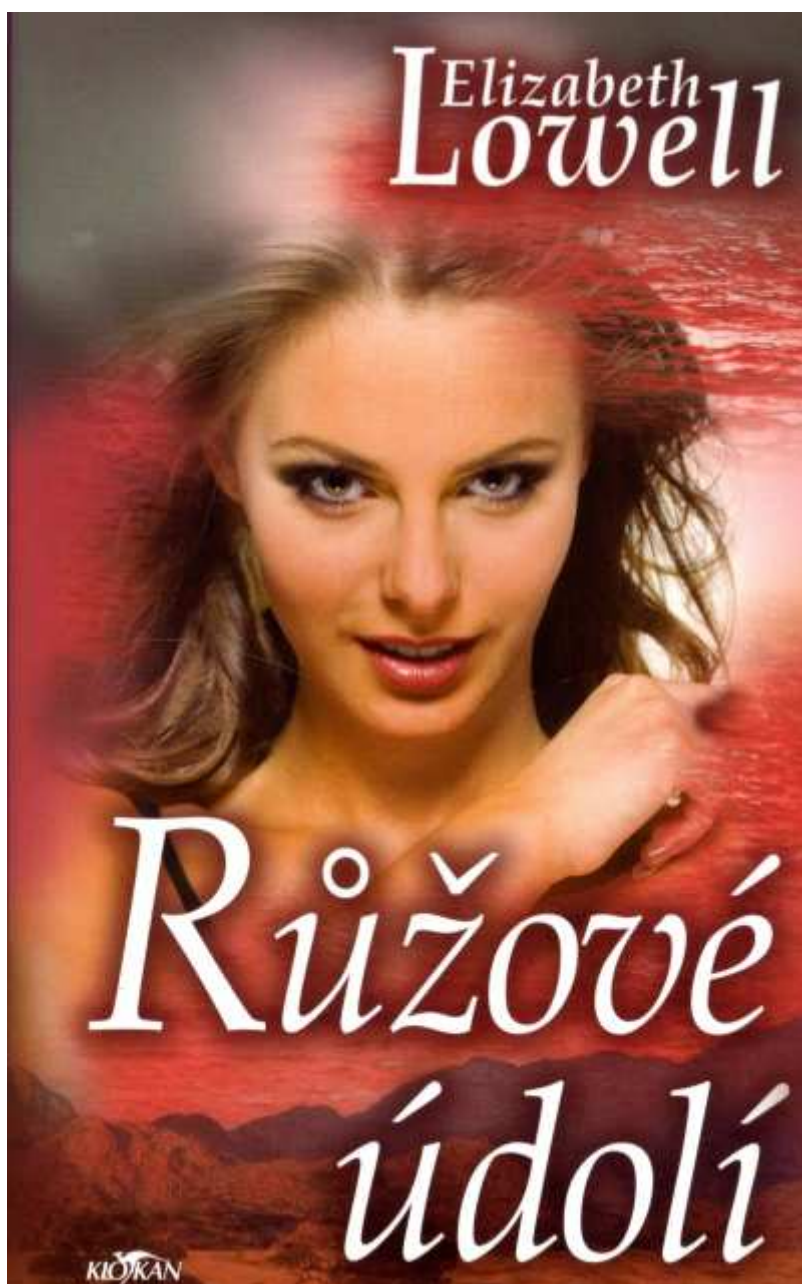

1

Paní Farrallová," zeptal se fotograf, „mám tu miskou z bílého jadeitu nasnímat v kombinaci s kupičkou perel, nebo s krajinkou ze slonoviny?"

Reba Farrallová k němu půvabným krokem zamířila vyschlým korytem řeky. Pod sandály na nízkém podpatku jí skřípal ostrý štěrk. Zastavila se vedle něho, sklonila se a podívala do hledáčku fotoaparátu. Mechanicky si odhrnula z tváře medové vlasy, které se jí uvolnily z nedbalého uzlu na temeni. Napřímila se a obrátila několik listů papíru sepnutých svorkou. Snažila se působit profesionálně a kompetentně, přestože zoufale toužila vytratit se na několik minut někam do ústraní, kde by si mohla beze svědků poplakat.

„Osmý soubor?" zeptala se hlasem o něco vyšším a drsnějším, než byl její obvyklý kontraalt.

„Ano," potvrdil fotograf, když zalistoval ve vlastních podkladech.

Reba se ohlédla po vzácných uměleckých předmětech rozložených na skalnatém výčnělku. Řečiště z obou stran svíraly stěny přírodního mramoru, které voda a čas vytvarovaly do oblých křivek a vyhloubily v nich otvory. Hladký kámen byl protkaný krémovými, nažloutlými, zlatošedými a hnědavými pruhy, které mu dodávaly hloubku a působivou strukturu. Nad mramorem se vypínaly špičaté, rozeklané vulkanické skály, sice už narušené větrem a deštěm, ale zároveň tak mladé, že slunce zatím nemělo čas sežehnout jejich syté barvy, přecházející od rumělkové přes čokoládovou až po černou.

Kaňon nabízel fascinující kontrasty, které mu vynesly jméno Mozaikový.

Vyleštěné plochy, jaké by byly chloubou kteréhokoliv chrámu, sousedily se suťovými poli. Zprohýbané pásy mramorových vrstev braly dech svou hladkostí. Neopracovaný, a přece tak kultivovaný kámen byl ideálním pozadím pro něžné, vysoce civilizované křivky bílé jadeitové misky, ale perly by se na něm nevyjímalily nejlépe. A pokud jde o oblouk jemně vyřezávaného můstku ze slonoviny...

„Nechte na mramoru jenom miskou. Perly zkuste vložit do té prohlubně." Reba ukázala na jeden z mnoha otvorů, které ve třímetrové stěně tvořily přirozené úchyty a stupátka. „Řekla bych, že slonovina lépe vynikne proti tmavé kombinaci mramoru a kamení v řečišti."

Asistent naaranžoval jadeit, perly i slonovinu, nasvítíl je a poodstoupil. Fotograf se podíval do hledáčku, dal upravit bílé slunečníky a reflexní panely a začal mačkat spoušť.

Reba přihlížela s vynucenou trpělivostí, která mohla vyprchat stejnou rychlostí, s jakou se vypařovaly droboučké kapičky potu z její kůže. Uvědomovala si, že její nutkání popohánět ostatní je zcela nesmyslné. Fotograf byl vynikající.

Ochranka byla tak nenápadná, jak jen ozbrojení muži mohou být. Dva pojišťovací agenti se drželi v pozadí. Různí asistenti a poskoci nepřekáželi, ale opravdu pomáhali. S výjimkou Todda Sinclaira dělal každý přesně to, co se od něho čekalo. A svým způsobem to vlastně platilo i o Toddovi. Choval se stejně neomaleně a hrubě, jako když byl jeho dědeček naživu.

S přidušeným zasténáním se Reba odvrátila od uměleckých skvostů, které Jeremy Bouvier Sinclair nashromáždil za svůj dlouhý život. Měsíc byl pro ni příliš krátká doba, aby se vyrovnala s jeho smrtí. Až do svých osmdesáti let si Jeremy udržel duševní svěžest, vzprímené držení těla a bystré oči. Svou perfektní, elegantní francouzštinou ji uvedl do světa, který by sama nikdy neobjevila.

Věkový rozdíl jednoho půlstoletí, který byl mezi nimi, nebránil vzájemnému porozumění - stejně vzácnému jako minerály, s nimiž se oba zaobírali. Reba, která vlastního otce nikdy nepoznala, Jeremymu věnovala lásku oddané dcery. Oplácel jí její náklonnost a s otcovskou pýchou sledoval, jak se z rozvedené, citově nevyrovnané mladé ženy mění v kultivovanou, uznávanou sběratelku. Velkoryse jí předával své znalosti o drahých kamenech, o jejich broušení a

leštění i o uměleckých dílech z nich vytvořených. Naučil ji všemu a oplátkou nezískal nic až na společnou radost, kterou prožívali, když našli něco cenného, čím obohatili jeho sbírku.

Když nadešel čas, aby se Reba vydala vlastní cestou, udělil jí své požehnání. Do světa, který pro ni otevřel, ji provázela jeho neotřesitelná důvěra v její vědomosti, vkus a čest. V prostředí, kde bezúhonnost je jedinou zárukou, kterou může člověk nabídnout, byla Jeremyho podpora nedocenitelným přínosem, nicméně pro Rebu měla jen desetinu hodnoty jeho lásky.

A teď byl mrtvý.

„Paní Farrallová?“ oslovil ji fotograf tónem člověka, který svou otázku opakuje poněkolkáté. „Nemáme se vrátit se Zelenou soupravou do ústí kaňonu? Nemyslím si, že by její odstíny na pozadí mramoru vynikly. Co takhle solné usazeniny nebo duny?“

„Hej, krasotinko!“ zahalekal Todd dřív, než mohla odpovědět. „Prober se! Právníci jsou v tahu. Není tady nikdo, na koho bys mohla udělat dojem tím, jak hluboce truchlíš kvůli tomu starému kozlovi.“

Reba na něho pohlédla zlatohnědýma očima, průzračnýma a tvrdýma jako diamant skořicové barvy v prstenu, který jí k třicátým narozeninám daroval Jeremy. Oslnivě se zatřpytil, když rozhořčeně zaťala pěst, ale hned ji zase povolila. Dnešek byl poslední den, kdy musí Todda Sinclaira snášet, ale určitě to není naposledy, kdy si láme hlavu, jak je možné, že potomkem dokonalého džentlmena, jakým Jeremy bezesporu byl, může být takový mizera.

Ignorovala Toddovu urážlivou poznámku a obrátila se k fotografovi. „Zkusíme písek.“ Podívala se na hodinky. „Přestávka pro všechny. Za půl hodiny se sejdeme v dunách.“

Počkala, až tým sbalí vybavení a vydá se směrem k ústí Mozaikového kaňonu. Když poslední člověk zmizel za ohybem mramorové stěny, zavřela oči a snažila se potlačit slzy. Měla před sebou ještě hodně práce. Jeremy ve své poslední vůli stanovil, aby jeho sbírka byla rozprodána. Reba se toho úkolu ujala a dokonce ani neodřekla pětiprocentní provizi. Hodlala ji použít k vydání publikace, která bude obsahovat barevné fotografie sbírky, tak jak vypadala za Jeremyho života. Kniha bude pomníkem Jeremyho Bouviera Sinclaira, oslavou jeho vkusu a neomylného úsudku.

Jenže napřed musí přežít tento den, podobně jako pře-trpěla všechny, které následovaly po Jeremyho smrti. Nesmí se poddávat beznaději a prázdnotě v srdci. Otočila se, přitiskla tvář k mramorové skále a vychutnávala její chlad. Dokonce i v dubnu bylo Údolí smrti místem suchých větrů a černých obnažených vrcholů rýsujících se proti bezmračné kobaltové obloze.

Nechtěla sem vkročit. Již samo jméno jí působilo bolest, ale když už se zde ocitla, nedokázala odolat kouzlu nezkrotné, holé pustiny. Nerostly tu žádné rostliny, které by zamaskovaly nepopsatelně rafinovanou rozmanitost, vypovídající o geologických procesech a obdobích. Ve směsi vzácných i zcela

běžných nerostů a hornin se náhodně střídaly barvy a struktury, které v údolí zanechala bouřlivá geologická minulost. Zemětřesení, proudy roztaveného magmatu, moře a jezera, která ustoupila neúprosnému suchu, voda nahlodávající úbočí hor, zprohýbané a zpřelámané vrstvy: to vše bylo vepsáno do tvrdého povrchu.

Země existovala nesmírně dlouho, zatímco lidský život byl žalostně krátký. Pouhý záblesk zlatého prachu unášeného neúnavným větrem.

Reba zaslechla kroky a prudce se otočila, rozzlobená, že někdo ruší její samotu. Řečištěm se k ní blížil Todd. Městské polobotky i způsob chůze působily uprostřed nedotčené přírody trapně.

„Co chceš?“ zeptala se ho mrazivě.

„Totéž, čím jsi obšťastňovala starého Jeremyho,“ odpověděl zadýchaně, jak se snažil co nejrychleji překonat vzdálenost, která je dělila.

Oblázky mu nebezpečně podklouzávaly pod nohama. Zaklel a zpomalil. Reba si znechuceně odfrkla a pokusila se ho obejít. Ukročil stranou a zastoupil jí cestu.

„Kampak, pusinko? Všichni jsou v tahu,“ upozornil ji se zlomyslným úsměvem a chňapl po ní. „Nemusíš se přetvařovat. Chceš to stejně jako já.“

Obratně uhnula a couvla, ale narazila zády na skálu. Hleděla na něho a zmocňovala se jí nevolnost. Vysoký, tmavovlasý, pohledný, bohatý. Dokonalý princ z pohádky. Jenže ona by raději políbila ropuchu. „Snažila jsem se být zdvořilá, Todde. Snažila jsem se ignorovat všechny tvoje dvojsmysly a rádoby neúmyslné osahávání. Ale už mi došla trpělivost. Požaduju od tebe jediné: slib, že se mě víckrát nedotkneš. Je ti to jasné, nebo to mám dát tvému advokátovi písemně, v několika notářsky ověřených kopiích?“

„Máš smůlu, kočičko. Chci si vyzkoušet, co ten starý kozel ocenil na pět procent ze sedmi a půl milionů dolarů. A neboj se,“ dodal a znovu se po ní sápal, „jestli se mi to bude líbit, budu si to, teď když je mrtvý, dopřávat místo něho.“

Reba napjala paže a prudce, vší silou ho od sebe odstrčila. Neočekával, že se bude bránit. Udělal pár klopýta-vých kroků vzad a natáhl se jak dlouhý tak široký na záda. S hekáním a klením se zvedl.

„Tak dost, Farrallová. Zatím jsem na tebe byl hodný, ale je čas, aby tě někdo naučil, že jediná pozice, která na tomto světě děvče přísluší, je vleže na zádech.“

Reba se otočila na patě a chystala se rozběhnout na druhý konce kaňonu, ale narazila do něčeho pevného a teplého. Do mužského těla. Leknutím ztratila řeč. Neslyšela, že by se někdo blížil, nikoho neviděla - ale stál před ní, neústupný jako skála. Zachytil ji, nazvedl, postavil za sebe a obrátil se tváří zpátky k Toddovi. Neřekl ani slovo. Mlčky stál a čekal, klidný a nehybný jako černé vrcholy kolem.

Reba zírala na mužova záda, příliš překvapená, než aby mohla mluvit, přemožená dojmy vypjaté chvíle, teplem jeho tvrdých dlaní, neokázalou silou, s níž ji nazvedl, pronikavýma stříbrozelenýma očima. Nebyl ani tak vysoký, ani mohutný jako Todd, ale elegance jeho pohybů prozrazovala sílu svalů a

mimořádnou koordinaci. Vyzařovala z něj také nepřehlédnutelná sebejistota, s jakou se Reba zatím u nikoho nesetkala.

Todd udělal další dva kroky k Rebě a zastavil se. Zuřil, ale nebyl blázen. Změřil si neznámého. „Neplet’te se do věcí, které se vás netýkají,” vyštěkl.

Muž dál mlčel, nic nedělal, jenom stál a vyčkával s trpělivostí, která naháněla hrůzu.

Todd se odhodlal k dalšímu kroku, ale postřehl nepatrnou změnu v mužově postoji a spěšně couvl. Hrubě zaklel, otočil se, škobrtal zpátky po kamenech a zastavil se, jen aby křikl přes rameno: „Ta děvka mi za to nestojí!”

Neznámý muž ho sledoval, dokud nezmizel z dohledu, a potom se obrátil k Rebě. Hleděla na něho fascinovaná barvou jeho očí. Byly jasné, třpytivě zelené a v opáleném obličejí působily až nepřírozeně. Zpod tmavého kovbojského širáku vykukovalo několik černých kučer. Hustý knír kontrastoval s jemnou křivkou rtů. Khaki košile s krátkými rukávy, zastrčená do vyšisovaných džínů, nemohla zakrýt sílu mužného těla. Na širokém koženém opasku měl zavěšené geologické kladívko, na jednom konci s rovnou ploškou, na druhém s ostrou špičkou. Přestože by ho mohl použít jako zbraň proti Toddovi, ani se ho nedotkl. „Díky,” vzpomatovala se konečně Reba. „Ušetřil jste mi honičku mezi skalami.” Na tmavé tváři se mu bíle zableskl úsměv. Opravila svůj původní odhad směrem dolů. Pochybovala, že je mu víc než pětatřicet let. Ale musely to být tvrdé roky. Svědčil o tom jeho obličej i neochvějná důvěra ve vlastní fyzické síly, která odradila mladšího a urostlejšího muže.

„Až příště budete chtít být sama, zkuste raději údolí,” poradil jí. „Je tam takové ticho, že slyšíte i zrnka písku klouzající po duně.” Měl hluboký hlas a do lenivého západního dialektu se mísil drsnější přízvuk, který nedokázala určit. „A v otevřené krajině není tak snadné padnout do pastí,” dodal suše.

„Jak víte, že jsem chtěla být sama?” zeptala se a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Z diamantu na její ruce vyšlehly při každém pohybu skořicové plameny. „Stejně jako jsem poznal, že jste toho hošánka svým odmítáním jenom neprovokovala. Řeč těla nelže.”

„Ani vašeho ne. Když jste klidně stál a čekal, až se Todd pohne, věřil jste si tak, že jste nepovažoval za nutné sáhnout po kladívku u pasu.”

Přimhouřil oči a jediným rychlým pohledem zaznamenal halenku z krémového hedvábí, kaštanově hnědé šortky, kožené italské sandály, zářivý diamant na pravé ruce a především ladné křivky těla, vypracovaného dlouholetou vášní pro gymnastiku.

„On vás moc dobře nezná, že?” ujistil se.

„Ne.”

„A pravděpodobně ani nikdy nepozná?” Znělo to spíš jako konstatování než otázka.

„Pokud bude záležet na mně, zaručeně ne,” potvrdila. Bylo jí s ním tak dobře jako s žádným jiným mužem, s výjimkou Jeremyho.

Pod knírem černým jako půlnoc se znovu bíle zableskl úsměv a ubral drsným rysům tváře něco z jejich znepoko-jivosti. „Jestli ho chcete převézt, z kaňonu vede ještě jedna cesta.“

„Jak víte, že Todd je křivák, který na mě bude číhat?“ „Tak jako jsem věděl, že nebudu muset použít kladívko. Intuice.“

„A taky zkušenosti získané v drsném prostředí?“ nadhodila nenucené, přestože ji poněkud šokovala lehkost, s níž se zmínil o možnosti, že by proti Toddovi použil kladívko. Pokud doposud měla pochybnosti o tom, že neznámý je tvrdý chlapík, nyní se rozplynuly stejně jako úsměv na jeho tváři.

Chvilí si ji měřil a pak stroze přikývl. „Pár jich bylo. Chcete jít se mnou?“

„Ano,“ odpověděla bez váhání. Nepoznávala se. Obvykle se balila do vrstev profesionální rezervovanosti, byla obrněná a vyzbrojená proti citovým nástrahám života. Jeremyho smrt jí hluboce otřásla a pečlivě budovaná fasáda praskla jako drahý kámen pod rukama nepozorného brusiče. Klidná síla vyzařující z neznámého ji přitahovala stejně neodolatelně jako syrová krása okolní krajiny.

Muž povytáhl černé obočí v němé otázce, potom se obrátil a po třech krocích zmizel za ohybem mramorové stěny. Následovala ho a obdivně sledovala každý jeho pohyb. Stoupal nahoru po hladkém kameni, jako by to bylo pohodlné schodiště. Přesouval se od jednoho úchyty k druhému v pravidelném rytmu, který svědčil o mnoha letech strávených v drsné pustině. Záhada, kde se tam tak neočekávaně vzal, byla vysvětlena. Jeho rychlost i mlčenlivost na ni udělaly hluboký dojem.

Vyzula si sandály, protože věděla, že se hladké kožené podrážky pro lezení po skále nehodí. Přehodila si řemínky přes levé zápěstí a čekala, až se muž vyšvihne na širokou římsu, kde mramor vystřídaly vrstvy vyvřelých hornin. Několikrát se zhluboka nadechla, jako by se chystala na namáhavý cvik, odhadla nejlepší chyty a začala lézt. Trasu a rychlost přizpůsobila vzdálenostem mezi výčnělky a prohlubněmi pro ruce a nohy. Obtížný byl až poslední úsek. Reba byla nejméně o patnáct centimetrů menší než muž, který musel měřit přes metr osmdesát, a půldruhého metru pod římsou nebyly žádné chyty.

„Zvedněte ruce,“ přikázal jí.

Poslechla. Sklonil se a sevřel v dlaních její zápěstí. Na kůži ji zaškrabaly tvrdé mozoly a pak ji vzednutí síly vyneslo vzhůru tak rychle, že se jí málem zatočila hlava. Postavil ji, vzal jí sandály a poklekl k jejím bosým nohám, aby ji obul. Zalapala po dechu, když prsty objal její nárt a kotník. Ztratila rovnováhu a musela se rukou opřít o jeho záda. Postřehla, jak mu pod košilí hrají svaly. Jednou teplou rukou objímal její nohu, druhou jí z chodidla oprášil ostré kamínky, než jí navlékl a zapnul sandál. Jeho pohyby byly tak rychlé a jisté, že dřív než se mohla ohradit proti jeho dotekům, bylo na námitky pozdě. Mírně ohromená sledovala, jak provléká přezkou řemínek druhé boty.

„To byla nejtěžší část výstupu," oznámil jí, když se jediným plyným pohybem napřímil. Zaznamenal její zmatek, sotva znatelně se usmál a přikývl. „Hošánek se v tomto bodě mýlil."

„Prosím?"

„Nejste děvka. Ty jsou zvyklé, že se jich dotýkají cizí chlapi." Otočil se a vykročil po římse.

Několik vteřin na něho zírala, než se vydala za ním. Ráda by věděla, kolik toho z Toddova nenávistného výlevu zaslechl. Při vzpomínce na nehorázné obvinění napřed zrudla a potom zbledla. Zalila ji prázdnota. Víc než kdykoliv dřív jí scházela Jeremyho přítomnost, jeho důvěra, přesvědčení, že si zaslouží jeho přátelství a lásku. Nikdo před ním se k ní tak nechoval. Ani matka, ani manžel. Nikdo.

Pod víčky ji pálily slzy a rozmazávaly stezičku mezi kameny před ní.

Podrážděně si otřela oči. Ted' ne. Musí vydržet do večera. Teprve až budou všechny fotografie Jeremyho sbírky hotové a poslední člen týmu odjede do Los Angeles, se bude moct vyplakat.

Uvědomila si, že se muž otočil a čeká na ni. Bylo jí jasné, že stříbrozeleným očím slzy na jejích řasách neunikly. Vzorně zvedla bradu a uzavřela se do neprůhledné skořápky profesionální nepřístupnosti, která nepropustila na povrch žádný z jejích citů.

Zaváhal, jako by jí chtěl něco říct nebo k ní vztáhnout ruku, ale neudělal ani jedno, ani druhé a beze slova kráčel dál mezi vulkanickými skalami. Držela se za ním, pohybovala se opatrně, tušila, že na ni nenápadně dává pozor na zrádných úsecích a že oceňuje její smysl pro rovnováhu, který získala při cvičení na kladině. Přesto vytrvale mlčela a vyhýbala se jeho pohledu. Nemohla se vyrovnat s vědomím, že někdo vyslechl Toddovy hrubé urážky.

Postupně do její duše pronikly okolní ticho a primitivní krása kaňonu, vyplnily prázdnotu a zahnały zlost a poní-

zamaskovaly nepopsatelně rafinovanou rozmanitost, vypovídající o geologických procesech a obdobích. Ve směsi vzácných i zcela běžných nerostů a hornin se náhodně střídaly barvy a struktury, které v údolí zanechala bouřlivá geologická minulost. Zemětřesení, proudy roztaveného magmatu, moře a jezera, která ustoupila neúprosnému suchu, voda nahlodávající úbočí hor, zprohýbané a zpřelámané vrstvy: to vše bylo vepsáno do tvrdého povrchu.

Země existovala nesmírně dlouho, zatímco lidský život byl žalostně krátký.

Pouhý záblesk zlatého prachu unášeného neúnavným větrem.

Uvědomila si, že se muž otočil a čeká na ni. Bylo jí jasné, že stříbrozeleným očím slzy na jejích řasách neunikly. Vzorně zvedla bradu a uzavřela se do neprůhledné skořápky profesionální nepřístupnosti, která nepropustila na povrch žádný z jejích citů.

Zaváhal, jako by jí chtěl něco říct nebo k ní vztáhnout ruku, ale neudělal ani jedno, ani druhé a beze slova kráčel dál mezi vulkanickými skalami. Držela se

za ním, pohybovala se opatrně, tušila, že na ni nenápadně dává pozor na zrádných úsecích a že oceňuje její smysl pro rovnováhu, který získala při cvičení na kladině. Přesto vytrvale mlčela a vyhýbala se jeho pohledu. Nemohla se vyrovnat s vědomím, že někdo vyslechl Toddovy hrubé urážky.

Postupně do její duše pronikly okolní ticho a primitivní krása kaňonu, vyplnily prázdnotu a zahnalý zlost a poní-

žení. Sledovala přirozeně elegantní pohyby neznámého muže, jeho stříbrozelené oči bedlivě odhadující útesy a skaliska, jeho nepolevující ostražitost, které neunikl jediný zvuk nebo padající kámen, a její zvědavost rostla. Byl jako divoká šelma, silná a pružná, neustále ve střehu, plížící se neslyšně drsnou krajinou. Zastavil se u výchozu černé horniny a počkal na Rebu.

„Prekambrium," poznamenal, vytáhl kladívko a udeřil jím do kamene.

Odskočilo s jasným, téměř krystalickým zvukem a nezanechalo nejmenší stopu.

„Jedna z nejstarších hornin. Na Zemi nebyl ještě život, jenom voda a kámen, světlo a vítr. Po několika miliardách let se vynořila první jednobuněčná forma života. Sinice. Vytvořily stromatolity, nejstarší známé geologické útvary biologického původu. Neodpovídaly sice našim představám živého organismu, ale byly zatraceně mocné. Produkovaly kyslík, asi tak jako my vydechujeme kysličník uhličitý. Oddělily, obohatily a nakonec znečistily atmosféru kyslíkem tak masivně, až nakonec vyhubily samy sebe." „Znečistily?" zarazila se Reba. Ironicky stáhl rty. „Z jejich pohledu určitě, ale zanechaly za sebou fantasticky příznivé prostředí pro život. Pro život závislý na kyslíku."

„*Plus ça change, plus c'est la même chose,*" poznamenala melancholicky.

„Čím více se věci mění, tím víc zůstává všechno stejné," přeložil svým hlubokým hlasem. „Přesně tak. Čtyři miliardy let, a v podstatě se nic nezměnilo." Znovu poklepal na skálu a naslouchal zvuku kamene. „Občas si lámu hlavu, co přijde po nás."

„Jestli si chystáme stejný osud jako stromatolity?" nadhodila Reba zamyšleně s pohledem upřeným na prastarou černou skálu. Miliardy let... Život se rodí, vyvíjí, mění, umírá a ve smyčce času začíná vše znovu, mezi životem a smrtí vládne stejná harmonie jako v krystalické mřížce

dokonalého diamantu. Nic není ztraceno úplně, beze zbytku. Život a smrt jsou součástí téhož věčného koloběhu, dvě odlišné podoby vytesané do tváře času.

Bezděčně si zhluboka povzdechla. Ledová ruka, která v noc, kdy zemřel Jeremy, sevřela její útroby, poněkud povolila stisk. Když stála na tomto úchvatném místě, hleděla na čas ztvrdlý do ebenově černého kamene a poslouchala hladivě temný hlas, který líčil, jak k tomu došlo, necítila se tak beznadějně sama.

„Představa, že lidstvo vymře, vás neděsí?" Upíral na ni oči, průzračně jasné jako obloha nad nimi.

„Neexistuje vymírání, pouze změna," prohlásila. „Dnešní ptáci bývali kdysi dinosaury."

Jeho smích byl překvapivý jako oheň uprostřed černého opálu. „Měl jsem předpokládat, že tady narazím na dalšího geologa."

Zavrtěla hlavou. V hustých medových vlasech se jí zachytilo sluneční světlo a rozzářilo je drobnými plamínky. „Obyčejná čtenářka přírodovědeckých publikací," opravila ho. Vzpomněla si na roky svého manželství. Její muž, středoškolský profesor, se jí smál, že marní čas „chladnou vědou", zatímco on jí otvírá světy živých románských jazyků. Přesněji řečeno jí je rval do hlavy a úst. Než se s ním rozvedla, plynule mluvila a psala francouzsky, navíc četla a rozuměla španělsky, portugalsky a italsky.

Žádný z těch jazyků si však neoblíbila, dokud nepoznala Jeremyho. Odmítal se naučit jazyk svého anglického otce, který svedl a opustil jeho matku. Když Reba potkala Jeremyho poprvé, snažil se u pumpy vysvětlit mechanikovi, jakou poruchu má na autě. Protože opravář neuměl francouzsky ani slovo, uchýlil se Jeremy k neobratné pantomimě. Reba se nabídla jako tlumočnice - a poprvé v životě se jí zmocnilo vzrušení, jaké přináší znalost cizích jazyků. Když na ni Jeremy promluvil se svým pařížským přízvukem, okusila téměř fyzickou rozkoš z krásy francouzštiny, poprvé ji vnímala jako prostředek porozumění, nikoliv jako učební předmět s únavnými cvičeními. „A lingvistka," dodal neznámý. „Prosím?" vyhrkla. Ohromila ji příbuznost jejích myšlenek a mužových slov. „Čtenářka přírodovědeckých publikací a lingvistka, *n'est-ce pas?*" Usmál se jejímu překvapení. „Můj přízvuk není tak vytříbený jako váš, ale většina Francouzů, s nimiž jsem měl co do činění, nestudovala na Sorbonně."

Reba zvedla ruku k neposlušnému pramínku vlasů a pozorně si muže prohlížela. Náhle zatoužila dovědět se, kde všude byl a co tam dělal. Postřehla, že sklouzl pohledem z její tváře k prstenu a hned zase zpět.

„Ten diamant vám dal on, že?"

„On?" Ohromilo ji, že přesně odhadl kámen. Zlato oranžovohnědá barva je u diamantů tak neobvyklá, že o ní jen málokdo vůbec někdy slyšel. „Kdo?"

„Muž, do jehož peřin by ten hošánek zoufale rád zalezl."

Ruka jí klesla. O pár kroků couvla, rozzlobená a uražená. „Vztah mezi mnou a Jeremym byl jiný."

Neušla mu změna, která se v ní odehrála. Přikývl. „Ale ten prsten vám věnoval."

„Jak si tím můžete být tak jistý?" vypravila ze sebe a snažila se mu číst v očích.

„Skořicové diamanty bývají obvykle příliš tmavé nebo naopak světlé. Ten váš je jedinečný, vzácný a překrásný. Má barvu i třpyt vašich očí. Mohl vám ho darovat pouze muž, který vám byl... blízký. Musel po něm dlouho pátrat."

Rebě se stáhlo hrdlo při vzpomínce na slova, která Jeremy pronesl, když jí prsten dával. „Sedm roků," zašeptala. „Hledal ho celých sedm roků."

Pohnul se tak rychle, že neměla čas couvnout. Překvapivě něžnými prsty jí odhrnul z tváře pramínky vlasů, které jí neustále cuchal suchý vítr. „Ani jedné minuty není škoda," poznamenal.

„Totéž tvrdil i Jeremy." Hlas se jí zlomil a náhlé slzy znásobily krásu jejích očí. Zamrkala a odvrátila se před mužovým pronikavým pohledem. Třpytivé kapičky se jí chvěly na řasách, ale nesklouzly dolů. Vrhla pohled na hodinky. „Za čtvrt hodiny musím být v dunách."

Ukazováčkem jí zvedl bradu. „Určitě se cítíte na další střet s tím hošánkem?"

Tentokrát dokázala čelit jeho pronikavému pohledu. „To je to poslední."

Pomyslela na Jeremyho a chladnou prázdnotu, kterou po sobě zanechal.

„Samozřejmě že jsem připravená. Nemám na vybranou."

Přikývl. „Tak dobře."

Obrátil se a vykročil do dna bývalé řeky vydlážděného černými balvany.

Následovala ho. Jedna polovina její pozornosti patřila nedotčené pustině, druhá

muži s tvrdým obličejem a něžným hlasem a rukama. Jako sběratelka se na

cestách setkala s mnoha muži, někteří byli uhlazení, jiní ne, někteří absolvovali

nejprestižnější univerzity na světě, jiní tvrdou školu života na ulici, ale ještě

nikdy nepotkala žádného, který by se podobal neznámému, za nímž kráčela.

Kombinace inteligence a drsnosti pro ni byla nová a znepokojivá stejně jako síla a něha, jimiž se vyznačovaly jeho doteky.

Vedl ji kolem čokoládově hnědého jazyka, který zbyl po sesuvu půdy, a náhle se

před nimi otevřelo údolí. Byli přímo pod malým špinavým parkovištěm u ústí

Mozaikového kaňonu. Stála na něm pouze dvě auta, Toddův mercedes a její

BMW. Rozhlédla se, ale Todda nikde neobjevila.

„Zaručeně čeká nahoře v kaňonu," hádal muž.

„Taky si myslím," souhlasila. Už ji nepřekvapilo, že se jejich myšlenky ubírají stejným směrem. Přejela si hřbetem dlaně po čele a setřela si kapky potu.

„Doufám, že se tam usmaží."

„Teď v dubnu ne. V červenci by mu to hrozilo." Pochmurně se usmál. „V létě je

tam takové vedro, že rozžhavené kameny propalují podrážky a na chodidlech

vám naskáčou puchýře. Australské vnitrozemí je taky takové."

„Například Lightning Ridge," přikývla a pocítila absurdní zadostiučinění, když překvapeně sraštil obočí.

„Jak to víte?"

„Většina lidí by si myslela, že je to topaz nebo zirkon," poznamenala s

pohledem upřeným na diamant na své ruce.

Pokrčil rameny. „Má tak vysokou disperzi, že to nemůže být nic jiného než diamant."

„Což potvrzuje moji domněnku," pokračovala. „Vyznáte se v minerálech. A pro každého, koho zajímají kameny, znamená australské vnitrozemí jenom jedno.

Opály. Nepůsobíte na mě dojmem člověka, který by plýtvat časem na něco

druhořadého. Vy jdete jen po tom nejlepším. Tedy po černých opálech. Což

znamená Lightning Ridge. A je tu ještě jedna okolnost. Vypadáte," zaváhala,

„na dost tvrdého chlapíka Tak tvrdého, aby přežil doly na černé opály."

„Nejsou tak strašné," ujistil ji s úsměvem, ale ústa mu vzápětí ztvrdla do rovné linky a oči nabyly barvu tepaného stříbra. Ať už byly jeho vzpomínky jakékoliv, příjemné nebyly. „Diamantové doly v Jižní Americe jsou horší."

Reba na něho vytřeštila oči. Ráda by ho zahrnula stovkami otázek, ale

pochybovala, že by se dočkala odpovědí. Jihoamerické diamantové doly byly

jako vietnamská válka - muži, kteří tam zažili nejvíc, o tom mluvili nejméně.

„Půjdete přímo do dun'." zeptal se.

„Ano."

„Strávíte tam zbytek dne?" Změřil pohledem polohu slunce. „Pravděpodobně."

„Máte v autě vodu na pití?"

Zavrtěla hlavou. „Nenapadlo mě, že bych ji teď v dubnu potřebovala."

„V poušti potřebujete vodu vždycky." Odepnul polní láhev potaženou plátnem, kterou měl zavěšenou u opasku. Z kapsy od kalhot vytáhl kožené očko a připevnil ho k hrdlu. „Vezměte si to."

Reba si olízla suché rty a přeskočila pohledem z láhve na neproniknutelnou tvář muže, který jí nabízel jedinou vodu v okruhu několika mil. „Ale co vy?"

Pokrčil rameny. „Jak jste sama řekla, je duben. Kromě toho," sotva neznatelně se usmál a dotkl se konečkem prstu jejích stále ještě vlhkých řas, „vy právě teď potřebujete vodu víc než já."

„Díky." Zajíkla se jako uhranutá jeho upřeným pohledem. „Jsem ráda, že nemusím hledat kámen v barvě vašich očí," vyhrkla. „Trvalo by mi to celou věčnost."

Když slyšela, co říká, potřásla hlavou a bezmocně se zasmála. „Promiňte.

Obvykle nebývám tak neomalená." Trhla sebou a rázně potřepala lahví. Plná.

Odšroubovala uzávěr, důkladně si lokla, láhev uzavřela a vrátila ji muži. „To by mi mělo stačit. Ještě jednou děkuji."

Aniž z ní spustil pohled, také se napil a znovu jí podal láhev. Po několik okamžiků se nedokázala soustředit na nic jiného než na jeho rty, které se dotkly stejného místa, kam před chvilkou přitiskla svoje. Zmocnil se jí zvláštní pocit.

„Máta," zamumlal. „Příjemné."

„Máta?" opakovala zmateně, než si uvědomila, že na hrdle musela zanechat chuť svých oblíbených bonbonů. „Jistě... máta." Zasmála se a přitiskla dlaně k rozpáleným tvářím. „Proboha, co vy si o mně musíte myslet!"

Smekl klobouk a prohrábl si prsty husté černé vlasy. „Myslím si, že se z mé láhve můžete napít, kdykoliv se vám zlíbí," odpověděl s potlačovaným smíchem.

Přistihla se, že přemýšlí, jestli jsou jeho vlasy tak hebké a pružné, jak vypadají.

Náhle se na ni usmál, jako by uhodl, co jí táhne hlavou, a měl z toho radost.

Přerývaně se nadechla. Vyváděl ji z rovnováhy jako žádný jiný muž, kterého kdy potkala.

„Přijdu pozdě," vzpamatovala se a rozhlédla se kolem. „Děkuji, že jste mi pomohl."

Úsměv na jeho tváři se rozšířil. „Kdybyste na nohou neměla ty směšné sandálky, nechal bych vás, abyste hošánka prohnala mezi skalami," přiznal a obdivně si změřil její svůdně tvarované nohy s dlouhými, silnými svaly. „Máte po čertech lepší kondici než on. Nedivím se, že by si hrozně rád sáhl, jestli jste opravdu tak úžasná, jak vypadáte."

„Necháte si někdy něco ze svých úvah pro sebe?" zeptala se jízlivě.

„Vždycky," ujistil ji svým lenivým způsobem řeči a sjel pohledem od jejích úst přes řadra rýsující se pod přiléhavou halenkou, opálené nohy až po chodidla, z nichž jemně setřel šterk, než je obul. „Bude lepší, když půjdete, než začnu myslet nahlas."

Naklonila hlavu na stranu. „Bojíte se, že bych se na vás vrhla?"

Vyzývavě zkřivil rty. „Chcete to zkusit?"

Málem se nechala vyprovokovat, ale pak v ní zvítězil zdravý rozum a ovládla se.

Muž přesto postřehl zběsilost, která se jí na okamžik zmocnila, a odpověděl na ni sotva znatelným pohybem, jímž jí připomněl změnu, jaká se s ním udála, když se Todd tvářil, jako by se chtěl rvát. Se soustředěním ve stříbrozelených očích, lehkými záškuby v uvolněných svalech, celým tělem připraveným na cokoli, co by se mohlo stát, stál a čekal, jak se Reba rozhodne.

Zachvěla se a zavřela oči. Náhle nedůvěřovala vlastním reakcím. Týdny, které následovaly po Jeremyho smrti, podkopaly její obvyklou sebekontrolu. Hrozilo nebezpečí, že odhalí své nejnítější pocity, a neznámý dobrodruh měl zlověstnou schopnost dotknout se jich. I když byly

jeho doteky jemné, naháněly jí hrůzu. Tak zranitelná byla naposledy v útlém dětství. Ani trochu se jí to nelíbilo.

Když oči znovu otevřela, zachytila jeho pohled. Napětí pominulo a vystřídala je téměř hmatatelná něha.

„On zemřel, že? Myslím tím muže, na jehož místo by hošánek rád nastoupil."

„Ano. Před měsícem."

Pozvedl ruku, ale zase ji nechal klesnout, aniž se Reby dotkl. „První týdny jsou nejhorší," poznamenal.

„Doufám," zašeptala. „Tahle nemůžu žít, jsem jako vyvržená z kůže, všechny nervy mám obnažené."

„Pořád s tím bojujete. Až přestanete, začnou se vaše rány hojit."

„Ještě včera bych vykřikla ‚nikdy!‘, ale když jste mi ukázal kámen starší než čas..." Bezděčně mu přejela po tváři konečky prstů. Pohlazení bylo hřejivé jak letní vánek. „Děkuju."

Obrátila se a spěšně zamířila ke svému vozu. Když si uvědomila, že drží mužovu láhev, ohlédla se, ale nikdo za ní nebyl. Zmizel stejně neslyšně, jako se předtím zjevil. Kdyby v ruce necítila váhu vody, věřila by, že se jí jenom zdál. Kdyby v ní snad přece jen zbyl stín pochybností o tom, že byl skutečný, Todd by je svou rušivou přítomností v dunách zaručeně rozehnal. Kroužil kolem týmu soustředěného na práci jako vodou nasáklý mrak hledající místo, kam spustit déšť. Reba se mu obezřetně vyhýbala. Když potřetí čirou náhodou unikla jeho pokusu zastihnout ji samotnou, vybavila se jí slova neznámého muže: *V otevřené krajině není tak snadné padnout do pastí.*

Reba trpělivě čekala, až fotograf na hraně duny naaranžuje Zelenou soupravu. Zapadající slunce vrhlo dlouhé, ostré stíny a zdůrazňovalo vroubkovaný povrch písku. Drahé kameny - broušené i neopracované krystaly v matečné hmotě - se leskly na pozadí okrového písku a předváděly všechny odstíny a tóny zelené.

Smaragdy, grosuláry, peridoty, diopsidy a korundy, topazy i jiskřivé diamanty, úžasné krystaly brazilského turmalínu, které propůjčovaly zcela nový význam pojmu *zelený*.

Při pohledu na turmalín jí kolem rtů zahrál úsměv. Přece jen má něco, o co ji nikdo nemůže připravit, jedinou věc, která jí zůstala z dětství: polovinu Čínské královny, opuštěného turmalínového dolu nedaleko městečka Pala, v okrese San Diego.

Důl kdysi patřil Rebině praprababičce. Ve své poslední vůli stanovila, že v každé generaci přejde na nejstarší dceru v den jejích šestadvacátých narozenin. Ustanovení se dařilo dodržovat až do doby, kdy se babičce narodila dvojčata. Na svět přišla na zadním sedadle auta, a když matku s novorozenci převezli do nemocnice, nikdo nevěděl, která z holčiček je starší, a tak Rebina matka dostala jednu půlku dolu a její sestra druhou. Teta se provdala za Australana, zmizela kdesi ve vnitrozemí nejmenšího kontinentu a svůj podíl si vzala s sebou.

Reba kdysi snila o Ioni, že Čínskou královnu znovu otevře a nalezne v ní pohádkové poklady, které horníci před ní přehlédli. Občas ji napadlo, jestli ji právě tento sen, sen o bohatství ukrytém v podzemí, nenasměroval na Jere-myho cestu za krásnými kameny. Ale pokud jde o vlastní důl... zůstalo jen u dětského fantazírování. Náklady na dolování dosahovaly závratných částek a Královna byla po osmdesáti letech zanedbávání zchátralá. Reba v ní nebyla od dětství.

„Paní Farrallová? My jsme skončili. Jestli souhlasíte, můžeme odjet.”

Vzhlédla k majiteli toho trpělivého hlasu. „Omlouvám se,” zamumlala. „Nad Zelenou soupravou se vždycky zasním.”

Fotograf chápavě přikývl a dohlédl, aby i poslední z vzácných exemplářů byl pečlivě uložen do speciálních schránek. „Pojišťovací kvůli sbírce nespí.

Nemůžou se dočkat, až bude zpátky v sejfu v Los Angeles. Ten týpek, co se poflakuje kolem dun, jim taky pořádně brnká na nervy.”

Reba se otočila a zpozorovala siluetu muže rýsující se proti podvečerní obloze. Pružné, uvolněné tělo vyzařovalo sílu i v naprosté nehybnosti. Nemohl to být nikdo jiný než muž, jehož láhev se jí teď přívětivě pohupovala u pasu. „Řekněte ochrance, že můžou být v klidu. Ten muž viděl víc drahých kamenů než kustod v mineralogických sbírkách přírodovědeckého muzea ve Washingtonu,” ujistila fotografa.

„Vykládejte to panu Sinclairovi. Pokusil se je nahecovat, aby ho zahnali pryč.”

„Údolí smrti je národní přírodní památka. Každý má stejné právo zdržovat se tady jako my.”

„Přesně to mu vysvětlil jejich šéf. Dokonce několikrát.” Fotograf pokrčil rameny. „Zavolám vám, jakmile budu mít dnešní snímky hotové.”

Z vrcholku duny, na níž stála, Reba pozorovala tým, jak se dělí na menší skupinky a pomalu se vrací k silnici. Ohlédla se přes rameno. Očekávala, že spatří neznámého muže, ale zmizel, jako by ho odvál vítr. Když se znovu podívala k silnici, uviděla Todda, který k ní stoupal po svahu duny. Každý jeho krok prozrazoval zarputilé odhodlání. Lehce seběhla po druhé straně duny dolů,

a než se Todd vyškrábal nahoru, byla o několik písečných pahorků dál. Pohybovala se s jistotou a rychlostí, jaké on nikdy nemohl dosáhnout. Zvuk se sice v poušti nese daleko, ale bývá nezřetelný. K Rebině velké radosti. Nijak netoužila slyšet jména, kterými ji Todd častoval.

Přestože vytrvale mířila k místu, kde před chvílí stál neznámý, marně ho vyhlížela. Překonala několik dun, než se zastavila a ohlédla. Široko daleko neviděla nikoho kromě Todda, který se v načervenalém světle zapadajícího slunce plahočil zpátky k parkovišti. Vozidla na úzké silnici vypadala jako pestrobarevné oblázky.

Počkala, dokud Todd nenasedl do auta a neodjel. Teplota klesala zároveň se sluncem, bylo téměř chladno. Reba se zvolna otočila kolem dokola. Nic se nehýbalo, až na její stín a vítr. Nikde nebylo ani živáčka, byla úplně sama uprostřed měkce zvlněných dun, zlatě zářících v sytém podvečerním světle. Kolem vládlo ticho a krása.

Hory na západě se třpytily jako jehlany černého křišťálu zavěšené pod nachovou oblohou. Hřebeny na východě byly rozervané na mrazivě růžové, takřka průsvitné věžičky blyštící se v posledních paprscích slunce. Všechny barvy zářily jako drahokamy uprostřed černého opálu, jako živoucí srdce uprostřed temnoty.

Reba nevěděla, kdy se rozplakala. Pláč, zpočátku jemný jako deštík, se změnil v prudký vodopád, nemilosrdně lomcoval jejím tělem, až ji srazil na kolena.

Marně se snažila potlačit vzlykot. Pevné nervy a disciplína, které jí pomohly přežít poslední měsíc, pukly a rozpustily se v slzách. Zbyla jen ledová prázdnota a palčivý zármutek. Choulila se na písku, zoufale naříkala a objímala se, jako by konejšila male díle

Jako ve snu vnímala, že ji pozvedly silné ruce a ovinuly se kolem ní. Neznámý si ji posadil na klín, zvolna ji kolébal, jeho hluboký hlas jí do vlasů šeptal slova útěchy. Pokusila se promluvit, vyprávět mu o Jeremym, ale mezi vzlyky ze sebe vypravila jedinou větu: „M-měla jsem ho r-ráda, a on je mr-mrtvý.“

„*Pauvre petite,*“ pohlídl ji jeho sametový hlas. *Chudinko malá.*

Láskyplné francouzské oslovení ji zbavilo posledního zbytku zábran. Zasténala, přitiskla se k muži a plně se oddala svému smutku. Pročísl jí silnými prsty husté vlasy a vytáhl z nich vyřezávaný slonovinový hřebínek, který je přidržoval na temeni. V těžkých vlnách spadly na Rebina ramena a mužovy ruce. Jemně ji hladil po zádech, tiskl ji ke svému silnému tělu, které jí nabízelo pocit bezpečí.

Po dlouhé, předlouhé chvíli jí došly slzy a mohla se zhluboka, plynule nadýchnout. Přehodil jí přes záda svou bundu a zlehka jí opláchl tvář vodou z láhve. V měsíčním světle byly jeho oči jako roztavené stříbro, ve tváři měl temný, nerozluštitelný výraz. Zdravý rozum jí napovídal, že by se měla bát. Byla sama v dunách s drsným mužem, o němž ani nevěděla, jak se jmenuje, ale když k němu vzhlíдела, cítila jenom klid a vychutnávala teplo, které do ní proudilo z jeho těla.

Povzdechla si a znovu se přitulila k jeho hrudi, příliš vyčerpaná, než aby se udržela zpříma. Sevřel ji v pažích pevněji. Dál jí poskytoval svou mlčenlivou oporu, prsty jí zvolna masíroval záda a šíji, uvolňoval ztuhlost, která se v jejích svalech usadila za poslední týdny. Tichounce za-naříkala a uvolnila se. Postupně se jí vracely síly, jako by je čerpala od něho. „Už je to lepší?“ zeptal se šetrně. Přikývla. Měsíční světlo jí sklouzlo po vlasech, které teď vypadaly spíš stříbrné než zlaté.

Vstal a zvedl i ji. Počkal, až si mohl být jistý, že neupadne. „Doprovodím vás k autu.“

„Nemusíte, teď už tam dojdu sama,“ tvrdila. Hlas měla stále zhrublý pláčem a tvář bledou jako luna. „Vážně.“ „Nepochybuju o tom, ale nemusíte.“ Vzal ji za ruku a vedl směrem k měsíci. Kráčeli vedle sebe černou a stříbrnou krajinou, v níž byl slyšet pouze šepot milionů zrněk písku klouzajících po stěnách dun. Žádný z nich nemluvil, protože nechtěli narušit ticho noční pouště.

Když došli k jejímu vozu, otočil se tváří k ní. Zabořil prsty do jejích vlasů, jako by hledal teplo ukryté pod chladným stříbrem. Zaklonil jí hlavu a vystavil ovál její tváře měsíčnímu světlu. Zvolna se sklonil k jejím rtům, ale dopřál jí několik dlouhých vteřin, aby mohla uhnout před jeho polibkem.

Opírala se o něžnou mříž jeho prstů, jeho široká ramena jí zaclonila měsíc, zaslechla vzrušený nádech, když zavřela oči na znamení souhlasu. Jeho polibek jí přejel po ústech jako teplý závan a zesílil v sladký tlak, kterému nedokázala vzdorovat. Instinktivně povolila rty. Byla to kapitulace a výzva zároveň. Líbal ji s něžnou zdrženlivostí a vytrvalostí, dokud slabě nezasténala.

Rázem se proměnil. Pevně ji sevřel v náruči a jeho polibek byl lačný a nekonečný jako noc. Tála pod jeho prudkostí, až se mu dokonale přizpůsobila. Zanaříkala a přivinula se k němu, nechala se strhnout jeho žárem i dobytelským sametovým jazykem a reagovala na něho tak jako ještě na žádného muže.

Když konečně odtrhl ústa od jejích, stěží se držela na nohou. Dlouho na ni hleděl a prudce oddechoval. Mužné tělo měl tvrdé jako skála, hlas zastřený, skoro chraptivý.

„Jestliže jste ho milovala, pak zemřel jako šťastný muž.“

Obrátil se na podpatku a odešel do noci. Zmizel ve stínu dun a Rebě zbyla jeho bunda přehozená přes ramena a jeho touha, která jí rozpalovala krev.

2

Objets d'Art byl malý obchůdek s uměleckými předměty, jeden z mnoha podobných na Rodeo Drive. Byl důkladně, ale diskrétně střežen nejmodernější zabezpečovací technikou. Ošklivé černé dráty a mříže nebyly podle Rebina vkusu: její podnik hlídala téměř neviditelná optická vlákna a vlasově tenké drátky zapuštěné do masivních skleněných dveří i oken zasazených do zdi ve výši očí, jejichž zbroušené tabule se leskly stejně jako předměty za nimi. Dnes Reba vystavila několik kusů ze Zelené soupravy. Neopracované i překrásně vybroušené kameny naaranžovala na průhledné podstavce nebo do

záhybů rafinovaně našasené látky. Intenzivní osvětlení vrhlo z nečekaných úhlů barevné záblesky na matné černé hedvábí, které bylo Rebinou obchodní značkou. Také ona se do něho oblékala. Dnes na sobě měla jednoduchou blůzu s dlouhými rukávy a volné kalhoty. Černé lodičky na jehlových podpatcích jí přidaly několik centimetrů, podobně jako lesklá medová hříva vyčesaná do výše nad bledým oválným obličejem. V uších se jí leskly dva dokonalé černé opály. Jediným dalším šperkem, který ji zdobil, byl prsten od Jeremyho. Daroval jí ho k narozeninám téměř před dvanácti lety a od toho dne ho nesála z ruky.

Když však dnes pohlédla na vzácný skořicový diamant, nemyslela na Jeremyho, ale na neznámého muže. Vzpomínka na okamžiky, kdy ji nejprve choval v náruči jako dítě a potom líbal, jako by byla poslední ženou na světě, v ní i po deseti dnech vyvolávala dosud nepoznané chvějivé pocity.

„Jsou tam všechny odstíny zelené," poznamenal Tim.

„Všechny ne," odporovala nepřítomně Reba svému asistentovi. „Existuje ještě stříbrozelená, která..."

Netrpělivě mávla rukou a přinutila se vrátit do přítomnosti. O neznámém muži nevěděla nic, ani jak se jmenuje, a bylo nepravděpodobné, že se to někdy změní. Zmizel z jejího života beze stopy jako včerejší sluneční světlo. Kéž by se vytratil i z její paměti. Jenže k tomu se zřejmě nechystal. Pomohl jí zaplnit prázdnotu jen proto, aby ji nahradil palčivou a absurdní touhou? Jak jí může scházet něco, co nikdy neměla?

„Kdy mám první schůzku?" zeptala se věcným tónem..

Tim zalistroval v diáři. „V jedenáct."

„S kým?"

„S Toddem Sinclairem."

Znechuceně se zamračila. „Co zase chce?"

„Zelenou soupřavu."

„Dostane ji, až voda poteče do kopce."

Tim k ní zvedl bystré oči. „Znamená to, že ses rozhodla?" hádal.

Reba jen s velkým úsilím spolkla podrážděnou odpověď. Měla dojem, že na ni polovina světa tlačí, aby si konečně zvolila dva exempláře z Jeremyho sbírky. Soukromí sběratelé, muzea, noviny, časopisy, advokáti a především Todd na ni naléhali od prvního okamžiku, kdy byla zveřejněna poslední vůle. Lidé, kteří ji nikdy ne-

znali - a nikdy se s ní nesetkají, pokud bude záležet na ní - spekulovali tajně i na stránkách tisku o tom, jaká byla přesná povaha jejího vztahu k zesnulému Jeremymu Bouvierovi Sinclairovi. Byla jeho spolupracovnicí a chráněnkou, to jistě, ale možná mezi nimi bylo něco jiného. Něco *intimnějšího*? A co ze sbírky svého, řekněme, učitele, si ponechá? A budou za její volbou peníze nebo city? Tim zamával rukama, jako by rozháněl kouř. „Nebij mě, šéfová. Jsem na tom stejně jako všichni ostatní, taky se užírám zvědavostí."

Reba vrhla po mladém pořízkovi rezignovaný pohled. Tim byl její nedocenitelný pomocník, vzdělaný mineralog s vrozeným čichem pro padělky.

Za nenuceným chováním se ukrýval dokonalý přehled o obchodě s drahými kameny i znalost lidí. A jeho další předností bylo, že věrně a vášnivě miloval svou manželku. K Rebě se choval stejně jako k nerostům, které procházely jeho rukama - s úctou, uznáním a bez špetky touhy ji vlastnit. Za dva roky, co pro ni pracoval, se mezi nimi vyvinul vztah bratra a sestry. Upřímné kamarádství pro ni bylo stejně významným přínosem jako jeho nevyčerpatelný smysl pro humor. „Nechám si Zelenou soupravu," prohlásila. Vyrazil ze sebe vítězoslavný pokřik. „Právě jsem vydělal tisíc babek," vysvětlil a uličnický se ušklíbl. „Kdo prohrál?" Zlomyslně se uchechtl. „Jistý hajzlík jménem Sinclair."

Reba se bezděčně usmála. „Nepočítej s nimi, dokud ti Todd nezaplatí."

„Však on zaplatí," ujišťoval ji Tim, „kdybych z něho měl každý dolar vymlátit kladívkem. Byl si stoprocentně jistý, že si necháš Diamantové eso. Nebo to je tvoje druhá volba?"

Zavrtěla hlavou. „Je to jenom velký diamant, i když mimořádně krásný."

„Jenže, šéfová, ten jenom diamant' má hodnotu skoro dva miliony dolarů, a to je poslední odhad starý dva roky! Můžeš ho prodat, peníze investovat a pak trávit spoustu času couráním po obchodech."

„Já si peníze radši vydělávám sama. Obávám se, že jsem nenapravitelně staromódní."

„Nechceš, aby se o tobě říkalo, že Jeremyho sbalila kvůli prachům, že?" zeptal se přímo.

„Nechme toho, Time," požádala bezbarvým hlasem. „Když se tě někdo bude ptát, tak mu prostě vysvětlí, že Eso je na můj vkus příliš okázalé."

Omluvně ji pohládl po paži. „Promiň, Rebo. Víím, co pro tebe Jeremy znamenal. Jde jenom o to, že to byla taková kur..." Rozpačitě si odkašlal. „Že se prostě ke všem, s výjimkou tebe, choval asi tak ohleduplně jako parní válec."

„Se mnou si mohl popovídat francouzsky," připomněla mu a hlas jí zjehl, když si vzpomněla, jak Jeremy miloval jazyk své matky.

„To se mnou taky," zavrčel Tim.

„Jenže ty máš příšerný přízvuk," upozornila ho.

„Bezvýznamný detail." Tim zavřel diář a strčil ho do kapsy světle hnědého vlněného obleku. „Tak co sis vybrala kromě Zelené soupravy?"

„Tohle se mi na tobě líbí," poznamenala jízlivě. „Že vůbec nejsi zvědavý." Odkašlal si. „Tak mě nenapínej."

„Další sázka?"

Rozpačitě se usmál.

Smílovala se nad ním. „Tygřího boha."

„Cože?"

„Figurku z tygřího oka."

„Do háje," zaklel tlumeně. „Jak to mohla vědět?" „Kdo?"

„Gina. Vsadila se, že si ji vybereš."

„Kolik jsi prohrál?" vyzvíдалa Reba pobaveně. Gina pracovala v Objets d'Art jako recepční, účetní a sekretářka. A kromě toho byla Timovou manželkou.

„To byla jedna z těch sázek, při nichž ani jedna strana neprohraje," vysvětloval s mlsným úsměvem.

Pokusila se také usmát a doufala, že Tim nemá tušení o mrazivé prázdnotě v jejím srdci. Jaké to asi je mít někoho tak blízkého, že vždy vyhrávají oba? Jaké to je objímat se s ním, zažívat v jeho náruči „malou smrt" a ráno se probouzet jako znovuzrozená? Jaké to je vědět, že by někdo kvůli vám obětoval všechno? Vedle toho byly i ty nejvzácnější kameny míň než hrstka písku sunoucí se dolů po stěně duny. „Není ti nic, Robo?"

„Je mi dobře," tvrdila, „jenom mě trochu bolí hlava." A neustále mě pronásledují vzpomínky na písek, duny, měsíc a žhavou touhu muže, o němž ani nevím, jak se jmenuje. „Půjdu třídit fotografie Jeremyho sbírky. Až hošánek přijde, pošli ho ke mně do kanceláře."

„Hošánek?"

„Sinclair," vysvětlila a zamračila se, že se uřekla. Pouze jediný člověk říkal Toddovi hošánek.

„Připravil ti v Údolí perné chvílky?" zeptal se Tim podezíravě.

„Spíš sám sobě," odpověděla stručně. „Skoda že jsem tam nebyl," zalitoval Tim.

„Už dávno si zasloužil nakládačku."

„Bohužel nic tak drastického ho nepotkalo," zklamala ho hned Reba.

Ale mohlo by, kdyby udělal o jediný krůček víc. Vzpomínka na změnu, která se s mužem udála, na sotva znatelnou hru svalů a postoj číhající šelmy v Rebě vyvolávala strach i pocit bezpečí. Ulevilo se jí, že jí přispěchal na pomoc a nabídl jí útěchu, místo aby využil její chvilkové slabosti, jako se pokusil Todd. I když byla zcela ochromena smutkem, pouze ji choval v náruči, dokud se jí neulevilo.

„Asi dnes půjdu na oběd později," prohodil Tim nenuceně.

Obvykle obědval mezi jedenáctou a dvanáctou. V jedenáct měl dorazit Todd.

„To není nutné," ujistila ho Reba.

„Pozdě jsem snídal," tvrdil, a než stihla něco namítnout, rychle se zeptal:

„Chceš, aby Gina vydala tiskovou zprávu o tvém rozhodnutí?"

„Chudinka Gina. Lpí na každém kousku sbírky."

„Miluje ji. Fakt. Mimochodem, kdybys potřebovala někoho, kdo by napsal text k fotografiím v publikaci, měla bys uvažovat o ní." Tim neskrýval, jak mu na Rebině odpovědi záleží.

Naklonila hlavu na stranu a bezmyšlenkovitě zastrčila jeden pramínek vlasů do uzlu na temeni. „Budu ráda," prohlásila důrazně. „Ano. Ale budeme muset přijmout další účetní. Gina se ve svém stavu nemůže přepínat."

Tim strnul úžasem. „Ona ti řekla, že je těhotná? Mně to prozradila teprve minulý týden."

„Mám oči, Time." Rebě neušlo, jak majetnický pohladil, když si myslel, že se nikdo nedívá, Ginu po pase, který ztratil něco ze své štíhlosti. „Žádné starosti, nikomu to neřeknu, i když je mi záhadou, proč s tím děláte tajnosti. Já na jejím místě bych si dala celostránkový inzerát do novin."

„Měla by ses vdát," nadhodil s úsměvem, ale bylo zřejmé, že mluví vážně. „Už jsem byla." Ohromením pootevřel ústa. „Je to dávno," dodala nezúčastněně. „Co se stalo?"

„Dospěla jsem. On si to nepřál."

„To je mi líto," zamumlal Tim rozpačitě.

„Mně ne. Byl to mizerný manžel, ale skvělý učitel francouzštiny. Nebýt jeho, nikdy bych nepoznala Jeremyho."

Zazvonil telefon. Tim ho zvedl, poslouchal a potom zakryl dlaní mluvítka.

„Sinclair. Chce s tebou mluvit hned teď."

Reba pokrčila rameny. „Tím lépe. Aspoň se dostaneš na oběd v obvyklém čase."

Tim si přitiskl sluchátko k uchu. „Jestli dorazíte do deseti minut, vecpeme vás mezi dvě jednání," oznámil stroze a zavěsil dřív, než mohl Todd cokoliv poznamenat.

Reba se pokusila skrýt úsměv. „To bylo mimořádně hrubé."

„Díky za uznání. Doufám, že ho policie cestou chytne a napaří mu pokutu."

„Doufáš marně. Blázni a opilci přece mají svého anděla strážného."

„Do které kategorie řadíš Sinclaira?"

„Do obou."

Reba vešla do své kanceláře. Když otevřela dveře, jako první jí padl do oka čtyřicet pět centimetrů velký kroky-dolit, pocházející z dolu v Cape Province v Jihoafrické republice. Německý brusič dal vzácnému exempláři tygřího oka podobu muže.

Nahé, pružné tělo Tygřího boha bylo uvolněné, přes rameno měl přehozený velký zlatý luk, v ruce držel zlatý šíp, jehož trojúhelníkovitý hrot kontrastoval s oblými liniemi svalnatého stehna, o které byl opřený. Přimhouřené, lehce šikmé oči byly z ryzího zlata. Řemeslník úmyslně zpracoval kámen tak, aby jemná barevná vlákna probíhala soškou diagonálně, takže z nehybného těla vyzařovala síla a ostražitost. Když na hladký lesklý povrch dopadlo světlo, vynikla celá škála jeho barev, plynule přecházejících od temně zlaté po zářivě hnědou.

Reba si Tygřího boha nevybrala pouze pro jeho mimořádnou krásu a dokonalé zpracování. Sebedůvěrou, která

čišela z jeho mužného těla, jí připomínal neznámého muže, tmavou pouštní noc a polibek, který jí naznačil, v jak něžnou i vášnivou, poddajnou i náruživou ženu by se mohla změnit v náruči pravého muže.

Zaslechla výrazné zabzučení, které se v její kanceláři ozvalo pokaždé, když se otevřely dveře do Objets d'Art. Sklo ve dveřích, průhledné pouze z jedné strany, jí umožňovalo sledovat, kdo vchází do obchodu, a zároveň jí zaručovalo soukromí. Vzhledla od sošky a rozeznala Toddovu urostlou postavu. Tiše zaklela, položila Tygřího boha na stůl, posadila se a stiskla tlačítko na spodní straně desky. Dveře do kanceláře se pootevřely. Reba si umiňovala, že si dá pozor, aby tak zůstaly, dokud hošánek z její kanceláře neodejde.

„Už mám těch ciráťů plné zuby, Farrallová," zavrčel Todd, ještě než se rozvalil na židli proti Rebě. „Začni konečně prodávat tu pitomou kolekci. Zbytek

majetku po dědkovi nestačí ani na poplatky, které si naučtují advokáti. Potřebuju prachy. A to hned."

Reba si založila paže na prsou, opřela se a chladně si ho změřila přes dlouhé řasy. Mlčky ho studovala, dokud se nezavrtěl a nezaklel. Přes celou šíři stolu k ní zavanul pach alkoholu a proflámované noci. „Pomalí koně a špatné karty?" zeptala se nevzrušeně. Krev, která se mu nahnula do obličeje, Rebě potvrdila, že hádala správně. „Drž hubu!" vyjel na ni.

Nespouštěla z něho pohled, stejně tvrdý jako diamant v jejím prstenu. Dobře věděla, že Todd neumí ani pít, ani hrát karty. Jeremy vydal jednoznačný pokyn, že ochranka k němu vnuka nesmí pustit, pokud nebude střízlivý. Před rokem se na něho Todd v návalu opileckého vzteku vrhl. Vzpomínka na incident rozhodně neutišila zlost, která Rebina měkce vykrojená ústa stáhla ve tvrdou znechucenou linku.

„Neseď tady jako královna a netvař tak pyšně, jako kdybys byla dokonalost sama," vyštěkl. „Jsi vyčuraná nula, kterou ten starý idiot sbalil na ulici."

bzučák Rebě oznámil, že do obchodu opět někdo vešel. Toddova široká ramena jí zakrývala výhled, takže příchozího neviděla. Pravděpodobně se Gina vrátila z obchodního jednání.

„Hergot, tak řekni něco!"

„Měl by ses rozhodnout, co vlastně chceš," poradila Reba Toddovi. „*Drž hubu! Řekni něco!* Vyber si jedno nebo druhé. Obojí zároveň dělat nemůžu."

„Jdi do hajzlu, ty děvko!" zaječel. Vyskočil, natáhl se přes stůl a pokusil se ji chytit.

Uhnula před jeho prsty s půvabnou lehkostí, která ještě vystupňovala jeho vztek. Vší silou strčil do stolu a přimáčkl Rebu ke stěně. Tygří bůh se zakymácel. Reba ho pevně sevřela v dlani. Uvědomovala si, že by jí mohl posloužit jako zbraň, ale bylo by jí líto použít lesklou krásu na něco tak odporného jako Todd Sinclair.

Do místnosti vpadl Tim s obuškem v ruce. „Jestli se jí dotkneš, zlomím ti vaz," vyhrožoval.

„Budete se muset postavit do fronty," upozornil ho chladný, klidný hlas.

Tim a opilý Todd ztuhli. Varování je přibilo na místo. Rebě se chtělo smát i plakat. Chtěla na neznámého zavolat, ale pořád ještě nevěděla, jak se jmenuje. Vešel do kanceláře tichým krokem velké šelmy. Popadl Todda, a přestože byl větší, bez námahy ho otočil kolem osy a přirazil ke zdi. Todd hekl a potřásl hlavou. Rázem byl střízlivý a vyděšený.

„Já nezačnu tím, že ti zlomím vaz," pokračoval muž svým hlubokým, hrozivým hlasem. Jeho prsty obemkly Toddovi hrdlo jako ocelový svěrák. „Napřed ti polámu prsty na rukou. Potom na nohou. Potom každou kůstku odspodu až k ramenou. Pěkně jednu po druhé. Než se dostanu ke krku, budeš mi vděčný, že tě oddělám. Posloucháš mě, hošánku?"

Todd ze sebe vydal přidušený zvuk, který by se dal pochopit jako souhlas.

Neznámý se pootočil a podíval se na Rebu. Tvrdé rysy jeho obličeje změkly.

„Dotkl se vás, *chaton*?“¹

Zavrtěla hlavou. Nebyla schopna slova, tak prudkou bouří citů v ní vyvolal muž, z něhož šla hrůza, a něžné francouzské slovo, které znamená kotě i drahokam, věci malé, ale drahocenné. *Chaton*.

Obrátil se zpátky k Toddovi. „Jen si zahrávej, hošánku. Dostaneš, o co si koleduješ.“

Prsty se zabořily do masa s krutou zručností. Znovu Todda nazvedl, otočil ho a odstrčil tak prudce, že se otevřenými dveřmi vypotácel ven. Muž ho mlčky sledoval, dokud přes celý obchod nedoklopýtal až na ulici, a potom, pořád zády k Timovi, poznamenal: „Pokud nehodláte obušek použít, mohl byste ho strčit do kapsy.“

Tim nerozhodně váhal.

„To je v pořádku, Time,“ ujistila ho spěšně Reba, aniž odtrhla pohled od neznámého, jako by se bála, že zmizí stejně neočekávaně, jako se objevil.

Otočil se k Timovi a čekal, jak se zachová. Tim si ho dlouze, pátravě změřil, než s lehkým pokrčením ramen schoval obušek v zadní kapse kalhot, jako by chtěl naznačit, že ho může kdykoliv rychle vytáhnout.

Jakmile měl Tim ruce prázdné, držení těla muže se sotva znatelně změnilo.

Připravenost k útoku vystřídala uvolněnost. „Nepředstavíte nás, Time?“ zeptal se. Lehce se uklonil směrem k Rebě a kolem rtů, které náhle ztratily svou tvrdost, mu přelétl zvláštní úsměv.

„Tvrdil jste mi, že vás zná!“ vyhrkl Tim ohromeně.

„Taky že ano,“ zasmál se muž. „Jen neví, jak se jmenuju.“

Tim se nevěřicně ohlédl po Rebě.

„Musím přiznat, že má pravdu,“ potvrdila. „Je to dlouhá historie...“ Hlas jí selhal.

Tim bezradně rozhodil pažemi. „Rebo Farrallová, dovol, abych ti představil Chance Walkera. A můžete mi teď vy dva laskavě prozradit, o co tady jde?“

Chance si ho nevšímal. „Těší mě, Rebo,“ řekl lenivě svým hlubokým, podmanivým hlasem. Lehounce posunul stůl na místo a vysvobodil Tygřího boha ze sevření jejích prstů. Obracel sošku v ruce a obdivoval hru světla na vyleštěném kameni. „Byl by hřích praštit jím hošánka po jeho omezené palici. Mohl by se naštípnout.“

Reba se trochu křečovitě zasmála. „Napadlo mě totéž, když jsem ho sevřela v ruce.“

Chanceovi neunikl jediný záblesk v jejích temně medových vlasech ani jediná smyslná křivka pod černým hedvábím. „Jste jako noc, přímo stvořená k tomu, abyste chodila v černém. Jste krásná, *chaton*.“

Jeho kompliment ji zahřál u srdce, celou ji rozzářil a proměnil. Nikdy se nepovažovala za hezkou, a už vůbec ne za krásnou, ale když na ni Chance hleděl, měla pocit, že je tou nejúchvatnější ženou na světě. Živý Tygří bůh se na ni usmíval a oči mu smyslně žhnuly.

Tim si odkašlal. Reba si uvědomila, že jako hypnotizovaná zírá na Chance. Vzpamatovala se a přinutila se podat svému asistentovi vysvětlení. „Chance... vlastně, pan Walker...”

„Chance,” opravil ji Tygří bůh rozhodně.

„Chance.” Vychutnávala zvuk neobvyklého jména.

Tim si znovu odkašlal.

„Chance před časem přinutil v Údolí smrti Todda k ústupu,” vysvětlila Reba spěšně. „Potom mě nechal...” Zajíkla se. Nevěděla, jak se Timovi přiznat, že oplakávala Jeremyho na hrudi úplně cizího muže. „Moc se mi stýskalo po Jeremym a Chance... mi rozuměl. Do háje,” ulevila si podrážděně, „tobě přece nemusím nic zastírat. Prostě a jednoduše jsem se mu choulila v náruči a brečela jako malá. Byl moc hodný. Projevil víc laskavosti a trpělivosti, než jsem si zasloužila.”

Tim si pochybovačně změřil muže, který krutě a nelítostně změnil agresivní opilou horu masa ve zkontrolovaný střízlivý hamburger. „Laskavost, říkáš. Trpělivost. Jasně. Jsem rád, že jsem nenarazil na nikoho tak laskavého a trpělivého jako Chance, když mě ve škole vychovávali rákoskou.”

„Tam jste se dozvěděl, že existuje něco jako obušek?” hádal Chance.

„Jo.”

„Někteří vyhazovači dávají přednost pistoli.”

„Obušek není tak neosobní,” poznamenal Tim suše.

Chance uznale přikývl. „Ten mladý muž patří k vám, *chaton*?” zeptal se Reby. Otázka přišla tak nečekaně a Chance ji vyslovil tak nedbale, že Rebě chvíli trvalo, než pochopila její význam. „Tim? Ke mně? Proboha, ne! Má úžasnou manželku.”

Chance podal Timovi ruku. „Těší mě, že vás poznávám. A ještě víc mě těší, že jste ženatý.”

Tim se rozesmál. „Mě taky. Nerad bych se dostal mezi vás a něco, po čem jdete.”

„Time!” okřikla ho Reba, pohoršená jeho neomaleností.

„To je v pořádku,” uklidňoval ji Chance. „Mám rad lidi, kteří mají postřeh a navíc jsou upřímní.”

Tim se ušklíbl a pevně mu stiskl ruku. „Potěšení je na mé straně, Chanci. Konečně poznávám chlapa, který možná pohne tvrdým srdcem mé šéfové. *Bonne chance*,” uzavřel svůj proslov francouzsky, ale s tak příšernou výslovností, že mu skoro nebylo rozumět. Když postřehl na Rebině tváři trpělivý výraz, spěšně přeložil: „Hodně štěstí. Povedla se mi docela hezká slovní hříčka,” pochválil se. „Mimochodem, sedí na vás to jméno?”

„Neřekl bych,” zamručel Chance. „Ani na mého bratra, který se jmenoval Luck.”

„Jmenoval?” zeptal se Tim, ale když nedostal odpověď, dál nenaléhal. Chance Walker uměl odradit každého zvědavce.

Ozval se bzučák. Před obchodem trpělivě čekala drobná rudovláška. Tim se rozzářil jako malé dítě a běžel jí otevřít.

„Jeho manželka?“ hádal Chance.

„Ano. Gina je skvost,“ odpověděla Reba. „Má pouze jednu vadu. Každá žena vedle ní vypadá jako třínohá žirafa.“

Dvěma pružnými kroky se Chance ocitl tak blízko vedle ní, že cítila teplo vycházející z jeho těla. „Každá ne,“ odporoval jí s úsměvem.

Vybavil se jí okamžik, kdy ležela v jeho náruči a jeho mužný žár v ní probudil touhu roztéci se jako zlato v tavícím kelímku klenotníka. Ta vzpomínka ji přepadávala často, zcela neočekávaně, vyvolávala v ní prudké pocity a rozechvívala její tělo, jako by se v něm napínaly neviditelné jemné drátky. Nikdy přelítím nic lakového v mužské náruči nezakusila. Provádala se za muže, kterého vzrušovala, jenom dokud byla panensky nezkušená. Po prvních týdnech man-želsví se s ní miloval stále řidčeji a téměř lhostejně. Po rozvodu se sice stýkala s mnoha muži, ale k žádnému neměla dostatečnou důvěru a také její tělo zůstalo k jejich dvoření netečné. Začínala mít obavy, jestli s ní není něco v nepořádku..., dokud ji jediný polibek neznámého muže nepoučil mnohem důkladněji a názorněji než několik let manželství, jaké je to být ženou.

Marně si lámala hlavu, proč na ni tak působí právě Chance Walker. Ucházelo se o ni více pohledných mužů, vesměs bohatších, s lepším sociálním postavením, ale teprve až neznámý drsný muž, kterého potkala v poušti, dokázal svým polibkem proniknout ke žhavému ženskému jádru, které se ukrývalo za jejím uhlazeným zevnějškem.

Chanceovi neunikly prudké emoce, které se jí odrážely na obličeji. „Na co myslíte?“ zeptal se. Prsty jí jemně pročísl vlasy a tvrdou dlaní ji pohladil po tváři.

Zachvěla se a zalapala po dechu. Měla v úmyslu odpovědět na jeho otázku vyhybavě nebo dokonce mlčet, ale potom usoudila, že ať řekne nebo udělá cokoli, sotva tím

bude Chance Walkera šokovat. Byl to zřejmě muž, který už viděl a udělal snad všechno. A nejednou.

„Přemýšlela jsem, čím mě tak přitahujete,“ přiznala otevřeně.

Hustý knír se zavlnil a zaleskl v umělém světle. „A vy mě, *chaton*.“

Hleděla do stříbrozelených očí, dokud je nezaclonily její černé řasy. Jeho polibek byl strhující směsí prudké žádosti a něhy. Postřehla, že se hřebínek, který přidržoval její účes, uvolnil a sklouzl dolů, takže Chanceovy prsty mohly proniknout do záplavy jejích hedvábných vlasů. Špičkou jazyka škádlivě objížděl po jejích rtech, dokud je s tichým zasténáním neotevřela.

Jemně, ale pevně svíral v dlaních její hlavu, aby ji nemohla otočit. Zpola na protest, zpola souhlasně mu položila ruce na paže. Mocné, silné a jako kamen neohebné svaly zřetelně vypovídaly o touze i sebeovládání muže, který ji držel v náruči. Mohl by ji rozdrtit, udusit, vynutit si polibek, po kterém tak prahnul.

Nic z toho neudělal. Choval ji, jako by byla nevýslovně křehká, a než by na ni naléhal, aby se k němu přivinula, raději ji svým laskáním přemlouval. Ještě nikdo ji neobjímal s takovou silou a ohleduplností.

Když v ústech ucítila sametovou drsnost jeho jazyka, zaryla mu prsty do paží. Zpočátku pátravě, potom s větší jistotou odpovídala na jeho dráždění, dotýkala se jeho měkkých rtů, hradby zubů, vychutnávala sladké teplo jeho jazyka i všechny odstíny polibku. Cítila, jak se prohnul, když prsty jedné ruky zabořil ještě hlouběji do jejích vlasů a druhou sjížděl pod hedvábnou tíhou po jejích zádech a tiskl její tělo ke svému.

Se zjevným přemáháním zvedl hlavu a spustil paže a nechal je volně viset podél boků.

„To dráždění je pro mě nesnesitelné. Příliš po tobě toužím," vypravil ze sebe chraptivě.

„Ale já jsem...," pokusila se namítnout. Nenechal ji domluvit.

„Já vím. Ty ne, to já jsem dráždil tebe i sebe. Měl jsem v úmyslu jenom jeden polibek, abych se přesvědčil, že je tak hezký, jak se pamatuju." Očima objel jemnou křivku jejích rtů. „Byl mnohem lepší. Tak úžasný, že jsem chtěl víc."

Rychle se sklonil a políbil ji tak žádostivě, že se ho musela zachytit, aby neztratila rovnováhu. „A chci stále víc. Chci tě svléknout a šaty roztrhat na tisíc kousků, aby ses do nich nemohla víckrát ukrýt. Chci tě líbat a vnímat, jak se pod mými rty proměňuješ, až nemůžeš touhou po mně dýchat. A chci tě celou, celičkou zahalit do tvých vlasů, hebkých jako hedvábí."

Zavřela oči. Jeho slova ji pálila jako oheň a vyvolala v ní podivnou slabost.

Málem se ho bála. Zmámeně na něho upřela své skořicové oči. „Chanci..."

Políbil ji něžně, jako by ji chtěl konejšit, ne dobývat. „Ale najeden den jsem tobě a Timovi nahnal už dost strachu," poznamenal.

Jeho slova Rebu rázem vrátila do skutečnosti. Blesklo jí hlavou, že kancelář je dokořán a ona se vášnivě líbá s mužem, kterého prakticky nezná. Do tváří se jí nahrnula krev.

„Dveře," hlesla a pokusila se od Chance odstoupit.

„Tim je zavřel," uklidnil ji a ovinul kolem ní paže těsněji. „Diskrétní mladík, ten tvůj Tim."

„Není můj, ale Giny."

Spokojeně přikývl. „Tím lip." Zvolna, jako by ji hladil, ji kousl do spodního rtu.

„Nerad bych odvezl tak slušného mladého muže do pouště a zapomněl ho tam."

Ústa se mu usmívala, ale v očích měl chladný stříbřitý lesk.

„Tim je pro mě bratr, kterého jsem nikdy neměla." Konejšivě ho pohladila po ramenou. „Nic víc." Když uslyšela vlastní slova, zmocnil se jí zmatek i podrážděnost zároveň. Proč by měla před Chancem Walkerem obhajovat své přátelství s Timem? Probouzel v ní sice bouřlivé emoce, ale znala ho jen krátce. Napřímila se. „Moje city k Timovi se tě vůbec netýkají."

„Tomu sama nevěříš, že?" zeptal se mírně.

Dlouho si ho měřila tvrdým, zkoumavým pohledem a potom zavrtěla hlavou, až jí několik pramínků vlasů za-vířilo kolem obličeje. „Ne," přiznala, „ale ať se propadnu, jestli vím proč. Já tě přece neznám, Chanci Walkere. A když jsem s tebou, nepoznávám ani sama sebe."

„Pořád mi bereš slova z úst. Neměli bychom si zajít na oběd a zahrát si na dvacet otázek?"

Nedokázala potlačit úsměv při představě, že bude hrát dětskou hru s mužem, který se jmenuje Chance. „Dobře," souhlasila. „Ale začínám já," vymínila si. Nacvičeným pohybem si rozpuštěné vlasy stočila na temeni do uzlu.

„Proč?" zeptal se pobaveně.

„Jsi větší a mnohem tvrdší hráč než já. Budu potřebovat každou výhodu, kterou můžu získat."

Položil jí dlaň na tvář. „Neboj se mě, *chaton*."

Za jeho uklidňujícími slovy vytušila zranitelnost. Otočila hlavu a políbila jeho tvrdou dlaň. „Nebojím se tvé síly. Jsem nervózní z toho, jaké otázky mi položíš." Usmála se jeho ohromení. „Copak ty nemáš věci, o kterých nerad mluvíš?" Pátrala po odpovědi v jeho podivuhodně zbarvených očích.

Spustil ruku z její tváře. Z obličeje mu zmizel jakýkoliv výraz. Znovu se změnil v cizince, drsného, sebejistého a nezranitelného. „Máš na mysli nějaký speciální okruh otázek?" zeptal se bezvýrazným hlasem.

Černý knír nezakryl tvrdé linie kolem úst ani pronikavou inteligenci, s níž Rebu odhadoval. Neúprosný, nebezpečný Tygří bůh vytesaný z neoblomného kamene. „Ne," hlesla.

V místnosti se rozhostilo ticho. Po chvíli z Chance pulzující napětí opadlo.

Znovu pohladil Rebu po tváři. „Ano, jsou věci, o nichž raději nemluví." "

„A ty jsou pro tebe nejdůležitější, že?" hádala. „Máš sako?" zeptal se klidně.

„Venku fouká studený vítr."

Měla chuť svou otázku zopakovat, ale potom se jí vybavila chladná výhružka, kterou řekl Toddovi. Jen si zahrávej. Ona si zahrávat nebude. Naléhat na muže jako Chance bylo nejen neúčinné, ale i nebezpečné. Právě tak se mohla pokusit pohnout horou. Jestli jí bude důvěřovat, svěří se jí-

Jde o to, jestli muž jeho ražení někdy někomu důvěřuje. Ale musí, protože bez důvěry nemůže nic existovat, ani radost, ani přátelství a určitě ani láska.

S pocitem, který neměl daleko ke strachu, si uvědomila, že by si to všechno přála prožít s Chancem - a ještě mnohem víc, všechno, co neuměla pojmenovat, ale po čem toužila celým srdcem, jako po rozkoši, kterou pro ni objevil, když ji políbil za měsíční noci uprostřed dun. Vlastní Žádostivost ji šokovala a možné důsledky děsily.

„Asi jsem ztratila hřebínek," prohodila rádoby nedbale, ale ruka, kterou si přidržovala vlasy, se zachvěla.

Chance se usmál a sáhl do kapsy černých, na míru šitých pohodlných kalhot, které měl na sobě. Vytáhl ji a otevřel dlaň. Ležel na ní jednoduchý hřebínek,

který jí před chvílí přidržoval uzel. „Tenhle? Nebo...“ zalovil v kapse šedé semišové bundy, „...nebo tenhle?“

Mezi prsty držel leštěný slonovinový hřebínek, který měla v Údolí smrti. Rázem si vzpomněla na noc v dunách, kdy se cítila tak bezpečná, že připustila, aby padly bariéry, které stavěla mezi sebe a ostatní lidi, a plakala v Chanceově náruči, až se slabostí neudržela na nohou. A potom přišel jeho polibek, objímali se, svět kolem se rozplynul a ona objevovala touhy a možnosti, jaké dřív nepoznala.

„Asi ten jednoduchý,“ rozhodl za ni Chance, když neodpovídala. Zabodl hřebínek do lesklé masy vlasů v její dlani a obdivně je pohladil. „Je škoda spoutat takovou krásu, ale má to i jisté výhody.“ Lehounce přejel zuby podél ušlechtilé linie jejího ucha.

Oddala se pocitům, které v ní vyvolával. Horká vlna jí klesala od hrdla k pasu a stále níž. Když špičkou jazyka zkoumal každičkový záhyb jejího ucha, vydala ze sebe nesrozumitelný zvuk. Ruce jí vylétly k jeho pažím a pevně se jich zachytila, aby neztratila rovnováhu ve světě, který se s ní prudce zatočil. Když se o něho opřela, vnímala vibrace, žár i napětí jeho těla.

Tiše zaklel, šetrně ji odstrčil a přidržel na délku paže. „Jdeme na oběd,“ připomněl jí. „Jedině že bys byla na jídelníčku ty.“

„Proč mám najednou pocit, jako by se za mnou plížil tygr?“ zasmála se, i když otázku myslela žertem jen částečně.

Uchechl se a dotkl se rty jejího spánku. „Je tady někde poblíž restaurace, kde podávají humry z Maine?“

„Ty umíš velmi obratně změnit téma, že?“

Usmál se na ni. „Jestli nemáš ráda humry...“

„Miluju je,“ přerušila ho rezignovaně.

„Já taky. A už sedm let jsem je nejedl.“ Zvědavost v jejích očích ho viditelně pobavila. „Byla by z tebe skvělá kočka,“ zamumlal, „rezavá, pružná, patřičně půvabná a všetečná.“

„Lichotky ti jdou.“

„Vynesou mi něco?“

Nenamáhala se s odpovědí a jako kočka odkráčela z kanceláře.

3

Restaurace U Jaima byla malá a nenápadná, vedená podle zásady, že zákazníkům je milejší, když majitel utrácí peníze za jídlo, a ne za luxusní zařízení. Výsledkem bylo, že ji turisté, kteří vyhledávají okázalé a proslulé podniky, vůbec neobjevili. Atmosféra byla družná, nabídka vín omezená, ale vybraná, a hosté si tam chodili nerušeně popovídat, ne se předvádět a nechávat se okukovat. U Jaima byla jedna z nejoblíbenějších Jeremyho restaurací.

„Děje se něco?“ zeptal se Chance šetrně, když se Reba dojatě rozhlédla po místnosti.

„Jeremy sem chodil moc rád,“ vysvětlila tiše bezbarvým hlasem.

„Chceš jít někam jinam?" navrhl a vzal ji za ruku.

„Ne," odmítla. Teplo jeho drsných dlaní jí dělalo dobře. „Od noci v Údolí smrti je mi... lip. Už si můžu prohlížet jeho fotografie. Můžu vzpomínat na věci, které jsme dělali spolu, aniž se pokaždé rozbřečím. Pravděpodobně jsem se smířila se skutečností, že už nežije." Vzhledla k němu. „Děkuju ti. Dokud jsi mě nenašel v dunách, řítla jsem se slepě bůhvíkam. Bylo pouze otázkou času, kdy zakopnu a zlomím si vaz."

Pozvedl její ruku ke rtům. Jeho knír ji zašimral v dlani jako hedvábný kartáček.

„Přežila bys. Jsi silnější, než tušíš."

Matně se usmála. Slzy, které jí vytryskly, zvětšily její oči. „Samozřejmě," potvrdila zastřeným hlasem. „Jsem dokonalá kočka, vždycky dopadnu na všechny čtyři. Ty jsi mě čirou náhodou zastihl ve chvíli, kdy jsem přechodně ztratila rovnováhu."

Ujal se jich vrchní a uvedl je ke stolu. Chance se posadil vedle Reby, mávnutím ruky odmítl jídelníček a objednal pro oba humry. Prostudoval nápojový lístek a podal ho Rebě.

„Nemají žádná australská vína," oznámil. „Pokud nemáš lepší návrh, zavřu oči, pomodlím se a zabodnu prst mezi bílá vína."

„Mám slabost pro Chardonnay," přiznala, když prolétla pohledem nabídku.

„Nebo by sis dal něco sladšího?"

Zvolna roztáhl rty do úsměvu, z něhož ji polilo horko. „Dal, jenže to na lístku nemají," zalitoval a upřel lačný pohled na její rty.

„Přineste nám Balverne," požádala spěšně číšníka, který se marně snažil potlačit úsměv.

Chance se nepokrytě bavil. Jeho smích byl hebký a přírodní jako semiš jeho bundy.

„Otázka číslo jedna," spustila Reba odhodlaně. „Kde ses narodil a kde jsi žil?"

„To jsou dvě otázky," upozornil ji.

„Kde všude jsi žil od svého narození až dodnes?" opravila se s vítězoslavným úsměvem, že se jí podařilo vměstnat dvě otázky do jedné.

Chance mlčky zasalutoval její pohotovosti a inteligenci. „Narodil jsem se na hranici mezi Novým Mexikem, Texasem a Mexikem. Nikdo přesně neví, kdy už matka nedokázala dál jít, lehla si vedle cesty a porodila mě. Táta ji jako obvykle vlácel z jednoho místa na druhé v přesvědčení, že tam najde poklad, a jako obvykle byla mapa, kterou měl, mizernou kopií náčrtku pořízeného v sedmnáctém století podle báchovek nějakého lháře." Pokrčil rameny, ale oči měl mrazivé jako zelený led. „V pase mám jako místo narození uvedené Nové Mexiko."

Reba napjatě poslouchala a neušlo jí jediné hnutí v jeho tváři.

„Potom jsme se přestěhovali do Lightning Ridge. Moc si z té doby nepamatuju, byl jsem příliš malý. Ale pokud jsem měl někde domov, pak v Austrálii.

Kdykoliv otcovy plány na kterémkoliv místě na světě skončily krachem, vrátili jsme se do Lightning Ridge a zůstali tam, dokud jsme nenašli dost opálů na další

zatracenou mapu s údajným bohatým nalezištěm." Posměšně se sám nad sebou ušklíbl. „Neznám většího šílence, než je Texasan, který je přesvědčený, že z něho nějaký cár papíru udělá pracháče. Možná jedině syna toho šílence, který je odhodlaný dokázat, že je muž."

„Mluvíš o sobě?" zeptala se tiše.

Trhl rameny. „Měl jsem na mysli svého bratra Lucka, ale předpokládám, že by ten popis seděl i na mě, když mi bylo čtrnáct."

„Kolik je Luckovi?"

Chvíli mlčel. „Je mrtvý," zahučel konečně.

Položila mu dlaň na jeho. Ovinul ji svými prsty, jako by jí děkoval za mlčenlivý soucit.

„Bylo mi necelých patnáct, když zemřel," pokračoval, tentokrát spíš úsečně, bez protahování souhlásek. „Luckovi čtyřicet. Byl starší, ale ne chytřejší.

Porušil první a jediný zákon jihoamerické džungle. *Nikdy nepij s hledačem diamantů.* Když se Luck jednou večer nevrátil do tábora, šel jsem ho hledat.

Nenašel jsem jeho, ale zato chlapa, který mu podřízl krk."

Reba trpělivě čekala, ale Chance už žádné podrobnosti nedodal.

„Nakonec Glory, moje starší sestra, prodala diamanty, které jí dali ostatní prospektoři, a odvezla mě do Austrálie. Táta se odmítl z Venezuely hnout.

Slyšel, že v Guianu, o pár mil dál na jednom přítoku Orinoka, existuje ještě větší naleziště diamantů. Glory se s ním nehádala. Prostě nám dvěma zaplatila cestu z džungle a nikdy se neohlédla zpět. Vydali jsme se do Lightning Ridge, protože to bylo jediné místo na světě, kde jsme byli víckrát než jednou. Otevřela si malý podnik a rozvázela pitnou vodu hledačům opálů."

„Co jsi dělal ty?"

„Dobýval jsem opály s těmi nejlepšími z nich," přiznal sarkasticky. „Dostane se ti to do krve hůř než malárie." Vzal Rebu za bradu a natočil jí hlavu tak, aby světlo dopadalo na její náušnice. „Možná jsem kamínky, které máš v uších, vyhrabal ze země já," poznamenal. „Cedil jsem pot a krev v těsné díře, jen abys mohla nosit kameny, které mohou soupeřit s tvou krásou. Ale nevyrovnej se jí," dodal. Pohlídl jí ucho svým hebkým knírem a usmál se, když se zachvěla.

Číšník jim přinesl dvě mísy. Na každé zářil červený humr obložený čerstvou zeleninou. Položil je na stůl spolu s džbánky rozpuštěného másla, průzračného jako jantar. Reba nasála lákavou vůni a na jazyku se jí sbíhaly sliny. Vrchní mezitím nalil Chanceovi do sklenky trochu vína. Ochutnal, přikývl a podal ji Rebě.

„Vybíralas ho ty, měla bys ho i schválit."

Lokla si a obrátila se k číšníkovi. „V pořádku."

U stolu zavládlo ticho, rušené jenom chrupáním krunýřů, z nichž Reba s Chancem vytahovali lahodné kousky perleťového masa. Reba už dávno zjistila, že nemá cenu se upejpat, že neexistuje civilizovaný způsob, jak jíst celého humra a že prsty poslouží jako mimořádně užitečný nástroj. Diskrétně si je čas

od času olízla a měla co dělat, aby přitom labužnický nemlaskala. Když vzhlédla, všimla si, že ji Chance pozoruje.

„Až příště budeme jíst humry, budeme u toho jenom my dva," prohlásil.

„To mám tak nemožné způsoby?" zeptala se, jen zpola žertem.

„Ne, jenom bych ti rád olizoval prsty," vysvětlil.

Horkou vlnu a mravenčení, které v ní jeho slova vyvolala, už znala. „Chanci Walkere," napomenula ho, „jste neuvěřitelně neomalený."

Hlasitě se zasmál, jako by jí dával zapravdu. „Spořádej svého humra. Rád se dívám na nevychovanou ženu, když jí."

„Já nejsem nevychovaná," ohradila se, „a tys ještě úplně nezodpověděl mou první otázku."

„Peru, Venezuela, Aljaška, Madagaskar, Chile, Austrálie, Brazílie, Kanada, Srí Lanka, Barma, Colorado, Kalifornie, Afrika, Montana, Japonsko, Afghánistán, Nevada, ostrov Svatého Jana, Kolumbie, Finsko, Kašmír. Pořadí možná neodpovídá a někde jsem byl vícekrát."

Hleděla na něho přimhouřenýma skořicovými očima. Usmál se a loknul si nazlátlého vína.

„Ptala ses mě, kde všude jsem žil," připomněl jí, když odložil sklenku.

„Připouštím, že jsem mohl jedno nebo dvě místa opomenout." Pokrčil rameny.

„Na pár týdnech tam či onde nesejde."

„Cos dělal, když jsi odjel z Lightning Ridge?"

„A kdy? Mám pocit, že jsem celý život nedělal nic jiného."

„Když tě tam tvoje sestra odvezla z džungle."

„Chvilí jsem doloval opály. Glory pracovala a snažila se mi natlouct do hlavy, že život nejsou jenom rvačky, chlast a děvky."

„Bylo ti patnáct!" zhrozila se.

„Vykonával jsem chlapské práce od svých deseti let. Ve třinácti jsem měl slapskou postavu, ale dospěl jsem mnohem dřív," líčil jí cynicky. „Něco jako dítě se v džungli nevyskytuje. Tam přežijí jen ti nejtvrdší."

„Kde jsou ostatní členové tvojí rodiny teď?"

„Glory je vdaná." Pousmál se. „Do Lightning Ridge přijel prospektor, spatřil ji a přísahal, že našel ženu, s níž chce prožít svůj život. S ní, a s žádnou jinou.

Napřed se zasmála, když to slyšela, ale potom se s ním šla projít do pouště.

Když se vrátili, byla jeho ženou. Šlo to takhle rychle," luskl prsty, „a je to trvalé jako hory. Nikdy mi nešlo do hlavy, co se to s nimi stalo. Pochopil jsem to až před deseti dny."

Vzhlédla k němu od humra, ale oči měl ukryté ve stínu vrženém lustrem.

„Otec," pokračoval, aniž zvedl hlavu, „je kdesi v Africe. Předpokládám, že tam hledá modré granáty."

„Takový kámen přece neexistuje," namítla Reba. Otřela si prsty do ubrousku a odstrčila talíř, na kterém nezůstalo jediné sousto.

„To víš ty, já taky, ale táta? Vyloučeno. Získal od někoho mapu naleziště."

Sarkasticky se zasmál. „Matka je s ním?"

Chance naznačil číšníkovi, aby odnesl talíře. Reba čekala, až jí odpoví, ale potom pochopila, že to nemá v úmyslu. „Je to jedna z věcí, o nichž nemluvíš?" Mlčky zaplatil. Když došli k autu, zeptal se jí místo odpovědi: „Musíš se hned vrátit?"

Představila si, co ji v Objets d'Art čeká: telefonáty muzeí, sběratelů a reportérů lačnících po novince ve starém skandálu, jehož hrdiny jsou Jeremy a o padesát let mladší žena. Rty se jí sevřely a koutky klesly znechucením. V týdnech po Jeremyho smrti neúnavně pracovala a nedala na Tima s Ginou, kteří ji nabádali, aby si dopřála trochu volna. Teď jí záleželo jenom na tom, aby vydala knihu o Jeremyho sbírce a aby lépe poznala tajemného, fascinujícího muže, který stál tak těsně vedle ní, že se jí málem dotýkal, a čekal, jak mu odpoví.

Na knize teď právě pracovat nemohla. Ale pokud jde o muže...

„Máš rád pláž?"

„Je to jedna z tvých dvaceti otázek?" zažertoval. „Strávil jsem tolik času na pouštích celého světa, že mě voda fascinuje. Dokonce i ta, kterou nemůžu pít."

„Nedaleko odsud je soukromá pláž. Tedy, ne tak docela soukromá," připustila.

„Žádná pláž v jižní Kalifornii není dost soukromá, aby mi vyhovovala, ale není tam moc lidí, dá se tam celkem nerušeně sedět a naslouchat šumění vln."

„To zní lákavě," uznal, otevřel dvířka jejího červeného BMW a přidržel jí je.

„Nejsem zvyklý být uprostřed dvoumilionového davu."

Usadil ji, sám se uvelebil vedle ní a sledoval, jak se obratně proplétá hustým provozem k výpadovcu.

„Paráda," pochválil, když před zatáčkou přeřadila na nižší rychlost a motor zareagoval spořádaným zavržením. „Už jsem zapomněl, co je to za radost jezdit po kvalitních silnicích v dobrém autě. V končinách, kde jsem se zdržoval naposledy, se dvacet let starý landrover považuje za luxusní limuzínu."

„Chceš řídit?"

„Možná zpátky. Momentálně se mi líbí pozorovat tebe."

Střelila po něm pohledem, a když se přesvědčila, že mluví vážně, usmála se na něho. Potěšilo ji, že nepatří k mužům, kteří musí sedět za volantem bez ohledu na to, komu auto patří. Koupila si BMW, protože je to vůz pro řidiče, kteří si umějí řízení vychutnat. Na silnicích jezdila okázalejší, dražší i silnější auta, ale málokteré by jí mohlo nabídnout větší požitek z jízdy.

O několik minut později, když jim hlídač otevřel bránu, popojížděla po parkovišti a vybírala vhodné místo. Nakonec zajela mezi Mercedes 450 SL a černé nablýskané ferrari. Chance, který neřekl nic, když mījela volná místa blíže k pláži, na ni tázavě pohlédl.

„Pravidlo číslo jedna řízení v jižní Kalifornii: nikdy neparkuj vedle auta, které je v horším stavu než tvoje," poučila ho a ukázala na drahé vozy vlevo i vpravo.

„Můžu si být jistá, že řidiči, kteří stojí vedle mě, budou dávat pozor, aby si nepoškrábali lak, stejně pečlivě jako já."

„Umění přežít ve městě," zhodnotil obdivně. „To by mě nikdy nenapadlo."

Reba vystoupila, odemkla kufr a vyndala z něj šedou vybledlou deku. Chance vytáhl tmavé obočí.

„Další trik pro přežití ve městě? Děláš to často?"

Chladný tón v jeho hlase ji přinutil otočit se. „Co jestli dělám často?"

„Vozíš si mužského a deku na *soukromou* pláž."

V první chvíli byla příliš překvapená, než aby jakkoliv zareagovala. Potom zrudla, mrskla dekou zpátky do kufru, zabouchla víko a otočila se na patě se zjevným úmyslem znovu nasednout do auta. Chance jí s ohromující rychlostí zastoupil cestu. Zamračila se. Překazil jí pokus proklouznout kolem něho a držel ji uvězněnou mezi svým tělem a karoserií s lehkostí, která v ní vyvolávala zuřivost.

„Ustup," přikázala mu.

„Až odpovíš na moji otázku."

„Na jakou?"

„Kdo, když ne Tim?"

„Cože?"

„S kým chodíš?"

Ohromením se nezmohla na slovo.

„Žena jako ty prostě musí někoho mít," tvrdil. Ostře odsekával slova, po lenivém protahování souhlásek nezbylo ani stopy.

„Tahle nemá."

„Proč?" dotíral na ni.

Na tak osobní otázku se odpovídá těžko. Ale pomáhá zlost a Reba ji měla.

„Žádný muž o mě nikdy nestál. Myslím o mě jako takovou. Vždycky chtěli něco jiného. V případě mého bývalého manžela to byla vykulená, věčně panenská studentka. Ti, kteří přišli po něm, většinou hledali někoho, kdo jim bude zahřívát postel a masírovat jejich ego. Nic víc. Spokojili by se s každou svolnou ženskou. Později, když jsem začala tvrdě pracovat a Jeremy mě hodně naučil, jsem jim mohla nabídnout něco nového. Zajímaly je moje styky a moje peníze. Ale výhradně moje osoba nikdy. Nikdy pouze já."

Nebylo pro ni snadné si to připustit. Její zlost a ponížení se přenesly i na Chance. Rukama, které nečekaně zněž-něly, ji pomalu hladil po pažích a přes černé hedvábí vychutnával její teplo.

„Já nejsem jako tvůj bývalý, *chaton*," zamumlal. „Panny mě nikdy nepřitahovaly."

Zírala skrze něho a čekala, kdy ji pustí.

„Podívej se na mě," naléhal drsně. „Ty si myslíš, že jsem stejný jako ostatní muži, které znáš?"

Probodával ji jasnýma, tvrdýma očima. „Ne," přiznala. „Ty nevypadáš, že bys po mně chtěl to, co muži obvykle chtějí. Pochybuju, že je tvoje postel někdy studená. Snad jen tehdy, když si to sám přeješ. Máš tolik sebedůvěry, že nepotřebuješ, aby ti někdo masíroval ego, a mám podezření, že bych tě o drahých kamenech mohla sotva naučit něco nového. Pokud jde o peníze..."

Stál nehybně, jeho tvář prozrazovala napětí. „Mám jich dost," prohlásil suše. „Nebo mi nevěříš?"

„Je mi to jedno," přiznala otevřeně. „V Údolí smrti jsi nevěděl, kdo jsem, a chtěl jsi mě. Proto jsem ti začala tak rychle a skoro bezvýhradně důvěřovat. Nevěděl jsi, kdo jsem, a přesto jsi mi pomohl, držel mě v náruči, když jsem brečela..., a potom políbil. Chtěl jsi mě. To jsem nikdy dřív nezažila." Studovala jeho mužné, výrazné rysy, černé vlasy kudrnaté jako ovčí rouno, neobvyklé stříbrozelené oči, které nepřipomínaly žádný známý kámen, pevná, a přesto tak citlivá ústa. Neovládla se, vytáhla se na špičky a čekala, dokud neucítila jeho rty na svých. Pak odstoupila. „Odpověděla jsem na tvou otázku. A teď mě nech jít." „Nemůžu," odporoval. Sklonil se k ní, až ji po tváři pohladel jeho teplý dech. „Tehdy v Údolí smrti to bylo jako trmáčet se vyschlým kamenitým řečištěm a objevit tam stokaratový diamant zářící ve slunci. Představa, že v tobě ten plamen rozněcuje někdo jiný, ve mně vyvolávala zlost." Krátce se zasmál. „Ne, vyjádřím to jinak. Teď, když tě znám, tak mě představa, že by se tě třeba jenom dotkl jiný muž, přivádí k šílenství. Není to nic racionálního, zdvořilého ani pěkného, ale je tomu prostě tak."

Nyní neměl v očích nic, co by ji uklidňovalo, jenom žhnoucí pohled Tygřího boha. Zachytila živočišnou divokost, kterou měl dokonale pod kontrolou, a něco, co v ní zatím spalo, se probudilo, zavrtělo a protáhlo. „Nechci, aby se mě dotýkal jiný muž kromě tebe," pronesla tiše, ale rozhodně.

Napětí z jeho těla zvolna opadlo. Svaly, které se zřetelně rýsovaly pod košilí, znovu zvláčnely. Aniž ji vzal do náruče, něžněji políbil. Přejížděl svými rty po jejích, až s tichým povzdechem pootevřela ústa. Když se jejich jazyky dotkly, vydral se mu z hloubi hrdla přidušený zvuk. Přitáhl ji k sobě a svíral, jako by byla vodou, která by mu mohla protéct mezi prsty, a on ji musel hned vypít, jinak by do smrti trpěl žízní.

Když konečně zvedl hlavu, oba přerývaně oddechovali. „Jestli se mnou půjdeš na svou soukromou pláž," vypravil ze sebe, „slibuju, že se budu chovat řádně." „Nic jiného ti nezbude. Ta pláž není tak úplně soukromá."

Když se otočil a chystal se znovu vytáhnout deku, zarazila ho. „Chanci..." Ohlédl se po ní přes rameno.

„To je poprvé, co jsem sem přijela s někým."

„Já vím." Křivě se usmál. „Vždycky jsem staré rčení o zelených očích a žárlivosti považoval za nesmysl, ale mýlil jsem se. Jenom jsem nenašel nic, co by mi stálo za žárlivost."

Otevřel kufr, přehodil si deku přes rameno, vzal Rebu za ruku a propletl své prsty s jejími. Drsná dlaň a ostražitost, s níž sledoval každý pohyb v okolí, byly pozůstatky života, jaký donedávna vedl. Chance Walker byl muž, který se zdržoval na nebezpečných místech. Vypovídala o tom celá jeho osobnost, dokonce i povrch kůže, ale přesto na něm nebylo nic obhroublého nebo sprostého. Reba potkala muže, kteří ji uráželi svou obhroublostí, a přitom

největší divočina, do níž vkročili, bylo golfové hřiště. Chance byl zcela jiný. Pod drsnou slupkou se ukrývala čistá síla třpytivého diamantu.

Po několika krocích se Reba zastavila. „Boty," vyhrkla. Rychle se vracela k autu a Chance táhla za sebou.

S mlčenlivým pobavením sledoval, jak skopla z nohou černé lodičky na vysokých podpatcích. „Chystal jsem se tě na ně zeptat, ale měl jsem dojem, že víš, co děláš."

„Jsem v tvé přítomnosti roztržitá," vyčetla mu žertem a hodila lodičky do kufru. S úsměvem se taky vyzul a stáhl si ponožky. Když si znovu propletli prsty, Rebu ohromilo, jak je pro ni přirozené stát bosá na parkovišti a držet se s Chancem za ruku.

Vedla ho podél členité hlavní pláže, kde ženy ve značkových plavkách, důkladně natřené olejem na opalování, zavíraly nalíčené oči před ostrým jarním kalifornským sluníčkem. Kolem nich s radostným vřiskem skotačily malé děti, které ještě nemusely být ve škole, a se stejným nadšením se snažily chytit mořské racky i ustupující moře. Voda byla chladná a nezvykle klidná. Dlouhé vlny líně olizovaly břeh, jako by se jim nechtělo zaútočit s obvyklou razancí a pokropit ho třpytivou sprškou.

Odliv za sebou zanechal vlhký vroubkovaný písek. Chance kráčel za Rebou po rozhraní mezi mořem a pevninou a sledoval, jak se půvabně vyhýbá skaliskům na výběžku ohraničujícím severní konec pláže. Eroze ho vymodelovala do podoby roztažených prstů, mezi nimž se ukrývala chráněná písečná políčka, velká jako předza-hrádky. Reba šla vytrvale dál a zastavila se až u miniplážičky, která byla nejdále od lidí.

„Budeme muset hlídat příliv," upozornila Chance, když rozprostřel deku, „ale přinejmenším hodinu budeme mít klid."

„Proto jsi mě sem zavedla, že? Kvůli klidu."

Zahleděla se na nekonečnou mořskou hladinu třpytící ve slunečním světle.

„Trávím tolik času mezi lidmi," poznamenala. „Když je hluku a telefonátů na mě moc, odplížím se sem, abych byla sama."

„Dnes ne."

Překvapeně se k němu otočila. „Dnes tady nejsi sama," vysvětlil.

Usmála se. „Nevadí. Mám na tebe ještě spoustu otázek. Devatenáct, mám-li být přesná."

„Šestnáct," opravil ji.

„Kdo by je počítal?" pokrčila nevinně rameny.

Chance si odfrkl, posadil se na deku, zkřížil nohy a vzhlédl k ní. Hustý knír nedokázal zamaskovat drsnost jeho opálené tváře ani smyslně vykrojená ústa. Za neuvěřitelně jasnými stříbrozelenými očima cíhal mozek, který všechno vážil na vahách starých jako život. Přežít. Navzdory drahému oblečení a vlídnému úsměvu vypadal, jako by byl zrozen z nikdy neustávajících pohybů Země. Chance Walker se vyznačoval fascinující, dynamickou rovnováhou

protikladů -odstupu a intimity, hrozby a bezpečí, napětí a uvolnění -, která se neustále vychylovala na tu a zase onu stranu.

Zamával Rebě rukou před obličejem. „Haló!“ zavolal. „Narostly mi najednou rohy nebo svatozář?“

„U tebe by mě to ani nepřekvapilo.“ Usadila se vedle něho. „Jaký byl tvůj otec?“

„Svatozář zaručeně neměl.“ „Na to jsem se neptala.“

„Tak co chceš slyšet?“ dobíral si ji. „Upřesni to.“

„Vyplýtvala bych příliš mnoho otázek.“

Potrásl hlavou. „Malá chytrá *chaton*.“ Klouby prstů jí přešel po tváři. „Táta se narodil v jedné špinavé texaské díře, kde nerostlo nic, ani kaktusy. Když mu bylo šest, začal hledat poklady. Ve třinácti utekl z domova. Nikdy se nevrátil. Potloukal se po bohem zapomenutých místech a hledal lidmi zapomenuté poklady.“

„Našel někdy nějaký?“

Chance se nevesele zasmál. „Ztratil největší poklad, jaký kdy našel, a vůbec si to neuvědomil.“

Chlad v jeho hlase Rebě prozradil víc než slova. Nevěděla přesně, co Chance cítil k otci, ale láska to určitě nebyla. Přimhouřenýma očima nepřítomně zíral na moře. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl a potom vzal Rebu za ruku, jako by se potřeboval dotknout něčeho teplého a živého.

„Doloval všechno, zlato, diamanty, polodrahokamy, uran.“ Pokrčil rameny.

„Cokoliv, za co jsou lidé ochotní platit.“

„Byl posedlý poklady,“ poznamenala Reba a napadlo ji, že sama obíhá aukce a probírá se nejruznějšími sbírkami, aby našla jedinečný exemplář, jaký by podobně posedlý zákazník doslova vyvážil diamanty. „Adrenalin je nakažlivý.“

„Je to horší než jakákoliv droga,“ souhlasil Chance.

„Podařil se ti nějaký dobrý úlovek?“

Tvář se mu projasnila. „Pár jich bylo.“ Z hlasu mu zaznívala vzpomínka na prožité vzrušení a radost. „Tomu se nic nevyrovná. Nic. Žádné riziko není příliš velké, žádná dřina příliš tvrdá, žádná oběť příliš velká, pokud je odměnou mimořádný nález.“

Rebě neušlo, jak celý ožil. Zaplavil ji pocit, který neměl daleko k žárlivosti. Ne snad, že by prahla po tom, nalézt v hlubinách země zlato nebo diamanty, jako se podařilo jemu. Žárlila na nadšení, které pro ně projevoval. Zatoužila najednou zaujmout ho stejně silně, probudit v něm stejně prudkou vášeň.

„Jsi posedlý poklady v zemi jako tvůj otec. Tak proč ho nenávidíš?“ Dokonce i jejím uším zněla ta otázka vyčítavě.

Upřel na ni tak temný pohled, že málem podlehla nutkání vyskočit a utéct pryč.

„Otec rozuměl minerálům natolik dobře, aby rozeznal zlato od pyritu, ale pokud šlo o lidi, nerozlišil bahno od diamantu. Luck byl po něm. O své nálezy se pravidelně nechali připravit falešnými hráči, děvkami a překupníky. Změnilo se to, až když jsem byl já dost velký, abych se mohl prát. Dokud jsem byl malý, prohrál otec v kartách dokonce i moje nepatrné nálezy. Věřil v poctivost při

kartách stejně skálopevně jako v mapy s poklady a v děvky se zlatým srdcem. Nikdy nedospěl," uzavřel trpce.

„Ale já ano," pokračoval po chvíli. „Naučil jsem se předvídat uskok po jediném náhodném setkání. Naučil jsem se, že mapy s poklady jsou pusté smyšlenky a že většina překupníků jsou podvodníci. Naučil jsem se, že všechny karty, které jsem nekoupil sám, jsou skoro zaručeně značené a rozdané v můj neprospěch. Naučil jsem se, že děvky s muži nespí pro potěšení, ale jenom pro peníze. Naučil jsem se nikdy nikomu nevěřit. Naučil jsem se, že od nečekané smrti tě často dělí jediná informace. Jestliže víš něco, co ti poskytuje výhodu, tak si to necháš pěkně pro sebe. A především jsem se naučil nebýt jako můj otec. Nikdy jsem se neoženil a nevlácel s sebou obětavou manželku od jedné příšerné díry k druhé. Nikdy jsem nenechal rodinu hladovět a chodit v roztrhaných hadrech, jen abych mohl koupit další pitomou mapu. Nikdy jsem se nevydal hledat poklad a nenechal svého sedmiletého syna v džungli, aby se musel dívat, jak jeho matka umírá na nemoc, kterou lékaři neumějí pojmenovat, natož léčit."

Na chvíli se rozhostilo ticho, přerušované jenom pronikavým křikem racků kroužících nad hladinou. Reba se přistihla, že nevědomky vrtí hlavou na protest proti tomu, kolik přemáhání stála Chance odpovědná její otázku. Že pláče, si uvědomila, až když se na jeho ruce zatřpytily slzy, které se jí skutálely po tváři.

„Nechtěl jsem tě vyděsit," omlouval se a vzal její sepjaté dlaně do svých.

„Neplač, *chaton*. Já už se nezlobím."

„Proto nebrečím."

Zvedl jí hlavu, aby se mu musela podívat do očí. „Tak proč?"

Přitiskla si jeho dlaň k obličejí a potom ji políbila. „Nesnesu pomyšlení, žeš tolik trpěl," zašeptala.

Strhl ji k sobě a objal s vášnivou něhou, která ji rozechvěla. „Ještě nikdy nikdo kvůli mně neplakal," svěřil se jí zastřeným hlasem a políbil ji na řasy, na nichž se třpytily slzy. „Někdy chutnají slzy velmi sladce," zašeptal.

Sevřela ho v náruči, přitiskla hlavu k jeho hrudi a vychutnávala rozpor mezi jeho tvrdým tělem a něžnými rukama. Jeho srdce tiše bušilo pod její tváří, s každým nádechem se mu pod měkkou semišovou bundou zavlnily svaly na prsou.

Pozvolna se uklidňovala, nasávala do sebe jeho teplo jako sluneční světlo, až měla pocit, že s ním splynula.

„Vyprávěj mi o sobě," požádal ji. „Chci vědět, jaká žena kvůli mně plakala."

„Ve srovnání s tvým je můj život nudný."

Opět jí prsty pročísl vlasy a vytáhl z nich hřebínek.

„Na tobě nemůže být nic nudného," odporoval a nechal ze své dlaně vyklouznout záplavu jejích vlasů lesknoucích se ve slunci jako zlatý prach. Zvrátil jí hlavu a pomalu, vroucně ji políbil. „Povídej," vybídl ji, když si ji znovu uložil na hrud'.

„Otce jsem nikdy nepoznala. Vlastně..." Zarazila se a pokrčila rameny. Muže s Chanceovými zkušenostmi mohla sotva něčím šokovat. „Myslím si, že jsem nemanželské dítě."

„Dítě lásky," opravil ji, aby zmírnil napětí, které se vrátilo do jejího těla. Nucené se zasmála. „Lásky? Matka mi nikdy neprozradila, jak se jmenoval. Občas pochybuju, jestli to věděla sama."

„Nemusíš pokračovat, *chaton*, jestli tě to bolí."

Otřela si tvář o jeho bundu. „Matka mě vedla k dokonalosti. Ostatní holky se mohly ušpinit, já ne. Mohly se rozzlobit, já ne. Mohly chodit na taneční večírky a o Vánocích se líbat pod jmelím, já ne. Mohly chodit se spolužáky, dávat si s nimi rande a dokonce se s nimi muchlovat v autech. Já ne. Matka měla panickou hrůzu z toho, že bych poskytla sousedům příležitost k řečem. Nikdo mi nesměl nic vytknout. To byl její cíl, její eldorádo a diamant Blue Hope v jednom."

„Ale ty ses přece vdala," namítl.

„Manžela mi vybrala matka. V osmnácti jsem byla příliš nezkušená, než abych tušila, jak to skončí. Byl to můj profesor francouzštiny na střední škole, tak starý, že by mohl být mým otcem. Domnívám se, že právě po tom jsem toužila. Po tatínkovi. On zase chtěl malou holčičku, která k němu bude stále vzhlížet. Jenže malé holčičky mají ten odporný zvyk, že jednou vyrostou."

„Zvlášť ty chytré," doplnil Chance a pohládl ji po vlasech. „Já jsem moc rád, že jsi vyrostla, Rebo."

„Já taky. Ale matka z toho moc velkou radost neměla. Od rozvodu se mnou nemluví. Celých sedm let."

Chance se zavrtěl, aby jí viděl do očí. „Proč?"

„Už jsem nebyla dokonalá," vysvětlila. „Matka mě nikdy skutečně nemilovala. Milovala mě takovou, jakou si mě přála mít, ale když zjistila, že jsem jiná, bylo po mateřské lásce. Stejně to bylo u mého manžela. Miloval holčičku, kterou jsem já nebyla. Nikdy nikdo nemiloval skutečnou Rebu. Až teprve Jeremy Sinclair."

Náhlé napětí Chanceova těla trvalo jen zlomek vteřiny. „Vyprávěj mi o něm," poprosil ji téměř lhostejně.

Zaváhala. Nevěděla, kde začít. „Seznámila jsem se s ním čirou náhodou. Brala jsem benzin u pumpy a najednou jsem uslyšela gejzír francouzštiny, který tryskal od auta u vedlejšího stojanu. Ohlédla jsem se a uviděla bělovlasého muže, který se snažil vysvětlit, že má na autě nějakou závadu. Pumpař, který mohl být zhruba čtyřikrát mladší, mu přirozeně nerozuměl ani slovo a zíral na něho v němém úžasu."

Chance sebou trhl.

„Stalo se něco?" zarazila se Reba.

„Kolik bylo Jeremymu?" zeptal se.

„Když jsme se seznámili? Sedmdesát tři." Reba poprvé viděla Chance dokonale vyvedeného z míry. „Tys mi nevěřil, když jsem ti tvrdila, že jsme nebyli milenci?" uhodla.

„To jsi nikdy neřekla. Pouze jsi prohlásila, že váš vztah nebyl takový, jak si hošánek myslí. A on tě považoval za děvku. Což ty nejsi, ale to ještě neznamená, že nemohla být Jeremyho milenkou. Co jsem já mohl vědět?"

Kromě toho," dodal s žádostivým pohledem upřeným na její rty, „každý chlap, který ještě dýchá, by si přál, aby se s tebou mohl milovat."

„O Jeremym to neplatilo," trvala na svém.

„Věřím ti." Náhle se zvrátil dozadu a strhl s sebou na deku i Rebu. „Ale já bych si to přál, i kdyby mi bylo sto."

Přejížděl po ní rukama a posunul ji na svém těle tak, aby jí ukázal, jak moc po ní touží. Snažila se posadit, aby mu mohla vysvětlit, co bylo mezi ní a Jeremym.

„Neper se," napomínal ji. „Chci tě jenom držet v náruči a poslouchat, co mi řekneš o muži, kterého jsi milovala."

Uvolnila se. „Stala jsem se Jeremyho tlumočnicí, sekretářkou a řidičkou. Žila jsem v jeho domě jako kuchařka, služebná a komorná." Vzepřela se pažemi o jeho hrud' a pohlédla mu do očí. Nenašla v nich pochybnosti ani nedůvěru, jenom upřímný zájem a touhu, která ještě zdůraznila jejich nezvyklou zelenou barvu. „Jeremy kupoval a prodával drahé kameny, obchody mu šly skvěle, ale neustále měl malou hotovost. Veškeré peníze, které vydělal, nastrkal do své sbírky. Manželka ho opustila před dávnou dobou a syn mu zemřel. Jeho jediným příbuzným byla hora masa bez mozku jménem Todd Sinclair."

Odmlčela se, aby se nadechla. Chance se usmál, pod černým knírem se zableskly bílé zuby. Přes silnou vrstvou hedvábných vlasů jí lehce masíroval lebku, až jí po páteři probíhalo slastné mravenčení.

„Pokračuj," pobídl ji.

„To už je skoro všechno. Jeho sbírka mě fascinovala. Začala jsem ho bombardovat otázkami. Byly jich tisíce a on mi na každou odpověděl. Za pět let jsem se naučila dost, abych si mohla otevřít vlastní obchod. Jeremy mě podporoval, byl na mě hrdý jako na vlastní dceru. Představil mě lidem, kteří milují skvosty ukryté v zemi. Občas si říkám, že měl z mého úspěchu větší radost než já."

Zavřela oči, protože se vrátila nevíra a beznaděj, které ji přepadly, když pochopila, jak vážně je Jeremy nemocný. „Před šesti týdny dostal mrtvici.

Zůstala jsem v nemocnici u něho. Připadala jsem si tak *neužitečná*. Tolik toho pro mě udělal, učil mě, miloval mě, pomohl mi vážit si sebe takové, jaká jsem, a ne jakou mě chtějí mít druzí. Tolik mi toho dal... a já jsem pro něho nemohla udělat nic víc, než ho držet za ruku a dívat se, jak umírá. Občas," dodala chraptivým hlasem, který se jí jen obtížně dral ze sevřeného hrdla, „občas mám chuť skučet, když na to myslím."

„Časem se to zlepší," utěšoval ji.

„Určitě?" ujišťovala se. „Zapomenu někdy?"

„Nikdy nezapomeneš na to, že ses dívala, jak umírá někdo, koho jsi milovala," odpověděl. „Ale naučíš se s tím žít. Naučíš se nepřipustit, aby ve tvém životě měla hlavní slovo smrt. Ale nikdy nezapomeneš."

„My jsme ale dvojka, že?" povzdechla si. „Tobě zbyly z dětství jen ošklivé vzpomínky a prospektorská vášeň. A já," trpce se zasmála, „já mám ošklivé

vzpomínky a polovinu bezcenného dolu na turmalíny. To nemůže být jenom náhoda, že jsme se potkali."

Chance sebou trhl, všechny svaly v těle se mu napjaly. „Co je to za řeči?" zavrčel.

„Nic," odpověděla, viditelně zaražená jeho prudkou reakcí. „Jenom si myslím, že bůh musí mít smysl pro humor. To je všechno."

Nechápala, proč jí tak křečovitě zaryl prsty do paží. Když konečně jeho stisk povolil, mnula si bolavá místa. „Co je ti?" zeptala se. Neuměla si vysvětlit, kde se vzala zlost, utrpení a další prudké emoce, které vytušila pod jeho křečovitým klidem.

„Nic," dušoval se. „Jsem idiot, že tady s tebou ležím, vyptávám se tě, doluju z tebe smutné odpovědi a trápím tě, když je tak příjemné držet tě v náruči. Pojď ke mně, *cha-ton*," zašeptal. „Když tě líbám, mám pocit, že nic není nemožné."

Reba nedokázala odolat. Zapomněla, jak podivně, znepokojivě reagoval, když se zmínila, že jí patří polovina opuštěného dolu. Zapomněla na bolest způsobenou jeho křečovitým stiskem. Přivinula se k němu, nemyslela na nic jiného kromě toho, že leží v jeho náruči a objímá ho, až se kolem ní všechno rozplynulo a zůstal jen tlukot jejího srdce a hluboký hlas, který k ní tiše promlouval zvláštní melodickou řečí. Chance klouzal rukama po jejích hedvábných šatech, svíral ji, až se změnila v poddajný stvol, ovíjející se kolem něho od horkých úst až po tvrdá stehna.

Převrátil se na ni a hladil ji celým svým tělem. Ruce jí samy od sebe sjely k jeho ramenům a pokračovaly níž, hnětla dlouhé svaly na jeho zádech se smyslností, která byla pohřbena pod nátěrem civilizovanosti, dokud ji Chance neprobudil a neukázal jí, jak sladká může být živočišnost. Horkým jazykem zaútočil na její ústa v polibku, který neskončil, dokud se pod ním nezmítala a nenaříkala, stržena stejně prudkou žádostí, jako byla ta jeho.

Chance zvolna odtrhl rty od jejích úst, ale jen proto, aby se k nim znovu a znovu vracel krátkými polibky připomínající kousnutí. Když jí unikl přidušený sten, vzepřel se na loktech, počkal, až se jí dech zklidní, a potom políbil tepnu pulzující na jejím krku. Zvrátila hlavu a prohnula se do oblouku.

Tiše na ni mluvil, podivně rytmickými slabikami, které byly pouze další formou laskání. Pohladil rty hebkou plet' ve výstřihu halenky, špičkou jazyka se dotkl jejích nader a ukazováčkem objel obrys bradavek. Zavrněla slastně jako kočka a upřela na něho zamžené skořicové oči.

„Když se mě dotýkáš... Nepoznávám se. Chanci?"

„Jsem blázen, zatracený blázen," vydechl, než dalším polibkem ještě víc rozdmýchal její touhu.

Teprve mnohem později, příliš pozdě, si vzpomněla, jak se označil za blázna, a trpce se zasmála, protože jí bylo jasné, že na pláži byl tehdy pouze jeden blázen a tím rozhodně nebyl Chance.

Reba seděla za svým stolem v Objets d'Art a hleděla na Tygřího boha, místo aby se věnovala účtům a znaleckým posudkům. Po sošce tančilo světlo, vlnilo se a vytvářelo jemné, nevýslovně smyslné proužky zlaté a třpytivě hnědé barvy. Figurka byla esencí mužné síly a půvabu. A pod saténovou uhlazeností a rafinovanou řezbou číhala živočišnost, která ji oslovovala jazykem starým jako touha a láska.

Zavřela oči, ale přesto vnímala dráždivou přítomnost Tygřího boha. V jejích představách se umělecké dílo změnilo v muže se stříbrozelenýma očima, černými vlasy a knírem, mocnými svaly ožívajícími pod jejím dotekem, něžnýma rukama probouzejícíma v ní touhu, jakou dříve nepoznala a kterou nemohla zkrotit. Znovu cítila, jak ji Chance zalehl svým tělem, až svět zmizel a zůstali jen oni dva a vzdálený křik racků.

Do té doby nevěděla, jaké to je toužit po muži, rozhodně ne s takovou něhou a žárem. Zmítala se mezi potřebou podléhat mu a ovládat ho zároveň, prudké emoce ji stravovaly, až se pod ním nekontrolovatelně třásla, neschopna logické myšlenky. Zapomněla, kým je, zapomněla na všechno s výjimkou jeho vůně a laskání.

Když ji přestal líbat, převalil se na záda a odsunul se kousek od ní, byla podivně zmatená, jakoby ztracená. Teprve potom si uvědomila, kde jsou, a nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. S Chancem se na veřejném prostranství muckovali jako párek teenagerů. Jako by jí četl myšlenky, vzal ji něžně za ruku. Zachytila jemný záchvěv pod jeho kůží a pochopila, že pro něho nebylo snadné se od ní odtrhnout. Ulevilo se jí, že není sama v omamném světě, který pro ni otevřel. Nechtěla se jí vracet do Objets d'Art a Chance tam nechtěl jet s ní. Neviděla ho ani večer. Měla schůzku s klienty, kteří si přijeli prohlédnout část Jeremyho sbírky, a protože kvůli tomu přiletěli až z Egypta, sotva mohla odmítnout je přijmout, i když by to ráda udělala. Jednání se protáhlo až do dvou hodin ráno, a to už bylo příliš pozdě, aby mohla Chanceovi zavolat do hotelu. Přestože byla v pokušení to udělat. Když v devět ráno vešla do obchodu, tísnil se tam dav sběratelů, členů ochranky a nervózních zástupců pojišťovny. Neměla ani minutku na důvěrný rozhovor s Chancem.

Ve čtyři hodiny bylo naprosto jasné, že Objets d'Art je příliš malý na enormní zájem, který Jeremyho sbírka vzbudila. Neměla ani čas, ani energii věnovat se nekonečnému proudu sběratelů nebo odpovídat na donekonečna se opakující otázky.

Ve čtyři se rozloučila s posledním zákazníkem a další hodinu se věnovala přípravě akce, která se měla za několik týdnů konat v San Diegu. Nejprve bude po celý den v sále hotelu Del Coronado vystavena Jeremyho sbírka, potom bude následovat večere, aukce a o půlnoci začne ples. Jeremy by souhlasil. Miloval rafinovanou kombinaci nejlepšího šampaňského s neúprosnou rivalitou sběratelů usilujících o stejný předmět.

Konečky prstů pohládila Tygřího boha. Výrazné linie sošky znala nazpaměť. Nebyla to idealizovaná figurka kulturisty, ani Herkules vyřezaný z kamene.

Tygří bůh byl prostě a jednoduše velmi mužný, se širokými rameny a úzkými boky, svalnatými pažemi a štíhlýma nohama, nenucený a sebejistý. Tvář byla spíš výrazná a zajímavá, než hezká nebo dokonalá.

Kdyby uměl mluvit, napadlo ji, měl by hluboký hlas a protahoval by samohlásky?

„Smím?“ ozval se lenivě hluboký hlas.

Vylekaně otevřela oči. Stál před ní Chance a vztahoval ruku po sošce. Beze slova mu ji podala. Pomalu ji otáčel v dlani a obdivoval vzácný exemplář tygřího oka i umělecké zpracování. Snědými prsty pohladil hladkou plochu a obkreslil oblé linie.

„Mimořádný kousek,“ zhodnotil a vrátil Tygřího boha Rebě. „Nikdy jsem neviděl dokonalejší. Nemá jediný kaz, prasklinku, vryp, nic. Minerál hodný mistra, kterému se dostal do rukou.“

„Patří do Jeremyho sbírky,“ vysvětlila Reba, když položila sošku zpátky na stůl a naposledy ji láskyplně pohladila.

„Jsem rád, že je jenom z kamene,“ přiznal Chance. „Jak to myslíš?“

„Kdyby byl živý, bylo by obtížné zavézt ho do pouště a zapomenout ho tam. Byl by to tuhý protivník. Ale čestný. Žádné podrazy. Ani by se k nim nemusel uchýlovat. Je silný a ví to. Se svým zlatým lukem by se vypravil bojovat i se samým ďáblem.“ Odmlčel se. „Je na prodej?“ zeptal se zvědavě.

Reba zavrtěla hlavou. „Podle Jeremyho závěti si můžu vybrat dva exempláře z jeho sbírky. Tygří bůh je můj.“

„Tygří bůh,“ opakoval Chance. „To jméno se k němu hodí. Dalas mu ho ty, že?“ „Uhodls.“

Zlehounka přešel konečky prstů od jejího obočí k bradě. „Nikdy by mě nenapadlo, že budu žárlit na kus kamene,“ přiznal se.

„Nemáš proč,“ ujistila ho. „Rozhodla jsem se pro něj po noci v Údolí smrti. A tehdy jsem mu taky začala říkat Tygří bůh.“

Když pochopil význam jejích slov, zavřel oči a pevněji jí stiskl bradu. Zdálo se jí, že se k něčemu odhodlává, a když na ni znovu pohledl, žhnuly mu oči tak intenzivně, že zatajila dech.

„*Chaton*,“ oslovil ji, „musíme si promluvit.“ Naklonil se a políbil ji. „Musím ti něco...“

Do kanceláře vpadl Tim. „Šéfová, starý Mercer prohlašuje...“ Zarazil se.

„Pardon. Bylo otevřeno,“ omlouval se a chystal se vycouvat.

Chance přidušeně ucedil jedovatou poznámku a potom se sarkastickým úsměvem poodstoupil. Reba si v duchu ulevila stejně a obrátila se ke svému asistentovi.

„To je v pořádku, Time.“ Když uslyšela, že její podrážděný tón kontrastuje se zdvořilými slovy, mávla rukou. „Je to v pořádku, i když není.“

Tim se usmál. „Chápu, jak to myslíš.“ Vztáhl k ní ruku. Na dlani mu ležel malinký, neuvěřitelně růžový čínský flakónek na slzy. „Mercer si myslí, že naše cena je moc vysoká.“

Chance pohlédl na lahvičku a potom na Rebu.

„Klidně si ji prohlédni," vyzvala ho.

Opatrně vzal flakon z Timovy dlaně. Když se ujistil, že je bezpečně uzavřený, namířil na něj pracovní lampu, kterou měla Reba na stole. Sít' droboučkových rýh zachycovala a odrážela ostré světlo, až se lahvička rozzářila jasně růžovým odstínem, jenž je charakteristický pro minerál, něhož byla zhotovena.

„Palský turmalín," konstatoval Chance, když zvolna lahvičkou otáčel, aby proud světla dopadl na každou linii.

„Překrásný kousek. Výjimečný kámen. Přesně tolik rýh, aby zajišťovaly pravost, ale ne dost na to, aby ohrozily celistvost. Barva je úchvatná. Nikde na světě se nevyskytuje druh rubelitu - růžového turmalínu, jenž by se vyrovnal těm, které pocházejí z okolí města Paly na severu sandiegského okresu. Skutečný unikát." Vzal ze stolu silnou lupu a dokončil hodnocení lahvičky, která se růžově leskla na jeho dlani.

„Čínské brusičské techniky neznám natolik dobře, abych mohl stanovit přesné datování. Typoval bych druhou polovinu devatenáctého století. Čínská císařovna vdova byla posedlá turmalíny. Veškerá těžba z palských dolů putovala k ní. Měla monopol na růžové turmalíny. Když v roce 1908 zemřela, jejich trh se prakticky zhroutil."

Důkladně studoval výbrus. „Výborná práce," pokračoval. „Originální tvar zátky, ostré hrany, symetrické a elegantní, bez poškození. Ať byl majitelem kdokoli, pečoval o ni dobře. Ostatní, které jsem měl možnost vidět, byly otlučené, poškrábané nebo neodborně opravované. A navíc tahle má nejsytější růžovou barvu."

Reba mlčky sáhla po posudku, který na lahvičku předešlý den vypracovala. Chance ho prolétl pohledem.

„Dobrá cena." Lenivě se usmál a vrátil lahvičku Timovi. „Jestli ji váš klient nechce, vím v Austrálii o sběrateli, který je růžovou posedlý skoro stejně jako císařovna. Red Day na vaši cenu přistoupí a ještě vám poděkuje, že jste mu ten skvost nabídl."

Tim se ušklíbl. „Spravil jste mi náladu. Mercer je prachatý, velkohubý prudič." Odešel a se slyšitelným cvaknutím za sebou zavřel dveře.

„Můj úžasný důl," začala Reba s nepřeslechnutelnou ironií v hlase, „není moc daleko od naleziště, z něhož pochází tento klenot. Stejná lokalita. Stejně geologické podmínky. Ale růžových turmalínů jenom tolik, co by se vešlo do dětské dlaně. Všem Farrallkám, které ji zdědily, přinesla Čínská královna jenom dřinu, nebezpečí pro jejich muže a tolik krystalů, aby se další generace nakazila turmalínovou horečkou."

Výraz Chanceovy tváře se sotva znatelně změnil, vynikly na ní ostré rysy i tvrdá linie brady. „Tys ji někdy měla?" zeptal se s nenuceností, která kontrastovala s napětím v jeho těle.

„Samozřejmě. Ale nic jsem nepodnikla. V dole jsem nebyla od matčiny smrti. To jsem byla ještě dítě. Našetřila dost, aby mohla nechat podepřít vstup, ale

peníze se rozkutálely příliš rychle. Všechno, co našla, bylo pár krystalků tak popraskaných, že se jí rozpadly pod rukama. Bezenné kamínky."

„A co ty? Tys neuvažovala o tom, že bys v Čínské královně obnovila těžbu?"

„Uvažovala," připustila. „Snila jsem... o hromadách třpytivého turmalínu, kupách zelenavých a růžových ledových krystalků, které se nikdy nerozpustí."

Zasmála se své naivitě. „Skutečnost byla poněkud prozaičtější. Jakmile jsem uhradila poplatky za rozvod a vrácení dívčího jména, nechala jsem si odhadnout, kolik by stálo vyztužení štol, aby se v Čínské královně dalo bezpečně těžit. Přes sto tisíc dolarů, a to za předpokladu, že by se nepoužívaly trhaviny. Aby nehrozilo riziko ani v případě odstřelů, byly by náklady třikrát vyšší."

Pokrčila rameny. „Nenašla jsem banku, který by mi půjčila ani základní částku, natož trojnásobek. Ne že bych to bankéřům měla za zlé. Který rozumný finančník by dal tolik peněz bláhové ženské vlastníci polovinu dolu, jehož jediným výnosem bylo několik kamínků v hodnotě pár set dolarů?"

„Tak Královnou prodej," poradil jí Chance.

Neušla jí zvláštní naléhavost v jeho hlase, ale neuměla si ji vysvětlit. „Bylo by to jako prodat sen. Žádné peníze, které bych mohla získat, by nevyvážily, o co bych přišla."

Rozpačitě se usmála. „Vím, že to zní hloupě, ale mám k Čínské královně silný citový vztah."

„Přestože jsi ji viděla naposledy jako malá?"

„Ano." Reba zaváhala. Pečlivě volila slova, kterými by mu vysvětlila, proč je pro ni bezcenný důl důležitější, než by měl být. „Je tím jediným, co mi zbylo z dětství. Nemám rodinu. Svě příbuzné neznám. Dokonce ani nevím, jak se jmenoval můj otec. S matkou se nestýkám, obě jsme zvolily naprosto odlišné cesty. Prarodiče jsem nikdy neviděla, protože matku vyhnali z domu dřív, než jsem se narodila. Její sestra žije někde v australském vnitrozemí. Ani tu jsem nikdy neviděla. S matkou si nepsaly, dokonce si neposílaly ani přání k Vánocům. Vím, že má dceru v mém věku. Sylvii. To je všechno. Moje rodina." Úsměv na tváři jí pohasl. Sklonila hlavu a hrála si s prsty. „Těch pár skromných informací a půlka opuštěného dolu je celé moje dědictví. Možná v Čínské královně nikdy nenajdu jediný růžový kamínek, ale půlka patří mně. Přesně řečeno sto akrů plus důlní práva na několik čtverečních kilometrů. Je to krásný kout země," pokračovala tiše. „Rozervaný a divoký, horký v létě a sametově zelený v zimě. Jednou si tam postavím dům. Do té doby mi stačí vědomí, že tam na mě čeká kus půdy. Můj domov."

Zvedla hlavu a zachytila Chanceův pohled. Měřil si ji přimhouřenýma očima. Byla v nich zlost, smutek i zklamání. „Nikdy důl neprodáš."

„Ne," potvrdila a spěšně dodala: „Není to takové šílenství, jak to možná vypadá. Daně jsou minimální. A... můžu tam tábořit, kdykoliv se mi zlíbí."

„Jezdíš tam?"

„Tábořit? Ne," přiznala. „Jednou jsem se tam vydala, jenom na otočku. Krátce po rozvodu. Příjezdová cesta je příšerná. Sama jsem se na ni neodvážila. Ale asi

bych to zvládla." Zamyslela se. „Jsem si jistá, že by se mi to líbilo. Jednou se tam vypravím. Brzy."

„Ale sama ne," varoval ji. „Je to nebezpečné." „Jak to víš?"

Zaváhal. „Možná bys neodolala pokušení podívat se do dolu. Kromě toho by se žena neměla na odlehlá místa vydávat sama. Vždycky jí tam hrozí nebezpečí. Ale s mužem, který se v divočině vyzná..." Náhly úsměv zcela proměnil jeho tvář. „Nejela bys na výlet?"

Rebě se rozzářily oči vzrušením. S Chancem po boku by polekaně nevyskočila při sebemenším zvuku, nevyděsil by ji každý stín, nebála by se sedět na sluníčku se zavřenýma očima. Při představě, že by byli sami dva uprostřed tiché pustiny, se jí až zatočila hlava. Usmála se na svého Tygřího boha jako dítě pod vánočním stromkem.

„Jela," vyhrkla. „Vezmi mě tábořit k Čínské královně!"

„Za takový úsměv, *chaton*, bych tě vzal na kraj světa."

Jeho rty byly hřejivé a jemné jako sluneční paprsky. Když jazykem pošimral koutky jejích usmívajících se úst, zašeptala jeho jméno a ovinula mu paže kolem krku. Mazlila se s jeho hustými kučeravými vlasy, vdechovala jeho mužnou vůni a trochu neobratně odrážela svým jazykem jeho dráždivé útoky.

Jeden ze dvou telefonů na jejím stole zazvonil. Ignorovali ho.

Ozval se druhý, vnitřní linka, na kterou jí mohl volat jedině Tim.

„Do háje, copak se na mě všichni domluvili? Já přece chci jenom..." Zarazila se. Chtěla víc, než aby ji nikdo nerušil při líbání s Chancem. Potřebovala něco mnohem hlubšího a trvalejšího než prosté ukojení touhy, která se v ní rozhořela, kdykoliv na ni Chance pohlédl nebo se jí dotkl.

Stiskla tlačítko na přístroji. „Co se děje?" „Na pátou hodinu máš domluvenou schůzku a je už čtvrt na šest," upozornil ji Tim. „Paní McCareyová?" vzpomněla si Reba.

„Ano. Čeká."

„Zabav ji ještě pět minut," poprosila a ukončila hovor. „Paní McCareyová přiletěla z Tahiti, když se dozvěděla, že jsem si už vybrala své dva exempláře z Jeremyho sbírky. Je jí osmdesát a byla jeho stará přítelkyně."

„Zdrží se dlouho?"

„Několik hodin. A po ní mám řadu dalších jednání."

Chance zaklel v neznámé řeči, která teď, když byl rozzlobený, nezněla zdaleka tak melodicky. Reba byla ráda, že mu nerozumí. „Vyzvednu tě tady zítra v poledne. Buď připravená na kempování."

Vybavila si svůj nabitý program a uvažovala o možných změnách. „Nevím, jak to zvládnu, ale budu tady s hodinkami na ruce."

„Jenom s hodinkami?" zamumlal. „To bych rád viděl."

Náhle si uvědomila, že by si její souhlas s výletem mohl vysvětlit nesprávně.

„Pojedu s tebou kempovat, ale nesli-buju, že..." Nevěděla, jak dál.

„Že spolu budeme mít sex?" dokončil za ni. Na dně očí měla stíny a zmatek. „Jsi tak nevinná, jak vypadáš, že?" zeptal se šetrně. „Za koho ses to provdala? Za ledovou kru?"

Ztuhla. Na manželství neměla nijak příjemné vzpomínky.

„Aby mezi námi bylo jasno," pokračoval. „Já nejsem nevinný. Chci tě. Udělám všechno, co bude v mých silách, abys i ty chtěla mě, ale nikdy tě nebudu nutit, *chaton*." Pohládl ji po rtech. „Budeš potřebovat pořádné boty a oblečení. Máš něco takového?"

„Ne," přiznala.

„Vezmu si to na starost," slíbil.

Ulevilo se jí, když ji políbil napřed téměř kamarádsky, jenže vzápětí ji zaplavila horká vlna, jakou vždy spustily jeho doteky. Byl drsný i jemný a velmi mužný. S každým jeho pohlazením se dozvěděla něco nového o svém těle a potřebách, vždy se v ní probudilo něco silného a divokého, co se vzpínalo směrem k němu. Vnitřní telefon zazvonil.

„Je Tim vždycky tak nesnesitelně přesný?" zavrčel Chance, když se konečně odtrhl od jejích úst. Než se Reba zmohla na odpověď, otočil se na podpatku a třemi pružnými kroky byl ve dveřích. „Zítra v poledne odjíždíme," připomněl jí, aniž se otočil. „Ať budeš připravená, nebo ne."

Před polednem seděla Reba za stolem a naslouchala nekonečnému tlachání muže, který si neuměl představit, že by jeho vzpomínky nebyly pro ostatní tak úžasné zajímavé jako pro něho. Co chvíli se podívala na hodinky v naději, že pochopí a zvedne se, ale bylo to jako strkat do buldozeru, aby se pohnul a začal hloubit jámu.

S úderem dvanácté vstoupil do dveří Chance. „Připravená?" zeptal se.

Zákazníkovi nevěnoval sebemenší pozornost.

Měl na sobě maskáčovou košili, džínsy a vysoké trekové boty. Odřený širák vzdal boj o kontrolu nad jeho hustými kudrnatými vlasy. Reba si nepřála nic jiného než vstát a odejít s ním z kanceláře.

„Ne tak docela," přiznala a nenápadně kývla bradou k muži, který netrpělivě čekal, až bude moct dokončit nudný monolog o oslavě svých padesátin.

„Kolik je hodin?" obrátil se na něho Chance.

Klient pohlédl na masivní stříbrné hodinky osázené arizonskými tyrkysy.

„Sedmnáct vteřin po dvanácté," hlásil důležitě.

„Jdou vám dobře," konstatoval Chance, obešel stůl a zvedl Rebu ze židle. „Řekl jsem paní Farrallové, že ji v poledne vyzvednu," vysvětloval ohromenému zákazníkovi. „Jsem muž, který vždy drží slovo."

Vypochoďoval z místnosti i s rozesmátou Rebou v náruči. Tim na ně napřed vytřeštil oči, potom zvedl na znamení uznání palec a otevřel jim dveře.

„Hezký výlet," popřál jim a uklonil se jako portýr luxusního hotelu. „O toho starého otravu se postarám," slíbil šeptem Rebě. „Nemusíš spěchat zpátky."

Reba očekávala, že ji Chance postaví hned před Objets d'Art na chodník, ale nezastavil se a nesl ji dál. Kolemjdoucí na ně v první chvíli vyjeveně zírali, pak

se usmáli a rozhlíželi se, jestli kolem nejsou kamery. Kdykoliv se na Rodeo Drive dělo něco nezvyklého, okamžitě každého napadlo, že tam natáčí filmový nebo televizní štáb.

„Už mě můžeš pustit," řekla Reba. Hlas se jí pořád ještě trásl smíchem. Chance si to rázoval dál.

Z náhlého impulsu mu sundala klobouk a čuchala mu vlasy. „Všiml sis, jak se tvářil pan J. T. Lavington-Smy-the? Paráda! Na něco takového jsem čekala celé roky. Vždycky mě ošidí o dvojnásobek času, který mu vyhradím. Pokaždé, když ho musím poslouchat, vrtá mi hlavou, jestli nuda není jednou z muk, kterým jsou vystaveni v pekle hříšníci."

„Připomeň mi, abych se, až budu příště ve Venezuele, zeptal satana."

„On tam žije?"

„Pokud právě nedobývá diamanty v Brazílii."

Chvíli mlčky studovala jeho profil a kochala se jeho mužnými rysy. „Je docela příjemné nechat se nést, ale jeden zápor to má."

„Strach z výšky?" nadhodil s úsměvem.

„Ne." Lehce mu přejela prstem po rtech. „Nemůžu ti jaksepatří poděkovat, žeš mě zachránil."

Přehodil si ji na rukou tak rychle, že neměla čas ani zalapat po dechu. Jeho horké rty jí jasně prozradily, kolik

vášně ukrývá za svým úsměvem. Jakmile se vzpamatovala z prvního překvapení, opětovala jeho polibek se žádostivostí, která neusnula od okamžiku, kdy ji v ní probudil mezi tichými stíny Údolí smrti.

„Překážíme ostatním," zamumlal, když ji něžně kousl do ušního lalůčku.

Potěšilo ho, že se zachvěla rozkoší.

„Čekají, až režisér zařve ‚stop‘ a nařídí opakovat záběr," nadhodila trochu zadýchaně.

„Mrzí mě, že je musím zklamat," tvrdil, znovu přitiskl rty na její a pomalu kroužil jazykem v jejích ústech. Konečně se odtrhl a usmál se do její zardělé tváře. „Netušil jsem, že být hercem je tak vzrušující."

Napůl vážně, napůl pobaveně potřásla hlavou. „Co já si s tebou počnu? Ty nejsi... nejsi právě..."

„Civilizovaný?" navrhl a zhýrale na ni zamrkal.

Tiše se zasmála a znovu zavrtěla hlavou.

„Neboj," uklidňoval ji a zamířil k parkovišti. „Až budeme tábořit u Královny, nebude ti to tak moc vadit."

Postavil ji na zem u Toyoty Land Cruiser. Modrý terénní vůz byl pokrytý vrstvou prachu, na přední kapotě měl naviják, vzadu byly připevněné kanystry s naftou a vodou, na zadním sedadle držela kempinkové vybavení pohromadě pevná, pružná síť.

„Opravdu nechceš jet raději mým vozem?" Reba si jednoduchý interiér prohlížela s viditelnými pochybnostmi. „Nebylo by to pohodlnější?"

„Na dálnici určitě," připustil a otevřel jí dvířka. „Ale na cestě k tvému dolu by to byla učiněná katastrofa. Balvany, suť, výmoly."

„Jak to víš?" Chanceovo odmítnutí se jí dotklo.

Na zlomek vteřiny se zarazil, ale potom ji zlehka vmáčkl do vozu. „Je to logické. Opuštěný důl znamená i opuštěnou cestu. Ale jestli na tom trváš, můžeš jet za mnou ve svém BMW. Dokážu tě vytáhnout z každé bryndy, do níž se dostaneš se svým nemotorným vozítkem."

„Ne, díky." Zamrazilo ji, když si představila škody, které by mohly ostré kameny způsobit na podvozku a možná i motoru. „Dám na tebe. Ty jsi expert na divočinu."

Sklonil se k ní a vzal ji za bradu. „Pamatuj si: když ti řeknu, abys něco udělala, nehádej se a prostě to udělej. Na vysvětlování bude dost času později."

Jasně zelené oči pátraly, jak zareaguje na jeho slova. Čekal bez sebemenší stopy netrpělivosti, protože věděl, že není zvyklá přijímat rozkazy.

„Ty víš něco, co já ne," řekla.

Oči se mu zúžily do tenkých škvírek. Jeho prsty bolestivě sevřely Rebinu bradu, ale hned se zase uvolnily. „Jak to myslíš?" zeptal se bezbarvě.

„Něco mi tajíš. Vypadá to, jako by sis byl naprostý jistý, že je s dolem spojeno nějaké nebezpečí."

Ještě dlouho mlčel. „Opuštěné doly jsou vždycky nebezpečné," zahučel.

Reba neřekla nic, čekala, že něco dodá, stejně jako před chvílí čekal on.

Zabouchl dvířka na její straně, obešel auto a posadil se za volant.

„Nikdy se do ničeho nevrhám slepě," vysvětloval. „Byl jsem se na Čínskou královnu podívat. Cesta je příšerná, jak jsem předpokládal, ale nenapadlo mě, že se v okolí budou potloukat skupinky mužů. Pár hodin, které jsem strávil v místních barech posloucháním klepů, mi řeklo, co tam dělali. Je za tím marihuana. Buď ji tam pěstují nebo pašují. Neměli by radost, kdyby je někdo překvapil. A kromě toho," pokračoval, „se to tam hemží ilegálními mexickými přistěhovalci. Když je sezona, dřou na polích a v avokádových sadech, když práci neseženou, stáhnou se do neobydlených míst a kempují tam, protože nemají peníze a bojí se, že by si jich mohl někdo všimnout. Jsou většinou mladí a zabíjejí nudu alkoholem. Když se perou, často sáhnou po nožích. Někteří z místních obyvatel začali u sebe nosit zbraně, kdykoliv se vypraví do svých sadů." Obrátil se k Rebě. „Tys o ničem z toho neslyšela?" Beze slova zavrtěla hlavou.

„Tak to na světě chodí často," poznamenal. „Pokud se něco nestane ve městě, jako by se to stalo tak daleko, že to většinu lidí nezajímá. Jenže my jedeme mimo město, Rebo. Jestli pořád ještě chceš."

„Je to nebezpečné? Myslím, opravdu nebezpečné?"

Letmo se usmál. „Jenom zajímavé, protože se nedá předvídat, co bude. Nezatáhl bych tě do situace, kde by ti hrozilo skutečné nebezpečí, ale bude to o něco riskantnější než procházka po Rodeo Drive."

„Pche! Tam vám na každého drogového dealera ukážu prstem, pane Walkere!"

Zasmál se. „Ve městě suverénka, v přírodě ztracená?"

„No právě. Důvěřuju tvému úsudku, Chanci. Když myslíš, že je to bezpečné, tak pojedu."

„Stoprocentně v bezpečí nejsi nikde, dokonce ani když se doma zamkneš na sto západů."

„Naznačuješ, že nechceš, abych jela?"

„Ne, jenom jsem chtěl říct, že na dálnici hrozí velké riziko, že se srazíš s nějakým šilencem, a stejně po ní jezdíš."

Zamračila se. „Samozřejmě. Snažíš se řídit opatrně, abys riziko snížil, ale to je tak asi všechno. Přestat jezdit autem nemůžeš. Kromě toho procento pravděpodobnosti, že se ti něco stane, není tak vysoké."

„Totéž platí i o pobytu v pustině. Taky potřebuješ zkušenosti, abys riziko snížila na minimum."

„A ty zkušenosti máš."

„Velké."

„No a?"

„Raději kempuju v pustině, než jezdím ve špičce po dálnici," prohlásil. „V tom případě můžeme vyrazit." Dvouproudová dálnice se táhla mezi elegantními venkovskými sídly a zrenovovanými farmami z přelomu století. Golfová hřiště a jízdní dráhy s výběhy ustoupily strmým svahům porostlým hustým křovím. Bujná tráva se ohýbala v dubnovém větru. Za pár týdnů krajina zhnědne pod horkým kalifornským sluncem a nastane období ticha, kdy se žár odráží od žulových vrcholů, čas, kdy přežijí jenom odolná křoviska, šeptající si s tichým praskotem za žhavých odpolední svá tajemství.

Ted' však byl příjemně teplý den, typický pro jaro ve znamení žuly a zeleně, jaké vládne snad jenom v okolí Paly. Po obou stranách silnice rostly avokádové stromy, sady se zařezávaly do skalnatých svahů, šplhaly se po nich do výše a zachycovaly se na terasách tak užoučkých, až se zdálo nemožné, že by na nich mohlo vyrašit něco jiného než plevel. Ale avokádovniky milují drsný nehostinný kraj. V období sklizně se větve pod vahou temně zelených plotů ohýbají až k zemi.

Chance neúnavně klouzal po okolní krajině pohledem, kterému neunikl žádný pohyb nebo hra stínů. Co chvíli Rebu upozornil na sokoly číhající na kůlu ohrady nebo kroužící ve větru; na veverky, které se jako šipky propletly otevřeným prostorem a vzápětí ztuhly, aby sebemenším pohybem nepřilákaly pozornost hladových dravců; na supy zavěšené na svých rozepjatých křídlech vysoko na nebi, odkud se rozhlíželi, jestli pro ně někde není prostřená hostina; na jelena se dvěma srnami vykukující z křovisek lemujících dálnici.

Její požitek z jízdy se výrazně zmenšil, sotva Chance odbočil na prašnou silnici vedoucí k dolu. Okolní kopce byly stále strmější a vyšší, až se nepozorovaně změnilly ve skutečné hory. Cestu ted' už tvořily pouhé dva užoučké souběžné pruhy, proplétaly se mezi žulovými skalisky, vyhýbaly se jim, přelézaly je a propadaly se do úzkých údolí. Balvany, výmoly a suť byly spíš pravidlem než

výjimkou. Nebýt toho, že občas před nimi zahlédla klikatit se vyjeté stopy, přísahala by, že je vyloučené, aby tudy projelo auto.

A dokonce ani otisky pneumatik, které tu a tam postřehla, zcela nerozehnaly její pochybnosti.

Chance zdolával záludný terén se stejnou jistotou a lehkostí, jaké prokázal na přecpané dálnici. Po určité době přestala Reba křečovitě zatínat pěsti a uvolnila se. Důvěřovala jeho schopnostem podobně jako on jejím. Přistihla se, že jí dělá dobře se na něho dívat, na jeho soustředění a rychlé reflexy, na svaly, které mu hrály pod opálenou kůží, když bravurně vedl toyotu cestou necestou.

„Za touhle zatáčkou je riskantní úsek," upozornil ji, aniž by odtrhl pohled od kamenitého povrchu před autem. „Nechceš vystoupit a jít kousek pěšky?"

„Co ty?"

Zkřivil rty pod černým knírem. „Nějaký sebevrah musí řídit."

„Jestli ty jsi sebevrah, tak já jsem sluníčko sedmitečné," poznamenala. „Zůstanu v autě. Nejsem nijak zvlášť žhavá polámat si nohy v bagančatech, cos mi koupil."

Podívala se na boty, které jí dal. Na jeho naléhání se převlékla do tábornického, když se zastavili na oběd. Její soukromý názor byl, že boty vypadají úděsně. Neforemné, nevzhledné, tmavě hnědé. Byly však měkké a nesmekaly se ani na hladkém povrchu. Džínsy, které jí koupil, nevynikaly nápaditým střihem ani detaily, ale padly jí dokonale. Košile přilehla ke křivkám jejího těla, jako by byla ušitá na míru. Byla z bavlněného úpletu, tmavomodrého jako kalhoty, a šikmo přes levý prs až po pás se zapínala na nesčetné knoflíčky a poutka. Na stojáček byla přišitá nenápadná značka velmi drahé firmy.

Když se vrátila ke stolu, Chance si ji změřil uznalým pohledem, který značně posílil její ženské sebevědomí. Poznamenala, že tak krásnou košili může sotva někdo označit za jednoduchý oděv do přírody. Pokrčil rameny a zdůraznil, že byla ve výprodeji, že je dost tmavá, aby na ní nebyla vidět každá špína, a že se dá prát v pračce. Jaké další požadavky by mohl někdo klást na trampské oblečení? Kromě toho, jak dodal, může košili vždycky schovat pod bundou, kterou jí také obstaral.

Toyota poskakovala a kymácela se ze strany na stranu. Reba, vyrušená ze snění, odtrhla pohled od svých bot. Když uviděla, kde auto je a kam se s ním Chance řítí, stiskla rty, aby nezaječela. Před nimi nebyla už vůbec žádná cesta, jenom změť sutě a balvanů, které se kutálely po příkrém svahu do černé rokle pod ním. Motor řval, kola se protáčela, než se zachytila o pevné podloží, auto se vzpínalo, ale nezadržitelně si razilo cestu dál. V jednom okamžiku nebezpečně viselo na šikmém terénu, než sklouzlo níž. Občas byl sklon tak strmý, až si Reba byla jistá, že se v příští vteřině převrátí. Pokaždé, když se zdálo, že toyota prohraje svůj urputný boj o dosažení cíle, zaryla nehty hlouběji do dlaní. Při každém smyku, po němž se auto jako zázrakem zase srovnalo do správného směru, zatínala zuby, až ji bolely šlachy na krku.

V určitém bodě střemhlavé jízdy si uvědomila, že zatímco pro ni jsou pohyby auta zcela nepředvídatelné, Chance jako by přesně věděl, kam se kola stočí, na jakém úhlu se auto ještě udrží, aniž se převrátí. Věděl, jak udržet motor v plynulém chodu, kdy poroučet, kdy spíš nechat věcem volný průchod.

Připomínal jí brusiče diamantu, kterého pozorovala v Holandsku: kombinace naprostého soustředění a neuvěřitelné zručnosti, rychlé, plynulé a přesné pohyby, ani stopa po zaváhání, křeči nebo zbrklosti.

I tak vydechla úlevou, když vražedný úsek zdolali. Uvědomila si, že se na ni Chance dívá.

„Budeš chtít příště vystoupit?“ zeptal se.

„Kolik takových příště ještě bude?“

„Jedno nebo dvě.“

Ušklíbla se. „To mi za to skoro stojí.“ „Co za co?“

„Být vyděšená k smrti, abych mohla ocenit tvé kvality. Pane Walkere, vy jste zatraceně dobrý řidič.“

„A vy zatraceně dobrá spolujezdkyně, paní Farrallová. Upřímně řečeno, čekal jsem, že budeš vrískat.“

„Bála jsem se, že bych tě rozptylovala,“ přiznala.

„Nejen krásná, ale i inteligentní,“ pochválil ji. Vzal ji za ruce, políbil rudé obloučky, které jí v dlaních zanechaly nehty. „Měl jsem tě přimět, aby sis natáhla rukavice, které jsem ti koupil.“

„Rukavice? Není zima.“

„Kůže je pevnější než tvoje nehty,“ vysvětlil a znovu se soustředil na terén.

„Totéž platí i o skále. V Čínské královně se bez rukavic neobejdeš, pokud nechceš, abys měla tak ošklivé ruce jako já.“

„Nejsou ošklivé,“ odporovala mu. Vzpomněla si, jak umějí být něžné, když ji hladí. „Jsou přesně takové jako ty. Silné, citlivé a tvrdé. Ale ne ošklivé. V žádném případě.“

Auto náhle zastavilo. Chance si rozepnul bezpečnostní pás a naklonil se k Rebě.

Líbal ji, až jí docházel dech v plicích. Než se vzpamatovala, byl už zase připoutaný a plně soustředěný na řízení. Několikrát se zhluboka nadechla a připravovala se na „jeden nebo dva“ nebezpečné úseky, které je čekaly.

Chance se ji snažil rozptýlit neformální přednáškou o geologii lokality, v níž se pohybovali. Mluvil o kontinentálních krách, které po sobě kloužou s těžkopádným půvabem a vyvolávají zemětřesení, o vrásnění zemské kůry, vroucím magmatu deroucím se vzhůru a tuhoucím v žulu, o vyzdvihování pohoří, roztavených horninách vlnících se pod zemským povrchem jako obrovitý drak, který se vrtí ve spánku.

Dodnes dochází v zemské kůře k nepatrným posunům, které mohou zaznamenat pouze nejcitlivější přístroje.

Stovky záchvěvů, sotva znatelné záškuby žhavého těla draka, který spí kdesi hluboko pod povrchem. A kdykoliv se obrátí, mimoděk svou hrozivou silou způsobí otřesy s katastrofálními následky.

Přejížděli přes plochu rozervané žuly, jejíž soudržnost rozleptaly slunce, déšť a vítr. Skalisko mělo světle oranžovou barvu, drolilo se pod váhou auta a kola se po něm smekala jako po mokrému bahně.

„Já snad nakonec budu žulu nenávidět," poznamenala Reba, když Chance kontrolovaným smykem vybral zatačku v polovině svahu.

„A co pegmatit?"

„Co je to?"

Potutelně se usmál. „Hrubozrnná hornina, která složením odpovídá žule.

Nejčastěji se vyskytuje v intruzivních, čočkovitých tělesech nebo žilách. A má ještě jednu zajímavou vlastnost," dodal. „Bez něho by nebyl turmalín."

„Začínám ho milovat."

„Tušil jsem to."

„Kde je?"

„Kdo?"

„Pegmatit?"

„Pravděpodobně přímo pod námi." Reba vyhlédla z okénka a studovala příkrě se svažující skálu. „Mně to připadá jako obyčejná suť a zemina." „Je někde pod nimi," napověděl jí. „Ale kde?"

Chance se zasmál. „Kdybych to věděl, vykolíkoval bych si tady sám kus pozemku, kde bych kutal. Vím jenom, že oblast Paly v sandiegském okrese," opsal rukou široký oblouk, „je prošpikovaná pegmatitem a že se v některých z těch žil ukrývají krystaly rubelitu - nebo turmalínu, jak říkáš ty -, které mají naprosto jedinečnou barvu. Růžovému turmalínu z této lokality se nevyrovná žádný jiný na světě."

„Jsi na rubelit odborník," poznamenala. Vzpomněla si i na jeho přesný posudek čínské lahvičky na slzy. „Znáš jeho historii, složení, naleziště, hodnotu. Všechno."

Na okamžik mu tvář ztvrdla jako okolní skály. „Palský turmalín je proslulý," prohodil nenuceně. „Každý mineralog, nebo třeba jenom amatér hodný toho jména, o něm aspoň slyšel."

Než mohla Reba něco poznamenat, toyota objela další ohyb skály a přímo před nimi se na objevila plošina, kterou kdosi urovnal na konci údolí. Vchod do Čínské královny byla jenom větší díra na úpatí příkrého srázu. Nicméně pozornost Reby neupoutal důl, jehož polovina jí patřila, nýbrž otlučená dodávka, která před ním parkovala.

V Čínské královně někdo byl.

5

Chance strhl toyotu do smyku a zastavil, až když byla předkem otočená do směru, odkud přijeli. Zatáhl ruční brzdu, ale motor nechal běžet. Jednou rukou uvolnil síť, která při poskakování na nerovném terénu držela vybavení na zadním sedadle pohromadě. Otevřel masivní skříňku a vyndal z ní pušku s pohyblivým předpažbím. Hlaveň byla dostatečně dlouhá, aby odpovídala zákonům, ale příliš krátká na loveckou zbraň. Zacházel s ní se stejnou lehkostí a

samozřejmostí, s jakou ovládal auto. Odjistil ji a napumpoval do komory nábojnici. Z kovového cvaknutí mrazilo.

„Umíš s tím zacházet, že?“ ujišťoval se, když zbraň podával Rebě. Zavrtěla hlavou a odtáhla se. „Ne.“ „Krucí. Ve městě suverénka, v přírodě ztracená.“

Rychlým pohledem do zpětného zrcátka zkontroloval vchod do Čínské královny. V okolí dolu nebylo nikoho vidět. „Jestli se nevrátím do patnácti minut, nebo jestli uvidíš vylézat ze vchodu někoho nebo něco podezřelého, tak šlápni na plyn a ujížděj k dálnici, jak nejrychleji dokážeš. Asi mílí od odbočky k dolu je malý ranč. Můžeš odtud zatelefonovat Timovi.“

„Nemůžeme prostě zavolat šerifa?“

„Šerifovi Čínská královna nepatří.“

Vystoupil z vozu dřív, než se Reba zmohla na námitky. Pušku si vzal s sebou. Dodávka stála jenom pár kroků od zadního nárazníku toyoty a těsně u vchodu do dolu. Chance k ní došel, otevřeným okénkem u řidiče vytáhl klíček ze startéru a strčil si ho do kapsy. Kdyby byla Reba nucena odjet, nikdo kromě něho by ji nemohl pronásledovat.

Zkontrolovala čas a za chvíli pohlédla na hodinky znovu. Nezastavily se, to jen vteřiny se ve srovnání s divokým bušením jejího srdce nesnesitelně vlekly.

Podívala se do zpětného zrcátka. Chance mezitím zmizel v tmavém chřtánu dolu. Toyota tiše vrčela a lehce se otřásala. Reba se odpoutala a přesunula za volant. Znovu se podívala na hodinky. Minuta třicet sedm vteřin. Netrpělivě mlaskla a sledovala, jak se ručička stopek plíží ke dvěma minutám. Přísahala by, že couvá. Při této rychlosti jí všechny zuby vypadají a všechny vlasy zešediví, než domluvených patnáct minut uběhne.

Přiměla se nemyslet na to, co by se mohlo v dole odehrát, jinak by se rozklepala strachy, a to by stoprocentně nepřineslo nic dobrého. Bylo to jako při cvičení na kladině. Když myslíte na to, že byste mohli ztratit rovnováhu, téměř zaručeně spadnete. Rizika musíte zvážit, než na kladinu vyskočíte. Potom už se musíte soustředit na přítomný okamžik a na cvik, který se právě chystáte provést. Kdybyste mysleli dál dopředu, koledovali byste si o malér.

Série hlubokých, dlouhých nádechů a výdechů jí pomohla zklidnit tep a uvést tělo a smysly do stavu naprostého soustředění jako před obtížným prvkem.

Tentokrát ji sice neměla prověřit bradla, kůň ani kladina, ale návyk, který si osvojila při gymnastickém tréninku, spolehlivě zabral.

Pět minut.

Pozorovala v zrcátku otvor ve skalní stěně a snažila se nemyslet na nic jiného než na vteřiny tikající v její hlavě, na čas rozdrobený do kratičkých, nehybných úseků.

Osm minut.

U vchodu do Čínské královny se nic nehýbalo. Díra se výhruzně černala mezi žulovými balvany, které se uvolnily z prudkého svahu a navršily na sebe. Rebu napadlo, že by mohlo být zábavné vyšplhat se na první a skákat z jednoho na druhý jako děti při panáku...

Kde je Chance? Nestalo se mu nic?

Odmítla rozvíjet pochmurné úvahy dál. Znovu se zhluboka nadechla a vrhla pohled na hodinky. Deset minut padesát tři vteřiny.

Jedenáct.

Když zvedla hlavu, zpozorovala zaprášený džíp s groteskně mohutnými koly, který se vynořil zpoza ohybu a blížil se přímo k ní. S trhnutím se zastavil necelý metr před nárazníkem toyoty a zablokoval úzkou cestu. Reba pěstí třikrát za sebou vši silou udeřila do klaksonu. Doufala, že ji Chance uslyší a pochopí, že se situace změnila. Vytrhla klíček ze zapalování a rozběhla se k hromadě balvanů u vchodu do dolu. Dvou mužů, kteří vylezli z auta a křičeli na ni, aby se zastavila, si nevšímal.

První kámen byl vysoký téměř metr dvacet. Vymrštila se na něj jediným mohutným skokem, jako by to byla kladina. Na chvíli se zastavila, trénovaným okem odhadovala vzdálenosti a úhly a potom se znovu odrazila. Neustále měnila směr a pohybovala se vzhůru rychle a jistě jako kočka. Než muži doběhli k úpatí svahu, byla už skoro třicet metrů vysoko a každým pružným pohybem svého trénovaného těla zvyšovala náskok.

Sotva se vmáčkla do mezery mezi dvěma kameny, zarachotil výstřel. Do komory se cvaknutím zapadla další nábojnice a potom se ozval Chanceův hlas. „To bylo varování, ale další už nebude," oznámil mužům chladně. „Vy dva tam mezi kameny. Slezte dolů. Hned."

Reba se posunula k okraji skaliska, za nímž ji muži nemohli spatřit. Úzkou škvírou mezi dvěma kameny viděla zřetelně na vchod do dolu. Očekávala, že tam bude stát Chance a dva muži. K jejímu úleku jich bylo pět. Tři nejbližší k němu drželi ruce s propletenými prsty za hlavami. Jednomu crčela z roztrženého rtu krev. Druhý vypadal, jako by upadl čelem na hromadu šterku. Třetí kulhal. Dva, kteří se rozběhli za ní, se šourali ke svým kumpánům. Skupinky od sebe byly asi pět metrů a Chance byl nucený dělit pozornost mezi ně. Trojice u dolu se domluvila pohledem a začala se pomalu rozestupovat. Chlapík, který kulhal, se náhle otočil, vrhl se k zemi, divoce kolem sebe kopal a snažil se Chanceovi podrazit nohu. Ve stejném okamžiku zaútočili i jeho dva kumpáni.

Chance ohromující silou odkopl muže na zemi a v jediné vteřině ho vyřadil z boje. Hlaveň se zableskla ve slunci, když puškou udeřil druhého útočníka, až se zapotácel a bezvládně se svezl na zem. Chance se otočil na podpatku a karátovým kopem zasáhl třetího protivníka tak přesně, že ztratil vědomí, ještě než dopadl na záda do prachu. To už Chance mířil na Rebiny pronásledovatele. Ztuhli na místě jako sochy, šokovaní jeho rychlostí a obratností. Rychle se rozhlédl, a když uviděl, že je toyota prázdná, pokročil k nim s pružností šelmy. „Kde je?" zeptal se jich výhružně mrazivým hlasem.

„Kdo?" vypravil ze sebe jeden z nich.

Chance mu uštědřil zdánlivě nedbalý políček, a když se muž převalil na záda, přitiskl mu k hrdlu lesklé ústí hlavně.

„Kde je moje žena?" Položil prst na spoušť.

„Nestřílej," žadonil muž. „Když jsem ji viděl naposledy, byla v půli cesty do Mexika. Spíš bych dohnal vyplašenou srnu než ji."

Chance kousek ustoupil a klouzal hlavní od jednoho muže k druhému. „Rebo!" zavolal, aniž z nich spustil pohled. „Slyšíš mě?"

„Ano!" ozvala se ze svého úkrytu mezi kameny.

„Jsi zraněná?"

„Ne!" Pokoušela se projevit stejný klid jako Chance, ale hlas měla sevřený a chraptivý, jako by patřil někomu jinému. „Nic mi není. Nedostali se ke mně tak blízko, aby mi mohli něco udělat."

Z Chance opadla část hrozivého napětí. „Zůstaň, kde jsi, dokud ti neřeknu, abys slezla dolů."

Muž, kterého zasáhl puškou, zasténal a začal se zvedat.

„Lež," houkl na něho Chance.

Chlapík se převálil na bok, stočil se do klubíčka a přitiskl si dlaně na bránici, která se nevzpamatovala z úderu Chanceovy pušky.

„Na břicho a roztáhnout nohy," přikázal Chance poslednímu protivníkovi, který ještě stál, rychle celou pětici obešel a prohledal. Našel rezavý kapesní nůž, pár bankovek a hrst mincí. Všechno jim strčil zpátky do kapes a zavelel: „Ani hnout."

Dodávka stála jen o pár metrů dál. Otevřel dvířka, vklouzl dovnitř a pátral po zbraních, aniž odtrhl pohled od mužů ležících na zemi. Zpod sedadla vylovil pušku s upilovanou hlavní a z přihrádky v palubní desce pistoli, další pušku vydal džíp. Chance vytáhl klíčky ze zapalování, zbraně uložil do toyoty a vrátil se ke dvojici, která pronásledovala Rebu.

„Vztyk."

S hekáním se postavili.

„Naložte ten šrot na korbu," poručil jim a ukázal palcem na trojici, kterou vyřídil ve rvačce.

Když skončili, hodil jednomu z nich klíčky od džípu. „Nasedni a čekej."

Muž bez odporu poslechl.

„Kdykoliv budeš chtít pokoušet osud, tak zase přijed'," poradil Chance vlídně jeho kumpánovi, když mu přesně mířeným hodem poslal klíčky od dodávky.

Chlapík se pokusil čelit jeho tvrdému pohledu, ale uhnul očima a odšoural se k autu.

Chance sledoval, jak džíp couvá do zatačky a nahoru do svahu. Dodávka objela toyotu a také se vzdalovala. Když už Chance neslyšel zvuk motorů, zajistil pušku, došel pod balvany a zavolal na Rebu.

„Můžeš slézt."

Vyklonila se přes kameny, které jí poskytly úkryt. „Nemůžu," přiznala se. Hlas se jí tak třásl, že jí málem nebylo rozumět.

„Cože?" Tiše zaklel a šplhal se nahoru s rychlostí velké pružné šelmy. „Kde jsi?"

„Tady," hlesla a snažila se postavit.

Neviděl ji, dokud nevylezl na vrchol rozervaného prstence balvanů, který ji obklopoval. Seskočil k ní. Tvář měl zkřivenou zlostí i obavami. „Měl jsem ty hajzly zabít," zavrčel a zachytil ji, když se pod ní podlomila kolena, „ale říkalas, že ti nic neudělali..."

„Nic se mi nestalo," potvrdila s křečovitým smíchem, „jenom jsem se hrozně lekla."

Ovinul kolem ní paže a podepřel ji. Choval ji v náruči a šeptal jí do vlasů konejšivá slůvka.

„Já se tak stydím," přiznala se zajímavě. „Byla jsem nemožná."

„Varovalas mě, vytáhla jsi ze zapalování klíčky a schovala ses v nejlepším úkrytu, který tady je," odporoval jí a prsty jí něžně hladil po vlasech i teplé kůži pod nimi. „Nemáš se za stydět."

„Ale třesu se tak, že se neudržím na nohou."

„To je normální, když organismus vyprodukuje větší množství adrenalinu." Vzal ji za bradu a usmál se na ni. „Důležité je, *chaton*, že ses držela statečně až do konce."

„Ty jsi tak odporně klidný," posteskla si.

„Mám s takovými situacemi větší zkušenosti."

Vybavilo se jí, s jakou rychlostí a smrtonosnou obratností vyřídil během několika vteřin trojici mužů a pak s namířenou puškou přivítal její pronásledovatele. Povzdechla si, přestala bojovat s reakcí na prožité nebezpečí a opřela se o něho. Držel ji v objetí a nepustil, i když cítil, že její třas pominul. Pořád stál s lehce rozkročenýma nohama, zavřenýma očima a tváří zabořenou do jejích medových vlasů.

„Už jsem v pořádku," oznámila mu konečně a trochu se napřímila. „Určitě?" zašeptal jí do ucha.

Zachvěla se, ale tentokrát ne strachy. Jeho knír ji na jemné pleti šimral jako hedvábný kartáček. „Ano."

„Pořád se třeseš," namítl starostlivě. „Chceš, abych tě odvezl zpátky do města?"

„Myslíš, že se... vrátí?"

„Vyloučené to není, ale moc tomu nevěřím. Já pro ně představuju trable, za jaké jim Čínská královna nestojí."

„Hledali turmalíny?"

„Ne. Důl používali jako skladiště."

Reba svraštila obočí. „Drog?"

„Akapulského zlata," upřesnil. „Prvotřídní trávy."

„V Královně?" Rebě se do hlasu vkradla panika. „V tom případě si pro ni přijedou."

„Pochybuju. Někdo polil jejich zlato benzinem, podpálil a odjel."

„Kdo?"

Zaváhal. „To mi neřekli." Než mu mohla položit další otázky, políbil ji.

Vychutnával její rty jako vzácné víno. „Chceš jet zpátky?" zamumlal.

„Chci si prohlédnout Čínskou královnu," prohlásila. Byla to jen polovina pravdy. Ta druhá byla prostá a silná jako muž, který ji objímal. Chtěla být s ním. Zvedl hlavu k obloze. Sytě zlaté světlo bledlo. „Královna se dnes nekoná," rozhodl. „Jakmile ti hladina adrenalinu klesne, rozklepou se ti nohy. Do té doby chci vybalit a nachystat všechno na noc." Naposledy ji letmo políbil a pustil. Zvedl pušku, vytáhl z komory nábojnici a podal zbraň Rebě. „Podrž ji." Štítivě zbraň odstrčila.

„Vypadá to, že se přece jen pojede do města," poznamenal klidně. Reba se zhluboka nadechla a se zjevným sebezapřením si pušku vzala. Přestože byla dokonale vyvážená, nepříjemně ji tížila.

„Nes ji hlavní k zemi," poučil ji Chance. Plavně vyskočil na nejbližší balvan a usmál se na ni. Uprostřed kruhu hrubých kamenů se vyjímal jako skořicový diamant zasazený mezi černými perlami. „*Chatou*," oslovil ji něžně, „už jsem ti někdy řekl, že jsi krásná?"

Dech se jí zatajil. Věděla, že není krásná, ale byla k zbláznění šťastná, že si to myslí.

„Dej mi pušku," vyzval ji.

Vytáhla se na špičky a podala mu zbraň. Dávala bedlivý pozor, aby hlaveň nemířila ani na jednoho z nich.

„Tos udělala jako profík," pochválil ji a uložil pušku do štěrbiny mezi dvěma kameny. „Chytni se mě. Tahle." Ovinul prsty kolem jejích zápěstí. „Až zaberu, lez nahoru. Připravená?"

Vytáhl ji s lehkostí, která ji ohromila. Neměla čas ani naznačit dva kroky vzhůru po balvanu, a už byla zase v bezpečí jeho náruče. Zahleděl se přes její hlavu na kamenné moře, které stékalo po svahu k černým ústům Čínské královny.

„Jak ses dostala tak rychle nahoru?" zeptal se nechápavě, když očima změřil výšku kamenů na úpatí. „Vyskákala jsem. Jeden kámen, jeden skok," vysvětlila. „Nevěřím. Jsou hodně velké, pokud sis nevšimla."

„Ale všimla," zasmála se. „Jenže nejsou vyšší než kladina, kterou mám doma." „Kladina?"

„Gymnastické nářadí," napověděla mu.

Vytáhl jedno černé obočí. „Už se nedivím, že nemáš na těle ani gram tuku navíc," prohlásil, když jí uznale přejel dlaněmi po pažích a zádech. Tiše se zasmál. „Rád bych tě někdy viděl na kladině. Vlastně bych tě rád viděl v mnoha situacích."

„Nečekej, že tě požádám o seznam," upozornila ho.

„Bojíš se, že by to byl pro tebe šok?" zeptal se jí zpola žertem, zpola vážně. Než mohla odpovědět, uchopil pušku, seskočil na další kámen, obrátil se a čekal na Rebu.

Nohy měla pořád trochu slabé, ale seskok byl jen krátký. Když dopadla vedle Chance, objal ji volnou rukou kolem pasu a vycítil její nejistotu.

„V pořádku?"

„Nepohrdla bych křídly," přiznala.

„Jeden pár hned vyletí nahoru. Počkej tady.“

Spustil se dolů s lehkostí, kterou mu záviděla. Opřel pušku o skálu a vrátil se k Rebě. Vedl ji z balvanu na balvan, vybíral nejsnadnější trasu, ani na vteřinu ji nepustil a přesto se mu nějakým způsobem podařilo, že jí nikdy nepřekážel v cestě. Každým krokem se jí do nohou vracela síla.

„Poslední, a jsi dole,“ hlásil.

Seskočil, obrátil se a vztáhl k ní paže. Když mu klesla do náruče, přitiskl si ji na hrud'. Jeho široká ramena se temně rýsovala proti obloze. Zahlédla, jak se jeho usmívající rty blíží k její tváři, a pak ji zalilo slastné teplo. Ruce jí vyjely vzhůru a zabořily se do jeho černých vlasů.

„Už se nebojíš?“ Zasypával její tváře, oči a čelo rychlými polibky.

„Ne,“ vydechla. „Když mě objímáš, nebojím se vůbec ničeho.“

Jeho smích připomínal předení velké šelmy. „Takže stačí, když tě nepustím. Je to tak?“

Bezděčně se k němu přivinula. Usmála se na něho skoro plaše. Strach v ní ještě dozníval, nebyla si jistá sama sebou, připadala si zranitelná, bezbranná proti jeho dotekům. Měla pocit, jako by jí bylo zase šestnáct let a s bušícím srdcem kráčela po boku svého tajného milence po školní chodbě do třídy a vysílala k němu nenápadný úsměv.

„Jestli se na mě budeš takhle dívat,“ varoval ji, „využiju tvých pocuchaných nervů a pomiluju se s tebou.“

Reba odtrhla pohled od stříbrozelených očí. „Ale... Chanci, slíbils mi, že...“

Políbil ji na čelo a pustil ji. „Já vím. Přivedla sis prospektora, aby se podíval na tvůj důl, ne milence, aby zahřál tvé sladké tělo.“ Drsně se zasmál. „Neboj. Nebudu se s tebou honit mezi skalami, i když by se ti zaručeně líbilo, kdybych tě chytil. Oběma by se nám to líbilo.“

Byla omámená smyslným příslibem, který plál v jeho očích. Ráda by se jím nechala zlákat, ale měla strach. Bylo to tak prosté a tak znepokojivé. Chance byl mužem, který prochází životem ostatních lidí, ale nikdy se nezdrží dlouho. Mužem, který se toulá po světě sám. Kdyby mu podlehla, zlomil by jí srdce. Její mozek si to uvědomoval, ale její city mu letěly vstříc s nedočkavostí, která ji děsila. Byla tak křehká, zatímco on byl Tygří bůh, nezranitelný, vyřezaný z kamene.

Mlčky přihlížela, jak vykládá věci z toyoty a buduje tábor. Úspornost jeho pohybů v ní vyvolávala pocit, jako by měla tři nohy a obě ruce levé. Ohromilo ji, co zvládl za kratičkou chvíli. Během minuty byl se vším hotový. V ohništi stála úhledná hranická dříví, na kruhu kamenů, který bránil rozšíření ohně, byla položená kovová mříž a pod ní vesele tančily plameny. Opodál ležely potraviny, na druhé straně čekaly spacáky jen na rozložení.

„Nebude pršet,“ prorokoval Chance. Neslyšela, že přešel za ni, a když promluvil, trhla sebou. „Ale jestli chceš, postavím pro tebe stan.“

„Pro sebe taky?“

Zavrtěl hlavou. „Jsou spíš pro zlost, pokud není vyloženě špatné počasí.“

„V tom případě ho taky nechci," rozhodla se, když pohlédla na bezmračnou oblohu.

Slunce zapadalo za rozervané vrcholky, ze země jako by vytryskly stíny a vytvořily falešný soumrak, který vydrží, dokud se žhavý kotouč neponoří do vzdáleného moře. Vezme s sebou barvy a světlo, na jejich místo nastoupí tma. Chance přistoupil k Rebě. V ruce držel pušku. Zlomil ji, aby se přesvědčil, že je komora prázdná, zavřel ji a podal Rebě. Po krátkém zaváhání si ji od něho vzala a řídila se jeho klidnými pokyny. Vyzkoušela si, jak ji zajistit a odjistit, jak napumpovat náboj do komory, jak položit ukazováček na spoušť.

„Nepokoušej se tisknout ji k rameni, kdybys musela střílet," radil jí a předvedl, jak držet zbraň u boku. „S tak krátkou hlavní stejně nezamíříš přesně, ale k sebeobraně ti postačí. Musíš být blízko cíle. Přilož si ji k boku a zmáčkni spoušť. Dobře."

Přiměl ji opakovat všechny úkony tak dlouho, dokud si je neosvojila. Potom zasunul do komory nábojnici a zbraň opřel o krabici s jídlem. „Pokud pušku popadneš a nevíš stoprocentně jistě, že je nabitá, prostě zapumpuj. Je pořád lepší vyplýtvat jeden náboj a mít jistotu, než riskovat, že stiskneš spoušť a nic se nestane. Občas nedostaneš druhou šanci."

Začal se věnovat přípravě večeře. Na ubrus rozestavěl masivní talíře, vedle nich hrnky a příbory. Nože byly tak nabroušené, až se její ostří výhružně leskla. „Můžu taky něco dělat?" nabízela se Reba, když začal vybírat nejvhodnější místo pro spacáky.

„Usmívej se na mě." Vyčistil zem od kamení a větví a rozprostřel na ni silnou karimatku, kterou přivezl pro Rebu.

„To je malá pomoc," namítla. „Pro mě ne."

Otočil k ní snědý, soustředěný obličej a blýskl po ní stříbrozelenýma očima. Pochopila, že mluví vážně, že pro něj její úsměv znamená mnoho. Přešla k němu, jako by ji táhla neviditelná šňůra, poklekla a dotkla se jeho tváře.

„Jsme každý úplně jiný," zašeptala. „Myslím si, že právě proto se... bojím." Povzddechla si. Ulevilo se jí, že se ke svému strachu přiznala.

„Do půlnoci můžeme být v Los Angeles," poznamenal.

„To jsem neměla na mysli."

Zvedl hlavu a kochal se pohledem na její medové vlasy, jemnou pleť a rty, růžové jako turmalín. „Tak o čem jsi mluvila?"

„O nás dvou. Tys všechno, co se dnes odpoledne stalo, zvládl tak hravě, jako by šlo o lehkou havárii, kterou odnesly jenom nárazníky. Možná byla trochu nebezpečná, ale není důvod se vzrušovat."

Chance čekal, ale už nic nedodala. „To ale není všechno, co tě trápí?" zeptal se. Podívala se mu zpříma do očí. „Ty bys tu pušku vůbec nepotřeboval, že? Dokázal bys je zabít i bez ní."

„Ano."

Vztyčil se jediným vláčným pohybem a došel pro spacáky. Reba se vrátila k ohni a pozorovala ho přes plameny. Jeho mužné kouzlo v ní probouzelo obdiv i

obavy. Chance Walker se od kteréhokoliv jiného muže, kterého znala, lišil asi tak jako divoký tygr z džungle od šelem chovaných v zoologické zahradě. Stejně zvíře, ale zcela odlišné zkušenosti a reflexy.

Hleděla do ohně a snažila se srovnat si myšlenky. Kolem vládlo ticho, rušené jeho praskotem hořícího dříví a větrem, hvízdajícím v křoví. Náhle si uvědomila, že slunce zcela zapadlo a ona je sama. „Chanci?”

Z temnoty nepřišla žádná odpověď. Vyskočila a rychle se rozhlédla. Nikde nikdo. Zamířila k Čínské královně. Vchod byl zlověstně černý. „Chanci?” zavolala znovu. Nic, ani ozvěna.

Vrátila se k ohni, přivábená jeho tichou společností a proměnlivými vzory světla a stínů. Plameny vyskakovaly a vlnily se, jako by ji zdravily. Hlaveň pušky vypadala v jejich záři jako rozžhavená. Reba zbraň dlouho zamyšleně pozorovala. Ticho kolem ohně bylo hluboké jako souvislá masa temnoty, která se na ni sápara. Sedla si na paty co nejbližší k ohni a pušce. V duchu si zopakovala každý úkon, který by musela provést, aby mohla vystřelit. Teď, když byla sama uprostřed tmy, pro ni byla puška náhle spíš přítelem než hrozbou.

Na Chance znovu nezavolala. Zvuk vlastního hlasu jí naháněl větší strach než ticho.

Netrpělivě vstala. Sedět a dumat nebyl její styl, v čase těsně po rozvodu se tomu věnovala víc, než bylo zdravé. Přešla k mrazicí tašce, posvítla si do ní baterkou, kterou nechal Chance u ohně, a zkoumala její obsah. Byly v ní suroviny na několik jídel. Vytáhla jehněčí kotlety, rajčata, žampiony a hlávkový salát. S tábořením v přírodě sice neměla žádné zkušenosti, ale mezi mříží nad ohništěm a zahradním grilem, jaký měla doma, přece nemohl být tak velký rozdíl.

V jedné z krabic našla rýži a brambory, ve druhé mouku, sůl, cukr a další potraviny, ve třetí mýdlo, ručníky a kuchyňské náčiní. Po kratším váhání došla k názoru, že připravit nad nevypočitatelným ohněm chutnou rýži by se jí nemuselo podařit, ale uvařit brambory bylo něco jiného.

Prohledala třetí krabici, dokud nenašla hlubokou pánev. S menšími potížemi se jí podařilo nalít do ní vodu z dva-cetilitrového kanystru, který stál vedle mrazicí tašky.

„On by sice tolik nenacákal,” zamumlala, když si prohlížela své mokré boty a džínsy, „ale taky má víc síly.”

Opláchla si ruce v misce se studenou vodou a pustila se do přípravy večeře. Brzy v pánvi s oloupanými a nakrájenými brambory vesele vařila voda, omyté listy salátu byly natrhané, rajčata a žampiony nakrájené na plátky. Něco tak luxusního jako salátová mísa po ruce samozřejmě neměla, ale stejně dobře posloužila další pánev. Nejlepším úlovkem ukrytým mezi náčiním, byla láhev Cabernetu Sauvignon. Vývrtku nenašla, ale usilovně pátrala dál.

Byla stále skloněná nad třetí krabicí, když vycítila, že za ní někdo stojí. Bez rozmýšlení se vrhla stranou a chňapla po pušce. V následujícím okamžiku poznala Chance.

„Proboha, co to dělám?” Nechápatě zírala na zbraň ve své ruce.

„Přesně to, co máš," pochválil ji. „Nechtěl jsem tě vylekat," omlouval se. „Příště nadělám víc hluku."

„Víc?" Hlas jí přeskočil. „Nezpůsobil jsi ani nejjemnější šramot." Odložila pušku a začala se znovu prohrabovat v krabici. Všimla si, že se jí třesou ruce.

„Byl jsi v dole?"

„Ne. Jenom na menší obchůzce po okolí."

„A cos zjistil?"

„Naproti dolu je ve křoví pramen, u něho jsou mývali a rysí stopy. Kolem hopsají králíci, jeleni a srnky se začínají pást, po svazích se plíží kojoti. Vychází měsíc."

Reba si sevřela hlavu v dlaních a rozesmála se. Chance vytáhl obočí a zíral na ni.

„Byla jsem sama uprostřed tmy, vyděšená k smrti, představovala jsem si hrůzostrašné věci, a ty si přijdeš a vylíčíš mi scénku jak od Disneye." Rozhodila paže a smála se sama sobě, přestože jí srdce bušilo jako o závod.

„Říkal jsem ti, že jdu na chvíli pryč."

„Neslyšela jsem tě."

„O čem jsi tak usilovně přemýšlela, žeš mě nevnímala?"

Upřela na něho skořicové oči, v nichž se odrážely plameny. „O ledasčem," zašeptala.

Cekal, že to upřesní, ale změnila téma. „Doufám, že máš rád vařené brambory a jehněčí kotlety. Nenašla jsem žádný dressing. Ani vývrtku."

Vytáhl z kapsy zavírací nůž s vývrtkou a sáhl do krabice po vínu. Několikrát rychle otočil zápěstím, zabral a korek tiše vyklouzl z hrdla láhve.

„Snad ti nebude vadit, že budeš pít z hrnku," poznamenal potom.

„Chutnalo by mi z čehokoliv. Neočekávala jsem, že k večeři bude kvalitní víno."

„Nejsem úplný divoch."

Něco v jeho hlase ji zarazilo. „Tak jsem to nemyslela."

„Vážně ne?" Postavil láhev na deku a zadíval se do jejích široce otevřených očí.

Záhadný smutek, který se mu usadil kolem úst, nezměkčil jeho tvrdé rysy ani nezahnal chmury z jeho tváře. „Byla chyba, že jsem tě sem vzal. Myslel jsem, že když mě uvidíš v tomto prostředí, nebudu ti připadat jako naprostý barbar.

Myslel jsem si, že se mě budeš míň bát. A pak mě ti idiotští překupníci přinutili, abych se předvedl, jaký opravdu jsem - rozhodně ne jako muž, který by se k tobě hodil." Drsně se zasmál a zaklel, aby ulevil potlačovanému vzteku. Reba se nadechla, aby protestovala, ale předešel ji. Vztáhl k ní ruku, ale spustil ji dřív, než se dotkl její teplé, hebké pleti. „Hned po večeři tě zavezu domů."

„Ty jsi byl v Lightning Ridge jako doma za jedno odpoledne?" Hrdlo měla sevřené prudkými city, které se ze všech sil snažila ovládnout.

„Ne."

„Tak proč to očekáváš ode mě?" „Neočekávám," protestoval.

„Ale chceš mě odvézt pryč."

Chance se zahleděl přes plameny na neproniknutelně černou hradbu horských hřebenů. Nad horní hranou se tetelilo stříbrné světlo, které ohlašovalo, že brzy vyjde měsíc. „Kašlu na to, když se na mě lidé dívají jako na divoké zvíře. Ale že se mě ty bojíš..." Oči, které viděly příliš mnoho násilí a málo lásky, potemněly.

„Panebože, radši bych si usekl ruce, než bych ti ublížil!"

Reba vstala a schoulila se v jeho náruči. „Bojím se, ale ne tebe. Je to jiný strach, než si myslíš. Ano, jsi tvrdý, rychlý a... hrozivý. Ale nejsi divoké zvíře.

Odpoledne jsi ty muže mohl zabít. Neudělals to. Jsi tak silný, že nemusíš zabíjet.

A ke mně jsi laskavý. Proč bych se tě měla bát?" zeptala se s rozpačitým úsměvem. „Chanci, nikdy mi nebylo tak hezky, jako když mě ty objímáš."

„Mně taky ne," zašeptal a zvedl ji na rukou. Znovu a znovu mumlal její jméno do jejích rtů, hrdla, očí. „Jsi pro mě zázrak, *chatou*. Znovu jsi mě probudila k životu."

Zabořila tvář do jeho pevného ramene, jako by chtěla utěšit jeho i sebe, zhojit otevřené rány, které na nich obou zanechal život. Objímala ho ze všech sil a vychutnávala sevření jeho paží. Trvalo dlouho, než promluvili a pohnuli se. Když uslyšel její dlouhý povzdech, jemně ji postavil na zem a pustil ji s přemáháním, které bylo výmluvnější než slova.

„Za chvíli na tebe padne únava," varoval ji.

Chystala se protestovat, ale náhle si uvědomila, že má pravdu. S úlevou se dostavila i vyčerpanost, jakou ještě nikdy nepoznala. Síly z ní odtékaly jako písek v přesýpacích hodinách.

„Adrenalin ti umožnil zdolávat jediným skokem balvany," pokračoval, „ale později ti vystaví účet."

„Později je právě teď," přiznala a potlačila zívnutí.

„Tak je to v boji o přežití vždycky. Jak máš ráda kotlety? Propečené?"

Zamrkala a potom nedokázala skrýt úsměv. „Krvavé. Hodně krvavé. Nejsem tak poznamenaná civilizací, jak vypadám. Jenom nezkušená."

Vrhl po ní kosý pohled, pod knírem se zableskl úsměv. „*Touché*, řekl bych."

Reba seděla se zkříženýma nohama na zemi a pozorovala, jak Chance připravuje večeři. Počínal si jako vždy účelně, šetřil pohyby. Fascinovalo ji, když zvedl těžký kanystr s vodou se stejnou lehkostí jako pánev s brambory.

„Nemohla jsem najít dresing na salát," postěžovala si.

„Prozradím ti, kde je, jestli mi naliješ hrnek vína."

Poslechla. Do nosu jí stoupala lahodná vůně Cabernetu Sauvignon. Byla v pokušení ochutnat, jestli víno stejně dobře chutná, jako voní.

„Jen si lokni," vybídl ji, aniž vzhlédl od kotlet.

„Copak máš oči vzadu?" vyhrkla ohromeně.

„Pojď se přesvědčit."

Došla k němu, sklonila se a podala mu hrnek s vínem. Když se napil, sundala mu klobouk, odhodila ho k talířům a konečky prstů prozkoumala každé místo na jeho lebce.

„Tak co, je tam druhý pár očí?" dobíral si ji.

„Ani jedno. Moje teorie se zhroutila."

„Jak ti chutná Cabernet?"

„Ještě jsem se nestačila napít," přiznala.

Znovu si lokl, odložil hrnek a vztáhl k ní paže. Jemně jí podepřel hlavu a otíral svá ústa o její. „Ochutnej," vyzval ji chraptivě.

Zachvěla se, když na jeho rtech rozeznala matný lesk vína. Pátravě po nich přejela špičkou jazyka. Rozevřel je, jako by ji pobízel, aby pokračovala.

Postupovala za chutí vína hlouběji, zmámená sametovým teplem jeho úst. Když polibek nabíral na vášnivost, přejela rukama po jeho tváři a spáncích až do vlasů. Vníkala proměnu, která se s ním udála. Jeho tělo ztuhlo touhou, ale prsty ji nevýslovně něžně hladil po krku. Kombinace jeho žádosti a ovládání byla opojnější než kapky vína, které ukradla z jeho úst.

Kouř z odkapávajícího tuku je upozornil na kotlety nad ohněm. Reba zvolna odtáhla rty. Chanceova ruka na okamžik sevřela její šíji, ale pak ji pustila.

„Tak co?" zeptal se. „Necháme si tu láhev, nebo řekneme číšníkovi, aby přinesl jinou?"

„Necháme," vydechla. „Je to kvalitní Cabernet," dodala, „robustní, ale ušlechtilý, v závěru nečekaně jemný."

Chance tiše vyslovil její jméno a sklonil se k ní. Jeho polibek byl něžný jako měsíční svit stékající po svahu. Pod kotletami vylétávaly plaménky, povzbuzované odkapávajícím tukem. Chance tlumeně zaklel a rozhodně se sklonil k masu.

„V mrazicí tašce je plastová láhev," prohodil přes rameno.

Reba tašku otevřela a vytáhla malou žlutou lahvičku. „Tahle?"

„Jiná tam není. Je v ní dressing."

„Na etiketě je napsáno hořčice," namítla.

„Je to jako venezuelský diamant," vysvětloval a sundal kotlety z mřížky. „Nevíš, co je uvnitř, dokud se nepřesvědčíš."

Odšroubovala závěr a přičichla. „Dressing," souhlasila. Slízla kapku z hrdla.

„Mňam. Citron a kopr." Zavřela lahvičku a ohlédla se. „Jak jsi to myslel s těmi venezuelskými diamanty?"

„Nenarazíš na ně jako na africké nebo australské. Některé venezuelské diamanty jsou pokryté nazelenalou zeminou. Většina z nich je podřadná, ale některé," odmlčel se a zadíval do plamenů, „některé jsou jasné a zářivé, jako by se do jediného krystalu zhustil celoživotní sen."

Přesunul kotlety na kovovou mísu, kterou nechal nahřívat nad ohněm. „Není divu, že jsou lidé schopni všeho, aby takový poklad našli. Dokonce i zabíjet. Speciálně v Jižní Americe. V povrchových zlatých dolech a *bombas* - nalezištích diamantů - se to zlatokopy a prospektory jenom hemží. Lidský život tam má menší cenu než kapka vody - a zaprší každý den."

6

Chance Rebě podal talíř s kotletami a brambory. „Nebude ti vadit, když budeme jíst salát z jedné mísy?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. Jeho vyprávění ji zajímalo víc než večere. Vytušila, že o své minulosti nemluví často. Posadil se vedle ní a pustil se do jídla. Právě když se mu chystala položit otázku, začal znovu vzpomínat.

„Našli jsme dost, abychom v *bombas* přežili, ale nikdy ne tolik, abychom si žili slušně. Tátovi a Luckovi to bylo jedno. Glory ne. Chtěla od života víc než špinavé tábořiště kdesi na špatné straně zeměkoule. Byl jsem příliš mladý, než abych věděl, co si myslí matka. Doprovázela tátu, dokud ji to nezabilo. Podle mě je to víc než jasná odpověď.“

Chvilí mlčky popíjel víno. „V Jižní Americe se mi moc nelíbilo. Ani tehdy, ani později. Po Luckově smrti jsem se do Venezuely nevrátil. Vnitrozemí Austrálie je jiné. Je to dobrý kraj. Drsný. Někdy nelítostný. Ale čistý, spravedlivý a divoký. Můžeš s ním změřit síly. Někteří muži to zkusili, ale byli na něj krátkí. Jiní zjistili, že jsou větší chlapíci, než si mysleli.“

Reba mlčky jedla a naslouchala. Sledovala, jak na jeho tváři tančí stíny noci a odlesky ohně, a dychtila se dozvědět co nejvíce o místech a okolnostech, které formovaly muže sedícího vedle ní.

„Jihozápad Nového Mexika má podobný ráz,“ pokračoval. „Víc půdy než lidí, víc možností než pravidel.“ Usmál se sám pro sebe. „Ale žádné černé opály. Rád bych tě vzal do Lightning Ridge. Teď je to snadnější než před dvaceti lety.“

Tehdy tam cesta vlakem ze Sydney trvala šestadvacet hodin a neviděla nic, jen pustou červenou rovinu, tu a tam osamělou osadu, stáda klokanů a hejna pštrosů. Koleje končily asi devadesát kilometrů před Lightning Ridge. Na zbytek trasy sis buď stopla nákladák, nebo tě naložil laskavý farmář, který jel na svůj ranč.“ Ponořil se do vzpomínek. „Glory měla plné ruce práce, když mě tehdy odvezla z džungle. Ale zvládla to. Je obdivuhodná. Udělala, co bylo třeba, a nikdy nefňukala.“

Zíral do tmy za ohněm. Po chvíli se ohlédl ke vchodu do Čínské královny, utopenému v neproniknutelné noci. „Když nic jiného, nemusíš do Královny přivádět vodu. A já se nemusím rozviklaným navijákem spouštět do šachty, která je jen nepatrně širší než moje tělo. V Lightning Ridge se většinu času prohrabáváš zemí jako krtek a čenicháš, kde se ukrývají černé poklady. Všichni jsme byli krtci, jenže ozbrojení a pořád ve střehu, protože ti, co nebyli, nepřežili.“

„Takže to bylo stejně příšerné jako v džungli,“ poznamenala Reba.

„Ne. Společník, to byl v džungli chlap, který tě zatím nepodvedl. Dva společníci se vydali do džungle a našli hrst diamantů, ale vrátil se jenom jeden a prohlásil, že se ten druhý utopil, že ho uštkl had, že ho sežrali lidožrouti nebo piraně.“ Trhl rameny. „To všechno se mohlo stát, ale zvláštní bylo, že se to stávalo zásadně potom, když někdo na něco narazil. V Austrálii prospektoři zabíjeli jenom krysy, ne společníky.“

„Krysy?“

„Zloděje, co se vkradli na cizí pozemek, když poctiví prospektoři spali. Pokud majitel lupiče nachytal, obvykle ho spráskal, svázal a posadil do prvního vlaku do Sydney, ale občas prostě zasypal šachtu a pohřbil ho v něm zaživa i s opály." Rebina vidlička zařinčela o talíř. Chance na ni vrhl pohled přes okraj hrnku, napil se a odložil víno i jídlo.

„Prospektoři riskují každý den život v úzkých, nezpevněných štolách. Nikde na povrchu nejsou cedule *Tady dole jsou opály. Kopej*. Zkusit to můžeš kdekoliv. Buď máš štěstí, nebo ne. Buď z dolu vylezeš živý a zdravý, nebo v něm zůstaneš. Přemýšlet o tom nikam nevede, a tak věříš v pověru, že k závalům dochází jenom mezi půlnocí a jednou hodinou ranní, a v té době se pod zemí nezdržuješ. Po zbytek času se oháníš krumpáčem v díře tak úzké, že se do ní málem nevejdeš, polykáš špínu a zdržuješ dech, jestli neuslyšíš skřípavý zvuk. Když ano, víš, žeš našla pecku, která může, ale taky nemusí obsahovat opál. Nehty nebo nožíkem z ní oškrábeš hlínu. Počínáš si pomalu, opatrně, i když se ti ruce třesou rozčilením. Jakmile je špína pryč, kleštičkami odštípneš roh kamene. Když se ve světle lampy zableskne barva, nález si necháš. Nevíš, co máš, dokud ho nepoložíš na stůl a neočistíš. Většinou nic, ale jednou za život narazíš na kus černého ohně velký jako pěst."

Přimhouřil oči. „A tehdy se slézají krysy. A tehdy může někdo umřít."

Reba se usilovně snažila představit si a pochopit život zcela odlišný od jejího.

„Je to tak zvláštní," zašeptala. „Nebezpečí a smrt..."

„Opravdu je to tak zvláštní?" zeptal se tiše.

„Jak to myslíš?"

„Vystavovat se nebezpečí. Jaké odvahy nebo šílenství je zapotřebí k tomu, aby ses řítila po šestiproudové betonové závodní dráze, když nemáš sebemenší představu o schopnostech řidičů dalších tun řvoucího kovu a výbušných pohonných hmot před tebou, za tebou i vedle tebe, od nichž tě někdy nedělí ani metr vzduchu? Když se to tak vezme, na silnicích jsi pravděpodobně viděla víc násilí než já v diamantových dolech. Všechno je otázka zvyku."

Jediným plynulým pohybem vstal. „Dojez, já znovu zkontroluju okolí. Až se budu vracet, zavolám, abych tě nevyděsil."

Než stihla odpovědět, pohltila ho tma. Snažila se zachytit zvuk jeho vzdalujících se kroků, ale slyšela pouze tlukot vlastního srdce. Odešel tiše jako dech. Téměř nevnímala chuť jídla, byla příliš plná jeho slov, než aby se soustředila na cokoliv jiného. Odložila talíř, usrkávala víno a vzpomínala, jak sladce chutnalo z jeho rtů.

Z pánve, kterou postavil na rošt nad ohněm, když opekl kotlety, stoupala pára. Reba hodila poslední zbytky večeře do ohně, umyla a uklidila použité nádobí. Když byla hotová, dolila si do hrnku trochu vína a přisedla blíž k ohni.

Postupně si uvědomovala, že se jí nezmocnila tíseň, přestože je v tábořišti sama. Věděla, že je Chance někde za kruhem světla, že se tiše pohybuje a přesvědčuje se, jestli nablízku není nikdo cizí. To pomyšlení jí dodávalo jistotu. Kdyby

hrozilo jakékoliv nebezpečí, Chance by ho odhalil a zlikvidoval. Nic se jí nemohlo stát. Mohla být stejně klidná jako ve svém domě za zamčenými dveřmi. Možná i klidnější.

S rozkoší se protáhla. Už dlouho jí nebylo tak dobře. Snažila se představit si, jaké to je pohybovat se jako stín nocí, být součástí ticha, druhem vycházejícího měsíce a černých hor natahujících se po hvězdách. „Rebo?”

S úsměvem se otočila za měkkým, hlubokým hlasem, který se ozval kousek od ní. Chance se vynořil ze tmy do plápolající zlaté záře ohně.

„Nejsi příliš unavená na menší procházku?” zeptal se.

„Právě jsem přemýšlela, co je kolem mě.”

„Ticho. Tma. Klid.” Rozbalil spacák a přehodil si ho přes záda. „A taky zima. Zvedá se vítr. Dojdi si pro bundu.”

Reba si oblékla větrovku, kterou jí koupil. „Jsem připravená vyrazit.”

„Ne tak docela.” Vzal ji za ramena a obrátil tvář od ohně. „Chvíli se nedívej do plamenů, aby si tvoje oči zvykly na měsíční světlo.”

„Proto se nikdy nepodíváš přímo do ohně?” hádala.

„Ano. Oslepuje.”

„Ale je krásný.”

„Noc taky.”

Zavřela oči a vychutnávala teplo jeho dlaní na ramenou, jeho blízkost, dech, který hladil její vlasy. Uvolnila se a dovolila smyslům, aby se vydaly do noci.

„Rozeznáš balvan na kopci přímo proti tobě?” zeptal se jí po dlouhém mlčení.

Otevřela oči a překvapilo ji, kolik toho vidí. „Docela zřetelně.”

„Představ si před sebou hodiny. Co vidíš na místě trojky?” „Křoví.”

„Jak víš, že to není kopec?”

„Je to příliš světlé. Nemyslím tím barvu, spíš pocit. Hory jsou kompaktnější.”

Uznaleji stiskl ramena. „Obejdeš se bez baterky.”

Zavěsil baterku na očko na opasku a zvedl pušku. Se zbraní zacházel se stejnou samozřejmostí jako s baterkou. Obě věci prostě mohly být užitečné uprostřed noci v divočině. Když vztáhl ruku k Rebě, bez váhání do ní vložila dlaň.

Vedl ji přes plácek před vchodem do dolu a kolem křoví. Zlobilo ji, že se nepohybuje ani zdaleka tak tiše jako on, ale utěšovala se, že nedělá rámus jako vojenská četa složená z jedné ženy. Po prvních stech metrech se přizpůsobila rytmu jeho chůze, jeho opatrným, ale pevným krokům, kterými nehlučně zkoumal půdu pod nohama, než došlápl plnou vahou. Napodobovala ho, jak nejlépe mohla, kráčela se stejnou soustředěnou pozorností, s jakou cvičila na kladině. Okamžitě postřehla, že působí menší hluk a postupuje vpřed rychleji. Chance si také všiml, jak rychle se učí. Přitiskl si její dlaň k ústům a zašeptal:

„Jsi stvořená nejen pro město.”

Stoupala za ním do pozvolného svahu a obratně se vyhýbala balvanům, které se v měsíčním svitu vynořovaly ze tmy jako obrovité perly. Vrchol byl oblý a holý. Kamenů ubylo, povrch byl téměř měkký a noc voněla jarní trávou.

„Podívej se doleva,” vyzval ji.

Otočila se a ztuhla ohromením. Pochmurné zubaté hřebeny hor se táhly jeden za druhým jako černé stíny až do vzdáleného neviditelného moře. Jejich zřetelné obrysy se hrdě vzpínaly proti třpytivým hvězdám. Křoví vytvářelo v jasném měsíčním světle krajkový vzor. V některých údolích se chvějivě vinuly cáry mlhy. Stříbřité světlo a tmavé stíny, tráva a světlejší odstíny černé, křoviny blyštivé jako obsidián, přízračně šedivé balvany a nad tím vším měsíc tvořily obraz, který bral dech.

„Nikdy jsem netušila, že noc může mít tolik barev," vydechla očarovane Reba. „Glory říkala, že pouze důl a srdce zlatokopa jsou opravdu černé," poznamenal Chance a stáhl Rebu k sobě na spacák, který rozprostřel na trávě jako další odstín noci.

Zachvěla se.

„Zima?"

Neodpověděla hned. „Zlatokop... Za toho tě považovala?"

Uvolnil z opasku baterku a nůž. Ležel na boku, s bradou opřenu o pěst, a hleděl na rozervanou černostříbrnou krajinu. „Ne," řekl konečně. „A ty?" „Taky ne."

Poklekla blíž k němu a studovala důkladněji jeho tvář než panoráma kolem.

„Víš to jistě?"

„Jsem tady," vysvětlila prostě.

„Proč se mi zdáš tak blízko, a tak proklatě daleko?" zašeptal. Zvedl ruku a zlehka přitáhl její hlavu k sobě. „Jenom jeden polibek. Neboj se, *chaton*" přemlouval ji zastřeným hlasem. „Nic si nedovolím, dokonce tě ani neo-bejmu, dokud nebudeš sama chtít."

Postřehla, jak se zachvěl, když se jejich rty dotkly. Sklouzl rukou z její šíje k hřebeni na temeni a vytáhl ho. Když se na něho snesla lesklá záplava jejích vlasů, zašeptal větu v té cizí, podivné řeči, kterou od něho slyšela už dřív.

„Co to znamená?" zamumlala.

„Nedá se to přeložit." Ovíjel si pramínek vlasů kolem prstu. „Třpyt vody za soumraku... záblesk opálu ve světle lampy... krása, z níž je mi do smíchu i do pláče. Ty."

„Chanci." Víc ze sebe nevypravila.

Políbila ho na koutky úst. Když ji do jemných rtů zašimral hladký knír, zabořila prsty do jeho husté hřívy a s přidušeným zasténáním pootevřela rty, jako by ho vyzývala, aby udělal totéž. Poslechl. Líbala ho zvolna, aby mohla vychutnat každický okamžik vzrůstající důvěrnosti.

Ruce jí sjely z jeho vlasů na ramena a přes paže až k tvrdým svalům na hrudi. Pomalu se skláněla níž a níž, až ležela vedle něho, objímala ho a líbala. S každým dalším polibkem toužila víc a víc stupňovat svou rozkoš jediným způsobem, který znala - tím, že se ho dotýkala.

Chanceovi se z hrdla vydral hluboký sten. Přisunul se blíž k Rebě, ale ruce měl stále uvězněné v jejích vlasech. Tušila, jak rád by ji objal, hladil ji, poznal její tělo stejně intimně, jako znal noc. Ale když pozvedla hlavu, okamžitě i přes

žádost, která ho spalovala, rozevřel prsty a nechal mezi nimi proklouznout její vlasy.

Jeho sebeovládání ji uklidňovalo a dodávalo jí odvahu. Znovu k němu sklonila hlavu a dotkla se špičkou jazyka jeho rtů. „Obejmi mě," zašeptala.

Pevně ji sevřel v silných, teplých pažích. Když se zachvěla slastí, přitiskl ji k sobě těsněji a hned zase pustil, jako by se bál, aby si nepřipadala jako v pasti. Ale nic takového nehrozilo. Cítila pouze, jak velmi po ní touží. Ta nová zkušenost byla prostá a závratná zároveň. Tělo jí změklo a rozprostřelo se po něm.

„*Chaton*, víš vůbec, co se mnou děláš?" zeptal se chraptivě.

Zatajila dech, když jí přejel rukou po zádech a přimáčkl ji ke svému horkému klínu. „Neboj se," mumlal. „Já se nebojím. Jenom..." „Jenom co?" Políbil ji na čelo.

„Právě jsem pochopila, že jsem se nikdy nemilovala s mužem. Myslím tím, opravdu milovala s opravdovým mužem. Samozřejmě, byla jsem vdaná a nejsem panna, ale manžel byl jediný muž, který se mě dotkl. A on...,“ zaváhala, hypnotizovaná jeho stříbrozelenýma očima, které byly tak blízko, „...on po mně nikdy netoužil tak jako ty. A nikdy neprobudil touhu ve mně. Ale po tobě," přejela rty po jeho ústech a se zadostiučiněním zachytila jeho okamžitou odezvu, „po tobě toužím tak silně, že jsem bezmocná."

„Nenahání ti to strach?" ujišťoval se a zlíbal jí víčka, koutky úst i prudce pulzující tepnu na krku.

„Už ne. Jenom nevím, co mám dělat. Chtěla bych ti poskytnout potěšení, ale nevím jak."

„Prostě mi dovol, abych tě miloval," odpověděl. Vzal do zubů její ucho, zlehka ji kousl do lalůčku a potom do spodního rtu. „Budu velmi něžný, jako by to bylo tvoje poprvé. A svým způsobem bude. Je v tobě víc ženy, než tušíš."

Nepatrně posunula své tělo, spočívající na jeho. Lehký pohyb byl výmluvnější než slova, potvrdil, že se mu v duchu už plně odevzdala. Opět okamžitě potlačil svou prudkou vášeň. V jeho touze nenacházela nic, čeho by se měla bát, ale naopak příslib budoucí rozkoše. S náznakem úsměvu pohládila měsíční paprsek, který se zachytil v jeho kníru.

„Miluj mě," zamumlala. Už jí nestačily jenom doteky.

„Budu," slíbil a sevřel ji v náruči. „Teď mě nic nemůže zastavit... Jenom ty. Ty to dokážeš vždycky, *chatou*," šeptal jí do prohlubně pod krkem. „Stačí, když řekneš ne. Poslechnu tě, i kdybych po tobě toužil sebesilněji."

Pomalou, aby jí poskytl čas protestovat, se převalil, až ležel částečně na ní. Její tvář zalévalo měsíční světlo. Prsty nahmatl teplou pokožku pod chladivým hedvábím jejích vlasů, a když dychtivě pootevřela rty, zašeptal její jméno, pevně se k nim přisál a pomalými pohyby jazyku napověděl intimnější způsob spojení, k němuž se schylovalo.

Rebě se v těle rozžhavlila zakončení nervů, o nichž zatím neměla tušení.

Poddávala se mu a vyzývala ho řečí beze slov, která je starší než civilizace.

Odpovídal jí ještě vášnivějšími polibky, svaly měl napjaté sebeovládáním, ale prsty, které se osvobodily z jejích hebkých vlasů, neztratily nic ze své něhy. Pomalu jí rozepnul bundu a rukama zkušeného milence ji hladil od hrdla k pasu. Ještě žádný muž se jí tak nedotýkal. S blaženým úsměvem zavřela oči.

„Když jsem uviděl tuhle blůzu," zamumlal do sametové kůže na jejím hrdle, „nedokázal jsem odolat. Musel jsem ti ji koupit." Zápolil s prvním z řady knoflíčků, která od výstřihu pokračovala přes její levé ňadro až k dolnímu lemu. „Ty knoflíky jsou jako kamínky. Nemohl jsem se dočkat, až tě v ní uvidím, a když jsem tě uviděl, až tě z ní svléknu. A teď," zadýchaně se zasmál, „se mi tak třesou ruce, že je snad nerozepnu."

Vědomí, že dokáže do takové míry ochromit jeho schopnosti a sílu, jí vyrazilo dech. Chance se nad ní vzepřel na loktech. Oči měl jako tekuté stříbro. Hleděla na muže,

který byl drsný, tvrdý, nebezpečný, vzrušený... a tak něžný, že se nikdy necítila bezpečnější, hýčkanější a pulzující životem.

„Všechno je v pořádku." Otočila hlavu a políbila mu dlaň. „Všechno, co chceš udělat, je v pořádku. Důvěřuju ti, Chanci. Nauč mě, jak tě milovat."

Jeho výdech byl prudký jako poryv větru. „Panebože," vypravil ze sebe chraptivě, „už teď to umíš líp, než budu kdykoliv já." Sklonil se k ní a lačným polibkem rozdmýchal její vášeň. „Ale slibuju ti lekci rozkoše, *chaton*."

Jeho prstům se vrátila obratnost. Hbitě jí rozepínal blůzu. Rozvírala se do stále širšího trojúhelníka a odhalovala její horkou hrud' a hladkou pleť, která se perleťově leskla v měsíčním světle. Jeho ruce mu už dřív prozradily, že pod jemnou látkou nic nemá, ale přesto nebyl připravený na takovou krásu.

Zarazilo ji jeho mlčení. „Stalo se něco?" zeptala se a pátrala v jeho tváři.

„Ne, nic." Zašimral ji vousy na bradavce a cítil, jak se zahrocuje. „Jsi perfektní. Pevná a vláčná, proměnlivá pod mými doteky. Ano, ženo moje, měníš se pro mě."

Nadechla se, aby mu řekla, že se cítí perfektně, kdykoliv se jí dotýká, ale slova jí uvízla v hrdle, když políbil její ňadro. Zalilo ji horko, a když ji na bradavce zašimral jeho sametový jazyk, zasténala a sevřela mezi prsty jeho husté vlasy. Necítila noční chlad, který zaútočil na její tělo, když úplně rozepnul její blůzu, vnímala pouze jeho dlaně a zuby, které jemně kousaly do ňadra.

Když vztyčil hlavu, nesouhlasně zakňourala. Tiše se zasmál, škádlil ji špičatým koncem jazyka, potom se znovu zmocnil jejích rtů, našel druhé ňadro a hladil je napřed rukou, potom knírem. Plamen vášně, který vyšlehl v jejím těle, ji prohnul do oblouku. Když jí bradavka ztvrdla, mnul ji zlehka mezi prsty a slastně zachycoval svým tělem záchvěvy, které jí probíhaly. Putoval ústy od jednoho jejího ňadra ke druhému, olizoval je horkým jazykem a něžně kousal. Když se pod ním svíjela touhou, zesílil svůj útok, přísál se k jejím rtům a dlaněmi jí hnětl prsy, a když pozvedla pánev, posunul se, až ležel mezi jejíma nohama. Jedním pohybem nahoru a dolů ji upozornil na svou erekci a pohlédl na ni. Ve tváři měla úsměv starý jako úsměv první ze všech žen.

„Díkybohu.“ Zasypal jí hrdlo drobnými polibky. „Některé ženy se rády mazlí, ale mužova touha je odpuzuje. Nedomníval jsem se, že k nim patříš i ty, ale vysvětlovalo by to, proč jsi po rozvodu s nikým nespala.“

Po tváři se jí rozšířil údiv. Přejela mu rukama po svalnatých zádech. „Netoužila jsem po mužích, kteří toužili po mně. Ale ty... Po tobě jsem toužila, Chanci, a vzrušovalo mě, že ty toužíš po mně.“

„Opravdu?“ Vpíjel se pohledem do jejích očí.

„Ano,“ zašeptala. „Ano.“

Rozepnula mu knoflík u límečku, pak druhý, třetí a všechny ostatní, až se obrátil na bok, zavlhl se a stáhl si košili z těla. Pod hustým porostem na hrudi se matně temně zaleskla jeho snědá kůže. Měsíční světlo stékalo po oblinách jeho svalů a Reba láskyplně obkreslovala prsty osvětlené vrcholky i temné prohlubně. Když ho nehty přes černé chumáče škádlivě zaškrábala na hrudníku, slastně zasténal.

„Líbí se ti to,“ konstatovala spokojeně. „A co tohle?“

Obkroužila jazykem jeho bradavku, zlehka ji vzala do zubů, zatahala za ni a hladila ho podobně jako před chvílí on ji. Záchvěvy jeho vzrůstající vášně byly stejně zřetelné jako vzor, který na jeho kůži narýsovaly měsíční paprsky.

Tlumeně se zasmála a pokračovala v průzkumu jeho těla, dokud se na ni nepřevalil a nepřibil ji k zemi.

„Příště mě můžeš škádlit,“ slíbil jí, „ale tentokrát ne. Je až příliš mnoho věcí, které ti chci ukázat napoprvé. Vzrušuješ mě, Rebo. Toužím po tobě tak silně, že už nechci čekat.“

Sklonil se k ní, aby ji políbil. Pod tmavými vousy se mu bíle zableskly zuby a zaleskla špička jazyka. Svlékal ji hladovými rukama, a když před ním ležela zcela nahá, kochal se ženskými křivkami jejího pevného, hladkého těla, ale nedotkl se jí. Snažil se ovládnout vášeň, která mu bušila v žilách a zastírela stříbrný lesk jeho očí.

„Chanci?“ zašeptala.

„Všechno je v pořádku,“ vypravil ze sebe přerývaně. „Nevěděl jsem, že bych mohl mít takovou ženu. Ale teď to vím.“

Rychle se svlékl a lehl si vedle ní. Dotečky lehkými jako dech ji hladil od spánků po chodidla. Jemnost jeho prstů ji rozpalovala ještě víc. Prohnula se pod jeho rukama v mlčenlivě výzvě a on jí odpověděl polibkem, který ji připravil o dech. Rukama sklouzl z nader k bokům, stehnům a klínu. Dráždil ji, dokud si přidušeným zasténáním a vstřícným pohybem neřekla o ještě intimnější laskání. Když jeho ruka našla ve tmě mezi jejími stehny vlhký žár, věděl nad všechny pochybnosti, že po něm touží. Něžně v jemných záhybech zkoumal stupeň jejího vzrušení, hladil ji, dokud nevykřikla. Zalila ho její horká, pulzující vášeň a na kůži mu vyrazily droboučké kapičky potu. Jeho tělo se nad ní tyčilo jako vyhlazený kámen.

Zmámeně otevřela oči. „Tygrí bůh,“ vydechla obdivně a klouzala rukama po jeho pevném, mužném těle od široké hrudi přes rovné břicho a stále níž.

Vydal ze sebe chraplavý zvuk, zachytil se jejích vlasů jako hedvábných provazů a nalehl na ni plnou vahou. Tygří bůh hořel v jejím těle a každým pohybem stupňoval rozkoš, až tála v jeho náruči jako láva. Odhodil ocelové sebeovládání a nechal se unášet její extází.

Po vyvrcholení ji objímal a choval, dokud se jejich dech nezklidnil. Pokrýval její tvář letnými polibky, jako by si rty chtěl připomenout, jak vypadá. Dlouze, blaženě vy-

dechla. Nazvedl ji pažemi a převálil se na bok, aniž by porušil důvěrnost jejich objetí.

Stiskl v zubech její ušní lalůček. „Kdybych tušil, že k tomu dojde," pošeptal jí, „vzal bych s sebou karimatku. Mrzí mě, že sis poškrábala svou hebkou kůži o kamení."

„Nevšimla jsem si toho," ujistila ho a přivinula se k jeho teplému tělu.

Usmál se a zašimral ji v uchu špičkou jazyka. „Řekni mi, až ti začne být zima."

„Co uděláš?" vyzvídala lenivě a uhladila dlaní porost na jeho hrudi.

„Obleču tě."

„Mám dojem, že se raději budu trást zimou," prohlásila, naplněná sebevědomím, že dokázala uspokojit jeho stejně on ji. Byl to pro ni zcela nový pocit, uklidňující a vzrušující zároveň.

Hrud' se mu zachvěla tichým smíchem. „Dovolím ti, abys na oplátku oblékla ty mě," sliboval.

Ušklíbala se. „Bez šatů jsi příjemnější na dotek."

„Ty taky," připustil a otíral se o ni s nenuceností, která vyplývala ze znalosti jejího těla a která opět zrychlila její dech. „Jsi příjemnější než cokoliv, čeho jsem se kdy dotkl, *chaton*."

Tulila se k němu a nijak neskrývala svou blaženost. Políbila ho pootevřenými rty, našla jeho jazyk a začala hru na přetlačovanou, kterou se naučila od něho. Když se od sebe konečně odtrhli, položila si mu hlavu na rameno a nasávala jeho teplo. Chvilí leželi tiše a téměř nehybně, až na Chan-ceovu ruku, která zvolna přejížděla po křivkách jejího těla.

Zvedl se vítr, zašustěl ve křoví na svahu a ohnul trávu zalitou měsíčním světlem. „Je ti zima," poznamenal Chance, když postřehl, že jí pod studeným závanem zhrubla kůže.

Neříkala nic. Nechtělo se jí opustit bezpečí jeho náruče, obléknout se, probudit se ze snu o nich dvou, který ji ce-

lou prostoupil a vytlačil z jejích smyslů i vědomí všechno s výjimkou právě prožité nepopsatelné rozkoše.

Dlouze ji políbil, pustil ji a natáhl se po jejích šatech. „Ne," zarazil ji, když sáhla po džínsech. „Já sám."

Vínově červené krajkové kalhotky vypadaly v měsíčním světle černé. Navlékl jí je, políbil ji dlouze na pupík, potom jí oblékl džínsy a zapnul je. Když zvedl blůzu, broušené knoflíčky se zaleskly, jako by zamrkaly. Pomohl jí do rukávů a začal halenu od výstřihu zapínat.

Když dospěl k místu, kdy musel zahalit její hrud', zarazil se. Políbil ji na obě ňadra, zamumlal další větu v nesrozumitelné řeči a teprve potom neochotně zapnul zbývající knoflíky.

„Už je ti tepleji?" zeptal se a pohladil jí hřbetem ruky po tváři.

„Ano, ale nejsem si jistá, jestli zásluhou oblečení."

Ve snědé tváři se mu bíle zableskl úsměv. Vstal a chystal posbírat své šaty, ale předběhla ho. Rychle se převalila a zmocnila se všeho, co měla na dosah.

Přitiskla si jeho oblečení majetnický k hrudi a poklekla před ním.

„Myslela jsem, že mě na oplátku necháš, abych tě oblékla," vysvětlovala.

„Svlékání je zábavnější," upozornil ji.

„Budu si to pamatovat," slíbila.

Jako první vytáhla z chuchvalce oblečení ve své náruči Chanceovu košili.

Odložila zbytek stranou a vstala. Navlékla mu napřed jeden a potom druhý rukáv. Přistoupila těsně k němu, a než košili zapnula, přejížděla mu rukama po hrudi ukryté pod záhyby látky, vychutnávala mužně drsný porost i svaly. Když došla k poslednímu knoflíčku, vytáhla se na špičky a políbila ho. Ovinul kolem ní paže a pevně ji sevřel.

Když povolil svůj stisk, vyvinula se mu a znovu se svezla na kolena. Vztáhla ruku k hromádce šatů, zaváhala a nechala je ležet.

„Ještě ne," zašeptala a opřela se dlaněmi o mocné pilíře jeho nohou.

Jeho svaly se pod jejím dotekem napjaly a vypnuly kůži, jež se v pouštích a džunglích celého světa opálila do temně bronzová. Stiskla v dlaních jeho lýtko, jako by oceňovala jejich sílu, s tajemným úsměvem na rtech zavřela oči, postupovala přes kolena k dlouhým stehnům, a jako přitahovaná magnetem přitiskla k jednomu z vnější strany tvář. Pod drsným ochlupením byla jeho noha teplá a tvrdá.

Znovu se zvedl vítr, opřel se Rebě do vlasů, až ho šlehaly do nahých nohou, omotávaly se mu kolem boků a hladily ho jako chladné plameny. Otírala se o svého Tygřího boha a prsty objížděla obrysy jeho těla. Nic jiného pro ni v tu chvíli neexistovalo.

Náhle ucítla, že ji uchopil a zvedá k sobě. Spustila paže. „Děje se něco? Nelíbí se ti, že..."

Zbytek otázky jí odumřel v ústech, když zachytila jeho žhavý pohled. Přitiskl jí rty na ústa s lačností, která by ji ještě před hodinou vylekala, ale teď v ní rozdmýchala doutnající vášeň. Zabořila mu ruce do vlasů a líbala ho s náruživostí, kterou se od něho naučila. Nedočkavě ji vysvobodil z šatů, do nichž ji před malou chvilkou tak pečlivě oblékl.

Třesoucími se prsty rozeprnula knoflíky jeho košile. Do ňader ji zašimral porost na jeho hrudi. Sklouzl rukama dolů po jejích zádech, sevřel v dlaních její hýždě a zvedl ji ke svému klínu. Intimní kontakt jejich těl vyslal do jejího těla žhavou vlnu a vyloudil z jejího hrdla přidušený zvuk, který vyjadřoval slast, příkaz i kapitulaci.

Měsíc se nad ní zatočil, když ji Chance složil na zem a zalehl její vláčné tělo. Čím hlouběji do ní vnikal, s tím větší náruživostí ho vítala, vysál z jejích rtů výkřiky vyvrcholení a oddával se jí stejně divoce jako ona jemu.

Jakmile mohl znovu klidně dýchat, vzal ji do náruče a hleděl na ni, jako by ji viděl poprvé. S nekonečnou něhou se sklonil k jejím rtům a poděkoval jí polibkem jemným jako měsíční svit. Slova, která zamumlal, nepotřebovala překlad. Byla součástí noci, tepla jeho těla i silných paží, v nichž ji choval, a Reba se koupala v jejich mazlivém zvuku.

„Miluju tě," vydechla a sevřela v dlaních jeho tvář.

Odpověděl jí dalším polibkem a pevnějším stiskem. „Nevím toho o lásce tolik, abych mohl to slovo použít," přiznal. „Vím jenom, že se ti nevyrovná žádná z žen, kterou jsem poznal."

Obkroužila konečkem prstu linii jeho úst a snažila se uvolnit sevřené hrdlo.

Zavřela oči v naději, že si nevšimne slz, které se jí draly z očí. Když si byla jistá, že ji hlas nezradí, řekla: „Takže jsem zatím ta nejlepší. No, to už něco znamená." „*Chaton...*"

„To nic." Přitiskla mu dlaň na rty, aby zadržela slova, která jí chtěl nabídnout náhradou za jediná, která si přála slyšet. „Jsem už dospělá holka, Chanci. Nepotřebuju od tebe prázdná prohlášení. Poskytujeme si vzájemně velké potěšení. To stačí," uzavřela.

Sevřel ji pevněji, jako by se bál, že mu uteče, a políbil ji s vroucností, která neměla nic společného s žádostí. Bezděčně chlácholivým gestem mu z čela odhrnula pramínky vlasů, jako by zranila ona jeho, a ne naopak.

„Rebo," vypravil ze sebe, „musíme si promluvit."

„Nedělej si starosti," uklidňovala ho. „Už chápu a napříště tě nebudu obtěžovat řečmi o lásce."

„O to mi nešlo..."

„Je mi zima. Myslím, že je čas, abychom se vrátili do tábořiště."

Bezmoc a zoufalství mu stáhly rty do tenké čáry. Přestože ležela nahá v jeho náruči, nikdy mu nebyla tak vzdálená. Po dobu jedné vteřiny byl v pokušení nepustit ji, milovat se s ní, dokud znovu neroztaje. Vnitřní boj, který sváděl, se mu odrazil na tváři a v celém silném těle.

„Moc pro mě znamenáš," přiznal a hledal v jejích očích cit, který tam ještě nedávno plál. Políbil ji na rty, ale zůstaly nehybné. „Sakra, Rebo, mezi mnou a tebou je mnohem víc než jen dobrý sex."

„Ale mnohem míň než dobrá láska," doplnila s trpkým úsměvem. „Všechno je v naprostém pořádku, Chanci. Mám velké zkušenosti s tím, nebýt milována. Spokojím se s příjemnými chvilkami. Ale teď ne. Existuje něco jako čas na regeneraci."

Věděl, že nehovoří o regeneraci sil po sexu, a právě tak dobře chápal, že kdyby se o tom zmínil, odtáhla by se od něho ještě víc. Naposledy ji políbil a pustil.

Když zašmátrala po svém oblečení, zaváhal, sklesle poznamenal, že by ji raději oblékl sám, ale nakonec jí ho předal.

Rychle na sebe natáhla kalhotky a džínsy a potom zápasila s knoflíčky, které Chanceovi přinesly tolik potěšení. Posadila se a začala si zavazovat boty. Nezvyklé šněrování jí dělalo potíže. Chance už byl zcela oblečený, stál nad ní, čekal s puškou v jedné a baterkou v druhé ruce a jeho silueta se rýsovala proti měsíci.

V křoví přímo pod nimi zapraskala zlomená větev. Chance se otočil za zvukem, přitiskl pušku k boku a napumpoval náboj do komory. Z baterky vytryskl oslnivě bílý proud. Mladý srnec, polapený do nečekané záře, strnul na místě se zvednutou přední nohou. Jakmile se kužel světla posunul a propustil ho ze zajetí, zmizel jediným skokem v křoví.

Reba se zatajeným dechem naslouchala vzdalujícímu se šramotu. Hlavou se jí honily obrazy Chance, jeho reflexy, bleskurychlé pohyby i zručnost, s níž držel baterku nad hlavní, aby měl jistotu, že bude mít na mušce všechno, co se dostane do kuželu světla. Ale spoušť nestiskl. Pochybovala, že by dokázala pod podobným tlakem jednat stejně pohotově. Nenadálý zvuk uprostřed tmy ji vylekal. Tep se jí zrychlil při představě, že jsou obklíčeni pašeráky, kteří se přišli pomstít. Ještě teď se jí třáslly ruce.

Chance poklekl a zavázal jí boty. Když skončil, zvedl ji a konejšivě objal. Zaváhala, ale potom mu ovinula paže *kolem pasu* a Přitiskla se k němu. Ať byl jakýkoliv, ať jí řekl nebo spíš neřekl cokoli, choval se k ní starostlivě a hezky. To jí stačilo.

Muselo, nic jiného jí nezbývalo.

7

Reba se prudce posadila. Srdce jí bušilo jako splašené. Kolem dokola byla temná noc, dokonce ani bledé měsíční světlo se nechvělo nad obrysem horských hřebenů. Miliony hvězd, které se jí mihotaly nad hlavou, temnotu spíš ještě zdůrazňovaly. Zmateně přemýšlela, co ji vzbudilo.

„Klidně zase spi, *chaton*,” chlácholil ji hluboký hlas. „Nemáš se čeho bát. To jenom drak zavrtěl ocasem.”

„Cože?” Pár vteřin jí trvalo, než pochopila. „Aha. Zemětřesení.”

„Ano,” potvrdil. Vycítila, že se usmívá. „V turmalínech pohřbených pod námi přibýlo pár prasklinek.”

Zívla a znovu se natáhla. Přitáhl ji do oblouku svého těla. Než šli spát, sepnul přes její námitky oba spacáky dohromady a ona teď byla ráda, že nedal na její protesty a vytvořil intimní hnízdečko. Položila mu hlavu na rameno, paži natáhla křížem přes jeho hrud' a cítila se zcela bezpečná. Znovu zívla.

Tiše se zasmál a zlehka ji zatahal za pramínek vlasů.

„Co je tady legračního?” zamumlala rozespale.

„Ty. Jenom někdo, kdo žije v Los Angeles, se může bát srnce a zívat při zemětřesení.” „Byl to jenom malý otřes,” hájila se. „Srnec taky nebyl nijak velký.”

Usnula, než ji napadla vhodná odpověď. Minutu, po kterou otřesy ještě doznívaly, se neklidně vrtěla, ale neprobudila se.

První věc, kterou si uvědomila, když se ráno vynořila z hlubin spánku, bylo teplo sálající z jeho těla, ruce, které ji hladily a vyvolávaly v ní vlny rozkoše. Laskal jí ústy od spánků k břichu, až jí žár zatavil dech v hrdle. Napůl vzhůru, napůl ve spánku, bezbranná proti jeho dotekům se mátožně obrátila a vydala se napospas svému Tygřímu bohovi.

Když si ji konečně vzal, volala jeho jméno v slastných mukách, které mohl ukončit jenom on. Pohyboval se pomalu a důrazně, s každou vlnou rozkoše do ní vnikal hlouběji, dokud s ním plně nesplynula. Teprve potom podlehl jejímu vábení a nechal se sežehnout jejím žářem.

Po oboustranné extázi ji dlouho něžně objímal a hladil citlivými rty a rukama. Ležela mu v náruči, nasávala jeho teplo a jen postupně si uvědomovala vlastní tělo i duši. Věděla, že se jí zmocnil bez varování, aniž jí poskytl příležitost k protestu. Nedal jí šanci bránit se, ale po tak opojném zážitku se na něho nemohla zlobit.

„Promiň," šeptal s ústy na jejím krku, „měl jsem to vědět už včera večer. Měl jsem se řídit podle tvého skutečného já, ne podle civilizovaných očekávání, jaká na tebe vkládají lidé, kteří tě neznají nebo je jim jedno, jaká jsi. Já to už teď vím. Bez ohledu na to, co bylo nebo nebylo řečeno, toužíš po mně stejně prudce jako já po tobě."

Rebě blesklo hlavou, jestli mezi civilizovaná očekávání, o nichž se zmínil, řadí i lásku, ale nezeptala se. Slíbila mu, že o lásce víckrát nebude mluvit, a byla odhodlaná slovo dodržet. V den, kdy ho poruší, od Chance odejde a neohlédne se, i kdyby cena, kterou za to zaplatí, byla sebe-vyšší.

„Rebo?" Upřeně hleděl do jejích skořicových očí. „Ještě se na mě zlobíš kvůli noci?"

„Ne," tvrdila a políbila ho dřív, než mohl za její upřímností postřehnout smutek. „Jak bych mohla. Dal jsi mi... krásu."

S tichým zaúpěním ji k sobě přitiskl, až to zabořilo. Bez námitek opětovala jeho sevření. Během opojného rána si přiznala prostou, zdrcující pravdu: raději bude předmětem touhy Chance Walkera než lásky kteréhokoliv jiného muže.

Neochotně ji pustil. „A už proto teď dostaneš snídani do postele."

„Nikde jsem neviděla zvonek na obsluhu." „K čemu zvonek? Stačí kouzlo."

„Věřím ti." „Opravdu?"

„Ano," potvrdila s potlačovaným smíchem. „Když jsem se probudila, měla jsem na sobě tebe místo šatů, v nichž jsem šla spát. Je pro to jiné vysvětlení než kouzlo?"

Usmál se jako pravý tygr. „Někdy ti to vysvětlím. Do těch nejintimnějších detailů."

Rozepnul spacáky a vztyčil se vedle ní, obnažený a sebejistý jako okolní hory. Prudké světlo vycházejícího slunce na něj dopadalo jako zlatavý med, stékalo mu po kůži a sametovými stíny zdůrazňovalo jeho sílu.

„Mýlila jsem se," přiznala.

Obrátil se k ní s půvabem tančících plamenů.

„Jsi krásnější než Tygří bůh.“

Zhluboka se nadechl, a když promluvil, měl zastřený hlas. „Zavři oči, ženo moje, jinak budeš mít k snídani jenom mě.“

Pomalou spustila dlouhé řasy přes zářivě skořicové oči a znovu upadla do polospánku. Otevřela je, teprve když uslyšela rány sekerou. Stál u ohniště zády od ní v džínsech a kožené bundě, která toho v drsných krajích už hodně zažila, a štípal dříví. Obdivovala lehkost, s níž proměňoval polena na třísky. Zřejmě vytušil, že ho sleduje, protože se náhle ohlédl přes rameno.

„Káva bude za pár minut,“ hlásil. „Co bys řekla na steak a vajíčka?“

„Dřevorubecká snídane,“ zhodnotila. Protáhla se jako kočka a rychle strčila paže zpátky do spacáku. „Brr! Slyšela jsem o podnicích, které šetří energií, ale tohle je příliš.“ S nesouhlasným zamručením se přikryla až po bradu.

„Promluvím si o tom s vedením hotelu,“ slíbil s vážnou tváří.

„Nezapomeň. A ať recepce zjistí v prádelně, co je s mým oblečením.“

„Zkus se podívat na mou stranu spacáku.“

Reba zašátrala na zemi a nahmatala hromádku šatů. Zvedla je a prohlédla v jasném ranním světle. „Tvoje jsou čisté,“ konstatovala ublíženě. „Moje ne.“

„Musel jsem si dojít do auta.“

Vychytrale se usmála. „Já věděla, že stačí naznačit, a pochopíš.“

Se smíchem odložil sekeru, zamířil k toyotě a vytáhl pro Rebu věci na převlečení. Podal jí je a čekal. Nebyl zklamaný. Sotva se jich dotkla, vyjekla.

„Nech si je ohřát ve spacáku, já se zatím oholím,“ poradil jí.

Bez odmlouvání poslechla. Když oblečení přestalo na dotek studit, nasoukala je ve spacáku na sebe. Druhé džínsy, které pro ni Chance koupil, jí padly stejně dobře jako první. Hnědo-oranžová flanelová košile s dlouhými rukávy byla podstatně praktičtější než model s drobnými knoflíčky a okamžitě ji zahřála. Rozkošnický si otřela tvář o měkkou látku.

Oheň praskal a vysílal do chladného svítání teplo a bělavý kouř. Chance dokončil ranní toaletu a ohlédl se po Rebě právě včas, aby zahlédl, jak se mazlí s košilí, kterou jí koupil.

„Už ti není zima?“

„Ne. Mám jenom jeden problém.“ Odhrnula si z tváře záplavu medových vlasů.

„Jaký?“

„Nemůžu přijít na to, kam pokojská dala můj kartáč, když uklízela naše apartmá.“

„Myslíš tenhle?“ Vytáhl z kapsy přepychový kartáč ze slonoviny.

„Jak jsi to uhodl?“ vyhrkla.

„Je stejně vykládaný jantarem jako tohle.“ Z druhé kapsy vykouznil hřeben.

„Vrtalo mi hlavou, kam se poděl. Všiml sis, že moje hřebeny mají ve zvyku uvíznout ti mezi prsty?“

Se zájmem si prohlížel ruce. „Teď, když jsi mě na to upozornila, si pravděpodobně pořídím sbírku tvých hřebenů.“ Klekl si za ni. „Učešu tě.“

„Nezapomeň na snídani," připomněla mu.

Zvedl její hustou hřívu a políbil ji na šíji. Jeho knír ji zašimral do jemné pokožky. Když se zachvěla, tiše zaklel, nechal jí vlasy zase spadnout na záda a začal je kartáčovat. Zavrněla a slastně zavřela oči. Pokračoval, dokud se medová masa neleskla jako zlato, ale i když byla uhlazená do posledního pramínku, přejížděl po ní dlouhými, pravidelnými tahy a kochal se její hustotou a krásou. „Můžeš mi ukrást všechny hřebeny, které mám," vydechla. „Ber to jako rozkaz." Odpověděl jí hrdelním smíchem připomínajícím předení velké kočky. Uchopil její vlasy do dlaní a začal je splétat. „Dnes žádné vysoké účesy, ženuško. V Čínské královně je lepší být menší." Svázal konec tlustého copu koženým řemínkem a obdivoval svou práci. „Minul jsem se povoláním. Měl jsem být dámským kadeřníkem."

Vyprskla a málem se zakuckala, když si představila Chance Walkera, jak obskakuje zámožné paničky. Chvilí ji nechal, ale potom ji zatahal za cop tak silně, až mu přepadla na hrud', a líbal ji, dokud nezdušil i poslední zbytečky smíchu. Zasunul ji zpátky do spacáku, vrátil se k ohni a začal se znovu věnovat snídani.

Když ucítila vůni opékaného masa, seběhly se jí v ústech sliny.

„Jak máš ráda vajíčka?" zavolal na ni.

V břiše jí zakručelo. „Hlavně rychle."

„Vytrávil ti?"

„Umírám hladu," přiznala. „Asi to bude nočním vzduchem a tím vším."

„Především tím vším," upřesnil.

„Chvályhodná skromnost," dobírala si ho.

Ohlédl se po ní. V očích se mu odrážely záblesky ohně. „Upřímnost," opravil ji.

„Nikdy ti nebudu lhát, ani žertem. Tak jako ty nelžeš mně."

Chystala se přiznat, že mu neřekla všechno a že si především od okamžiku, kdy uzavřeli diskuzi o lásce, nechává část pravdy pro sebe. Jenže to by znamenalo otevřít znovu ožehavé téma a porušit slib, který dala sobě i jemu. Raději stočila rozhovor jiným směrem.

„Takže kdy se vypravíme do Čínské královny?" zeptala se zvesela.

Chance prudce vztyčil hlavu a rysy mu ztvrdly jako okolní skály.

Přimhouřenýma očima pátral v její tváři, jako by tam chtěl nalézt skrytý význam její otázky. Úsměv jí pohasl na rtech. Přemýšlela, proč reaguje téměř divoce, kdykoliv nadhodí téma dolu.

„Stalo se něco, Chanci?"

„Lámu si hlavu, proč je pro tebe Čínská královna spojená se lhaním."

Jeho vysvětlení ji vyvedlo z rovnováhy. „Není," odporovala upřímně a zmateně.

„Pro tebe snad ano?"

Obrátil prskající steaky, zamžoural proti kouři z odkapávajícího tuku a sáhl po mrazicí tašce. „Dvě nebo tři vajíčka?"

„Dvě," odpověděla. Pochopila, že se odpovědi na svou otázku nedočká. Žádné lži, žádné vytáčky, jenom prosté mlčení.

Po několika minutách jí přinesl talíř se snídaní, vrátil se pro svůj a posadil se vedle ní.

„Jednou ti odpovím," slíbil, „ale dnes ne. Svým způsobem mě znáš líp než kdokoliv jiný na světě, ale na druhé straně o mně nic nevíš. Nerozuměla bys tomu, co bych ti vysvětloval." Vzal ji za ruku a vtiskl jí do dlaně rychlý, žhavý polibek. „Jak máš ráno ráda kávu? S cukrem? S mlékem? S obojím?"

„Černou jako zlatokopovo srdce."

Zachmuřil se, ale vzápětí se nuceně usmál. „Jak si přeješ." Pustil ji, přešel k ohni a vrátil se s dvěma hrnký kávy. „Opatrně," varoval ji, když se po jednom natáhla. „Je horká a silná, jako umí být ženská láska."

Ucukla. „To zní, jako by se vůbec nedala pít," prohodila, vzala si od něho hrnek a postavila ho na zem. „Počkám, až trochu vychladne."

„Některé věci nevychladnou nikdy." Uchopil ji za bradu a přinutil, aby se na něho podívala. „Třeba slunce. Zemské jádro. Ty. Já. Dopřej nám čas, *chaton*." Pohlédla mu zpříma do stříbrozelených očí a odpověděla jediným možným způsobem. „Dobře."

Nasnídali se a beze slova uklidili tábořiště. Jejich mlčení bylo stejně přirozené jako sluneční paprsky, které se klouzaly po žulovém svahu nad vchodem do Čínské královny. Když bylo veškeré nádobí a potraviny uložené a zamčené v toyotě, aby se k nim nedostal žádný nenechavý živočich, obrátil se Chance na Rebu.

„Připravená vkročit do Čínské královny?"

Oči jí zazářily vzrušením. „Už jsem si myslela, že se mě nikdy nezeptáš."

Usmál se a vysvětlil jí jak zacházet s vybavením, především s hornickou lampou.

„Baterie se upevní k opasku. Tímhle knoflíkem se rozsvěcí a zhasíná. Má tři polohy. My budeme po většinu času používat nejnižší stupeň. Když ji budeš mít rozsvícenou, nikdy se při řeči nedívej přímo na mě, jinak mě oslníš."

Kromě helem se zabudovanou svítilnou nachystal pušku v koženém pouzdře, dvě baterky, dvě geologická kladívka, dvě polní lahve s vodou, krumpáč, lopatu, dva lovecké nože a malý kožený batoh. Jednu baterku, kladívko a nůž připevnil k širokému řemenu a chtěl ho zapnout Rebě kolem pasu. Když zjistil, že je volný, zavrtěl hlavou.

„Jsi příliš silná na tak útlé tělo," poznamenal a nožem prorazil další otvor. Teď už jí pásek seděl přesně na bocích. „Napřed ti bude trochu překážet, ale rychle si zvykneš."

„My se v dole rozdělíme?" zeptala se znepokojeně a prohlížela si dvojité vybavení.

„Když se v autě připoutáš, počítáš stoprocentně s havárií?"

„Chápu. Co je v tomhle?" ukázala na batoh.

„Potraviny."

„Nepotřebujeme dva?"

„Bez jídla vydržíš několik týdnů. Voda je něco jiného. A bez světla se taky neobejdeš. Lidé zešileli ve tmě mnohem dřív, než zemřeli žízni."

„To není zrovna příjemná představa," přiznala trochu stísněně.

„Srážka ve stokilometrové rychlosti taky ne." Přikývla. „*Touché*." „Pořád chceš dovnitř?" „Ano."

Vzal její tvář do dlaní. „Je tady ještě jedna věc."

Napjatě čekala.

„Jakmile tam budeme a já řeknu ‚stůj', tak se zastavíš. Když řeknu ‚skoč', skočíš. Dokud nedám pokyn, abys kopala, tak nebudeš. Když ti poručím, abys mlčela, budeš mlčet. Platí?"

Podle naléhavosti v jeho hlase usoudila, že po ní naprostou poslušnost nepožaduje jen tak z rozmaru. „Platí," slíbila.

Vášnivě a zároveň něžně ji políbil. „Bylo by mi milejší, kdybys do Královny vůbec nechodila," přiznal. „Doly umí být nevypočitatelně jako opilí řidiči.

Nechci, aby se ti něco stalo."

„A já nechci být chována jako v bavlne na bezpečném, nudném místě," prohlásila pevně. „Toho jsem si dost užila v dětství. Až budeme v dole, budu tě poslouchat na slovo, Chanci, protože jsem dospělá žena, a ne dítě."

„Vím velmi dobře, že jsi žena. Moje žena." Palci ji pohladil po lícních kostech a s povzdechem ji pustil. Navlékl si šikmo přes záda pouzdro s puškou, jako by to byl toulec s šípy, přes něj přehodil batoh, zapnul si opasek a kývl na Rebu.

„Vyrazíme, nebo dojdou k názoru, že bych raději než vrtošivý starý důl prozkoumával něco úplně jiného."

„Vrtošivý?" opakovala a vykročila za ním.

„To je nejvýraznější vlastnost Čínské královny," vysvětloval. Ohlédl se po Rebě, a když jí z očí vyčetl zvědavost, dodal: „Doly jsou jako lodě. Mají charakter."

„A horníci nebo prospektoři jsou jako námořníci?"

„Ano."

„Opravdu je Královna vrtošivá?"

„Je to děvka," zhodnotil věčně. „A protože si jí dlouhou dobu nikdo nevšímal, bude mrzutá."

„To je celkem pochopitelná reakce," zastala se dolu Reba.

Chance pokrčil rameny. Vešel do černého ústí, rozsvítil lampu na své helmě a počkal, až Reba udělá totéž. Dva

bílé kužely se rozpustily v ostrém denním světle, které pronikalo dovnitř.

„Až postoupíme dál," varoval Chance Rebu, když lehce kráčel po kamení, „bude se ti možná zdát, že se skály nad tvou hlavou chystají sesunout a zamáčkнут tě. Jestli tě ten pocit neopustí, řekni mi to. Není to nic, za co by ses měla stydět.

Pobyt pod zemí tak na některé lidi působí."

„Klaustrofobie."

„Nazývej to tak, když chceš. Ale každopádně mi nahlas, jestli na tebe padne.

Raději uděláme čelem vzad včas, než abych tě musel vynášet ven napůl hysterickou."

„Už jsi to někdy musel udělat?" vyptávala se. V ústech jí náhle vyschlo.
„Asi třikrát. Pokaždé jsem vlekl na denní světlo někoho jiného. Kdo jednou v
boji s podzemím prohraje, nevrátí se do něj."

„Asi je důležitější umět se dobře dívat, než se ohánět krumpáčem a lopatou?"
hádala.

„To máš svatou pravdu," souhlasil.

Den nechali za zády. V houstnoucí tmě připomínala světla jejich lamp dva
pevné zářivé válce plazící se chodbou. Jejich odlesky občas vyloupily z temnoty
tvrdé linie Chanceových tváří a brady. Stěny dolu většinu záře pohlcovaly, jako
by chtěly zůstat ukryté lidským očím. Přestože Reba nic neříkala, byla
zklamaná. Očekávala, že se jí naskytne působivější pohled, lesk a třpyt, které by
svědčily o tom, že se kdesi pod zemí ukrývá nevýslovná krása.

Štola před nimi se dělila. Pravá chodba byla širší než levá a její stěnu tvořil
světlejší kámen.

„Pegmatitová žíla," vysvětlil Chance a přejel po ní světlem. Na Rebu zamrkaly
šupinky slídy, droboučké krystalky křemene a dalších lesklých minerálů, které
tvořily třpytivý goblén vystupující z temnoty.

„Ach," vydechla obdivně.

„Něco takového jsi čekala?" Stiskl jí ruku.

„Ano. Je to krása."

„Většina dolů je ošklivých. Nic než díry vykopané do nepřátelské země.
Turmalínové doly jsou jedny z mála, které dávají ožít dětským fantaziím o
pokladu ukrytém v černé dračí sluji."

„Nebo o diamantovém dole sedmi trpaslíků."

Chance si pohrdlivě odfrkl. „Jestli existuje něco ošklivějšího než africké
diamantové doly, tak jsem na to zatím nenarazil. Zlaté doly jsou za nimi v
těsném závěsu."

„Ale krystaly křemene jsou krásné," namítla Reba.

„V atraktivních horninách se najde zatraceně málo zlata," poučil ji. „Kdysi mi
někdo ukázal váček plný krystalů křemene, které se leskly jako zlato. Byl to
úžasný pohled - a celý obsah patřil do popelnice. Většina zlata se po uncích
rýžuje z tun černých šutrů." Světlo jeho lampy klouzalo po třpytících se stěnách
tunelu. „Ale tady je všechno světlé."

Zlehka zaškrábal ostrým koncem kladívka do kamene. K zemi se snesla jiskřivá
sprška horniny. „Ještě dobře, že jsem neměl v plánu použít dynamit. Otřesy by
to tady rozervalo na padrť."

Reba hleděla na stěnu, naslouchala šepotu kamenných částíček padajících dolů
a neříkala nic. Cítila, že ji Chance pozoruje a odhaduje, jak bude reagovat na
skutečnost, že je v podzemí pod vrstvou horniny, která je méně pevná, než se
původně zdálo.

„Jsem v pohodě," ujistila ho. „Jenom je pro mě těžké uvěřit, že tato směsice
minerálů může sotva vydat něco většího než můj nehet."

„Palský turmalín je zázrak," souhlasil. „Vidělas někdy nálezy z dolu Císařovna? Krystaly v matečné hornině?"

„Jednou. V muzeu. Růžové krystaly dlouhé jako moje dlaň, zasazené v tmavém křemenu. V turmalínu rozeznáš rýhy, stovky rýh, ale struktura krystalu je neporušená. Od té doby mě pronásleduje představa, že bych podobnou krásu mohla nalézt v Čínské královně," přiznala rozpačitě.

„Mnoho turmalínů z Císařovny se rozpadlo," připomněl jí. „Proto je cena těch, které drží pohromadě, skoro nevyčíslitelná. Nevyrovná se jim žádný exemplář z kteréhokoliv jiného dolu na světě."

Reba za jeho zdánlivě klidným hlasem postřehla vzrušení a pochopila, že vstoupit do Čínské královny musí být pro muže jako Chance splněným snem, protože se nachází na místě, kde se mohou ukrývat jedinečné poklady. Co všechno by byl ochoten podstoupit, aby se tam dostal? Určitě víc než riziko, že ho zavalí drolící se štola.

„Rebo?"

Prudce se k němu otočila a hned se zase odvrátila, když si uvědomila, že ho oslňuje svítlna na její helmě. „Opravdu ti nic není?" „Jenom jsem trochu přemýšlela." „O stěnách dolu?"

„Ne, o tobě. Svým způsobem se ti vlastně právě splnil celoživotní sen."

Pohnul hlavou tak, aby jí na tvář dopadal odlesk světla z jeho lampy. Dlouho na ni mlčky hleděl, než namířil bílý kužel znovu na konec tunelu. „Ano, je. Jsem si jistý, Rebo, že je tady kolem nás turmalín. Čeká miliony let, až si pro něj někdo přijde. *A já ho najdu!*"

Vášnivost jeho přísahy ji na okamžik ochromila. „Je to příliš nebezpečné, Chanci," varovala ho, když se vzpamatovala. „Dokonce i pro tak zkušeného prospektora, jako jsi ty. Nikdo mi nepůjčí dost peněz, abych mohla nechat Královnu zabezpečit pro dobývání, dokud jako záruku nemůžu nabídnout nic víc než půlku opuštěného dolu. Po-chybuju, že by se na tom něco změnilo, kdybych mohla ručit celou Královnou."

„Nějaký způsob musí existovat," prohlásil. Postoupil o několik kroků do svažující se chodby a pozorně zkoumal

stěny. „Když něco opravdu chceš, tak se řešení vždycky najde."

Hleděla na obrys jeho postavy a vší silou se ovládala, aby nahlas neprotestovala. Začínala chápat, co měl na mysli, když řekl, že touha po pokladech ukrytých v zemi se dostane prospektorům do krve víc než malárie. Téměř ji nevnímala, právě tak by mohla být v dole sama. Naposledy pohladila světlem lampy část chodby, která zůstal za ní. Kdesi nad třpytícími se stěnami bylo denní světlo.

Když se znovu otočila, zbýval z Chance pouhý kužílek světla a dál sestupoval směrem od ní do temnoty, která se nepodobala ničemu, co zatím poznala. Měla pochybnosti, že by si všiml, kdyby udělala čelem vzad, vrátila se na povrch a nechala ho v Královně samotného. Možná by to měla udělat. Měla vůbec právo vetřít se do jeho snu, rušit ho hloupými otázkami, nemotorností a... žárlivostí?

Protože opravdu žárlila na Čínskou královnu, na kouzlo, kterým si Chance podmanila, na neuvěřitelnou prudkost citů, které v něm vyvolávala nekonečná noc podzemí a blyštivé přísliby.

„Rebo?“

Jeho hlas byl něžný, uklidňující a teplý jako ruce, které ji pohladily od ramen po konečky prstů, než je pevně stiskly.

„Je čas vrátit se do tábořiště, *chaton*“ Zvedl ji do náruče. „Všechno je v nejlepším pořádku,“ šeptal jí do ucha a vykročil směrem k začátku štoly. „Zavři oči. Až je otevřeš, bude na tebe svítit sluníčko.“

Ovinula mu paže kolem krku. „O to nejde,“ tvrdila. „Důl mi nenahání strach. Ne takový, jaký si myslíš.“

„Tak čeho se bojíš?“ vyptával se starostlivě. „A nepokoušej se mi namluvit, že ses nebála. Vyčetl jsem ti to z tváře.“

„Pozorovala jsem tě.“ Zarazila se. „Jsem ráda, žes nevěděl, kdo jsem, když jsme se setkali v Údolí smrti,“ vyhrkla. „Protože kdybys to věděl, nemohla bych si být jistá, jestli chceš mě nebo můj důl.“

„*Tak nemluv,*“ okřikl ji skoro hrubě a přitiskl ji k sobě. „*Něco takového tě nesmí vůbec napadnout!*“ Probodával ji stříbrozelenýma očima. Ucukla před prudkým světlem jeho lampy. „Rozumíš?“

„Ano.“ Křečovitě zavírala oči. Nedokázala snést ani jeho pohled, ani bílý proud ze svítilny.

Zaslechla dvě tichá cvaknutí, potom majetnický přitiskl své rty na její.

Ohromením nedokázala v první chvíli zareagovat, ale přinutil ji, aby ho pustila do svých sladkých, teplých úst. Když se vzpamatovala z primitivní moci jeho polibku, uvolnila se a vyšla vstříc jeho touze.

Přidušeně zasténal a jeho ústa zjemněla. Teď už spíš prosil, než přikazoval, vychutnával, než dobýval. Aniž by odtrhl rty od jejích, složil ji na zem, přitiskl k sobě, choval v bezpečí a teple své náruče, nasával do sebe její dech, zachycoval každý záchvěv jejího těla.

Opřela si hlavu o jeho široké rameno, přimknula se k němu, až jejich těla téměř splývala, a každým dotekem mu dávala najevo, že mu patří.

Uplynula nekonečně dlouhá doba, než zvedl hlavu.

„Chanci,“ vypravila ze sebe rozechvěle, „já jsem...“

„Ne.“ Umlčel ji dalším náruživým polibkem. „Už o tom nechci slyšet ani slovo. *Nikdy.*“

Otevřela oči jenom proto, aby kolem sebe spatřila neproniknutelnou tmou. S tak naprostou nepřítomností světla se ještě nesetkala. Kdyby se Chance nedržela, nevěděla by, že je vedle ní.

Tma byla jako živoucí bytost s váhou a strukturou, která se sápla po všem kolem sebe a jako nehluchý příboj to zalévala a stahovala do svých hlubin. Rebu zamrazilo až do morku kostí. Náhle si dokázala živě představit muže, kteří zešíleli, než mohli zahynout žízni.

„Chanci, proč lampy nesvítí? Co se stalo?“ zeptala se znepokojeně.

„Zavři oči," přikázal a zakryl jí víčka dlaní.

Znovu zaslechla dvě cvaknutí. „Už je můžeš otevřít," dovolil jí a otočil jí hlavu. Důl opět protínaly dva bílé kužely. Vydechla a opřela se o něho.

„Promiň." Pohlídl ji knírem po spánku. „Myslel jsem, že jsi postřehla, když jsem zhasl. Nechtěl jsem tě oslnit." Rty nahmatl prudce pulzující tepnu na jejím krku. „Jsi v pořádku?"

„Ano." Ted', když bylo v podzemí opět vidět, si připadala bláhová. „Jenom jsem nikdy nic podobného nezažila. I v té nejtemnější noci se na obloze mihotají aspoň dvě hvězdičky."

„Poprvé je to pro každého šok," souhlasil. Uchopil ji za ruku a vedl z Královny. „Tři dny po matčině smrti mě táta vzal do dolu a zhasnul svítilny. Bez varování. Nejednou kolem mě byla tma jako po konci světa. Ječel jsem jako smyslů zbavený. Luck mě popadl a držel, dokud jsem se neuklidnil. Potom na tátu vychrlil takové nadávky, že jsem se málem červenal. Byl to jediný případ, kdy jsem zažil, že se na tátu rozzlobil. Od té doby jsem ho zbožňoval. Vzhlížel jsem k němu, i když si ze mě utahoval. Vždycky jsem mu chtěl oplatit, že mě chránil, ale když ta chvíle přišla, on chlastal s jiným prospektorem a já jsem kutal v dole a hledal diamanty. Zemřel dřív, než se dozvěděl, že mu jeho mladší bráška přišel na pomoc."

Reba mu zaryla prsty do paže. Toužila mu říct, jak je jí to líto, ale slova, která ji napadla, jí připadala banální. A jedinou větu, kterou by mu mohla nabídnout jako útěchu - *miluju tě* - si zakázala.

„Nedívej se na mě tak smutně. Je to už dávno. Dvacet let."

„Ale pořád to bolí?" hádala. „Ano," přiznal.

„Jako by se to stalo dnes. A bude tě to pronásledovat pořád."

„Bolest je už slabší. A nevrací se tak často." Zvedl její ruku k ústům a políbil jemnou kůži na dlaní. Náhle sebou trhl. „Kde máš rukavice?"

„Sundala jsem šije, abych se mohla poškrábat. Pod helmou mě hrozně svrbí hlava."

Zachechtal se. „Chudinko. Nezapomeň si je vzít, až budeme kopat."

„Jsem ráda, žes mi to připomněl."

„Co? Aby sis vzala rukavice?"

„Ne. Ze jsme tady, abychom hledali turmalíny. Kdy a kde začneme?"

„Trpělivost růže přináší."

„To si vykládej zahradníkovi," odsekla.

„Budeme muset prolézt pár dalších chodeb. Tvoji předkové neměli dobrý odhad na to, kam povedou pegmatitové žíly dál. Za část jejich problémů může struktura stěn. Zemětřesení jsou nechvalně známá tím, že vyhmátnou slibné žíly a přímo ďábelsky je zamaskují."

„A co má na svědomí zbytek problémů mých předků?"

„Nevědomost," odpověděl otevřeně. „Podle toho, co jsem v chodbě viděl, nevskočil do dolu skutečný prospek-tor. No, možná jeden. Ale už hodně dávno."

„Prapradědeček Michell," uhodla Reba okamžitě. „Nebo to byl pra-pra-pradědeček? Každopádně se v naší rodině traduje, že hledal diamanty v jihoafrických dolech. To on koupil pozemek, kde je dnes Čínská královna, i licenci. Ale dlouho v ní nedoloval."

„Zával?" nadhodil Chance.

Rebě lhosejnost, s níž se zmínil o smrti v dole, vyrazila dech. „Ne. Cholera." Pokrčil rameny. „Dobře, byl to prospektor. Měl smůlu. Na místo, na vodu, na ostatní chlapy."

„O těch nic nevím, ale..."

„Ticho!"

Ztuhla. Znehybněl ji spíš stisk jeho ruky než ostrý příkaz. Zatajila dech. Odkudsi z temnoty přicházely tiché zvuky padajících kamínků. Po chvíli Chanceovo sevření povolilo.

„Cítíš to?" zašeptal.

„Co?"

„Jak drak zavrtěl ocasem. Úplně zlehounka. Spíš jenom rozvířil vzduch."

Zavrtěla hlavou. „Nic jsem nepostřehla." Nepřiznala, že je v podstatě ráda. V dole byla myšlenka na zemětřesení mnohem děsivější, než když venku ležela stulená Chanceovi v náruči. „Jak moc je to nebezpečné?"

Spíš uhodla, než viděla, že pokrčil rameny. „Jak moc? Otřesy nebyly dost silné, aby vyvolaly zával, jestli máš na mysli tohle. Ale nemůžu ti garantovat, že totéž bude platit o příštích. Chceš jít nahoru?"

„Chci, aby žádné příští nebyly," prohlásila rozhodně.

„Je mi líto," omlouval se ironicky. „Můžu tak nanejvýš udělat světlo, ale ostatní je nad mé možnosti."

„Nevypadáš znepokojeně."

Zaváhal. „V dole, který neznám, nejsem nikdy úplně klidný. Když jsem byl v Královně předtím, jenom jsem ji rychle prošel, abych se přesvědčil, že to není velká past, která čeká, kdy bude moci za někým sklapnout. Je v ní pár chodeb, kam bych tě bral jen nerad. A do jedné bych nevšel ani já."

„Kde je?"

„První odbočka vlevo, kterou jsme míjeli. O kousek dál trčí ze stropu výčnělek. Je tam zaručeně od doby, kdy byla šachta proražena, ale nevsadil bych ani groš na to, že tam bude zítra. Na druhé straně tam může zůstat trčet, až z celého dolu zůstanou jenom chodbičky tak úzké, že by jimi neprolezl ani krtek. S doly nikdy nevíš, na čem jsi, Rebo. Prostě vyrazíš ze startu a snažíš se dostat do cíle."

„To mi připomíná jízdu po dálnici při prvních deštích," poznamenala. „Voda vytlačí na povrch olej, který se vsákl do trhlin během sucha. Na vozovce jsou kluzké skvrny a my máme období smyků."

„Přestaneš jezdit?" zeptal se zvědavě.

„Ne, jenom dupat na brzdu. Musíš řídit polehoučku, pomaloučku."

Bílé světlo se roztančilo po žulové stěně, když se Chance sklonil a letmo ji políbil. „Ty jsi rozený prospektor, Rebo. Přesně tak se musíš chovat k dolu."

Polehoučku, pomaloučku, dokud si ho neosaháš. Pak se můžeš ohánět krum-páčem, co ti síly stačí."

Během jediného kroku světlá stěna ztmavla. Reba se zastavila a posvítla na ni. „Co se stalo?"

„Trhlina." Chance ji táhl dál. „Před dávnými časy to byla svrchní vrstva. Eroze vyhlodala pegmatit, na povrchu se usazovala zemina a byla stlačována dalšími vrstvami. Zemětřesení všechno zprohýbalo, naklonilo některé vrstvy, jiné zlomilo, další pohřbilo."

„V zemině není nic cenného?"

„Jedině, že bys chtěla pěstovat obilí."

„Díky, nemám zájem. Vraždím rostliny rychleji než jakýkoliv defoliant. Jsem tím známá široko daleko. Když jsem naposledy vešla do zahradnictví a chtěla si koupit nějaký keř, dal mi prodavač ozdobný kámen a požádal mě, abych tam víckrát nechodila."

Ozvěna vrátila Chanceův hluboký smích. „Jak říkám, rozený prospektor. A taky moje žena," dodal. „Pozor na hlavu. Tvoji příbuzní se nenamáhali prokopat to tady pořádně. Tím lépe. Drolí se to."

Sklonil se a vlezl do nenápadného otvoru ve vedlejší chodbě. Reba si všimla, že do pravé stěny udělal dvě rýhy. Podívala se dál do chodby a objevila další otvory. Přemýšlela, kam mohou vést a proč si Chance zvolil právě ten, v němž zmizel.

„Jdeš?" dolehl k ní jeho hlas.

„Jsem ti v patách," vyhrkla.

Přikrčila se a plížila se za ním. Přestože ušla nanejvýš sto kroků, měla dojem, že to trvalo celou věčnost. Zem pod jejíma nohama byla nerovná, po stranách zůstaly jako památka na dávno mrtvé horníky koleje po vozících a Reba o ně co chvíli škobrtla. Charakter chodby se pozvolna měnil, přibývalo světlých kamenů, jako by do hlíny prorazila pegmatitová žíla a smísila se s ní, až nakonec tvrdé horniny zcela převážily.

„Můžeš se narovnat."

Poznala, že Chance stojí kousek od ní vpravo. Napřímila se, obrátila se k němu, ale hlavu držela sklopenou, aby ho neoslnila.

„Páni..." Otáčela se kolem své osy a pokoušela se odhadnout rozměry nečekaně velkého prostoru, ale musela své snahy zanechat, protože světlo lampy zkreslovalo úhly i vzdálenosti. Umělá jeskyně byla rozhodně větší než její obývací pokoj. Dvakrát? Třikrát? Pětkrát? Nedokázala říct, pokud by ji nezměřila. Strop podpíralo několik náhodně rozmístěných přirozených sloupů, proud světla se o ně lámal a deformoval jejich stíny.

Odevšad, i z těch nejtemnějších koutů na ni pomrkávaly blyštivé krystalky a šupinky. Nejvzdálenější stěna byla téměř bílá.

„Žula," konstatoval Chance, který sledoval, kam dopadá bílý proud vržený její lampou. „Tvrdá skála, ještě tvrdší dřina a žádná odměna. Tady Čínská královna končí, alespoň v tomto směru."

„A nikde žádný turmalín," povzdechla si. „Mí ubozí předkové! Rozkutali skálu kvůli třpytivému přeludu."

„Turmalín může být pod tvýma nohama, nad tvou hlavou, v pilířích i ve stěnách."

Obrátila se, aby trochu ozářila jeho tvář, aniž ho oslnila. „To myslíš vážně?"

„Samozřejmě. Jsi obklopená pegmatitem," potvrdil s hlubokým přesvědčením a vzrušením. „Blíž už ho mít nebudeš, dokud se ho nedotkneš."

154

Zaklonila hlavu a zkoumala strop. Světlo se odrazilo od bílé skvrny.

„Nehýbej se," poručil ji Chance. „Nic se neděje," uklidňoval ji, „jenom se nehýbej."

Ztuhla jako socha. Otáčel hlavou, až se světla jejich lamp slila.

„Fajn, už můžeš. Nechtěl jsem ztratit lepidolit, který jsi právě objevila."

„Zkus to znovu a anglicky," požádala ho.

Pod helmou se zableskly jeho zuby. „Vidíš kousek od sloupu ten lupínek slídy, perleťově lesklý a velký asi jako tvůj úsměv?"

Sledovala proud světla. „Vidím."

„V tom případě jsi tak blízko turmalínu jako nikdy dřív."

Kužel jejího světla poskočil a znovu se uklidnil. „Jak to myslíš?"

„Lepidolit se vyskytuje téměř výhradně v pegmatitech a často s turmalíny," vysvětloval trpělivě, ale zdánlivým klidem proráželo vzrušení. „Divím se, že jsem si ho nevšiml, když jsem tady byl posledně. Pořád na něj sviť."

Počkal, až si byl jistý, že Reba nepohne hlavou, a potom sklouzl kuželem ze své lampy po stěně jeskyně až na zem přímo pod bílý flíček. Tiše se zasmál, když uviděl, že se při posledním otřesu uvolnila ze stropu jeskyně trocha horniny a odhalila a plátky slídy.

„Díky, draku," zamumlal, udělal pár spěšných kroků a poklekl k malé hromádce. Posvítil si na ni a rychlými, zkušenými pohyby ji zkoumal. Odepnul od opasku láhev, nalil si trochu vody na ruku a usmál se.

„Pojď sem, *chaton*."

Poslechla a sedla si na paty vedle něho. „Cos našel?"

Zvolna rozevřel dlaň. Zatřpytilo se na ní několik drobných úlomků neuvěřitelně růžového krystalu, které obklopovaly drobnou, dokonalou jehličku turmalínu.

8

Při pohledu na růžový třpyt v Chanceově dlani Reba nevěřicně zalapala po dechu. Vyčetl jí z očí radost a údiv. Věděl, že pro ni úlomky turmalínu omývané chladným světlem znamenají totéž co pro něho: střípky růžových snů, žhavý příslib dalších objevů. Vyloupl je z bílého lůžka matečné horniny. Na kůži mu ulpěly droboučké vločky slídy a postříbřily mu konečky prstů. „Nastav ruku." Vysypal jí do dlaně krystalky, dokonalou jehličku si ponechal. Reba vydechla a pohybovala rukou s růžovým zázrakem v proudu světla. Po chvíli si uvědomila, že ji Chance pozoruje.

„Já vím," zasmála se sama sobě. „Na bleším trhu by nevynesly ani dva centy, ale pro mě jsou to..." Zmlkla.

„Ukazatelé cesty do země Oz," doplnil chápavě.

„Ano," přisvědčila a kochala se hrou světla v turmalínových drobečkách.

„Škoda, že jsme sem nepřišli dřív."

„Než se drak převrátil a rozdrtil je?"

„Jak jsi to uhodl?"

Pohládl ji prstem po nose a zanechal na něm kousky slídy. „Jestli se ti uleví, můžu tě ujistit, že kdybychom

se sem dostali včera v noci, nebyl by to žádný rozdíl. Na schůzku s těmito nebohými krasavečky jsme přišli se zpožděním několika milionů let. Ale o tomhle to neplatí," dodal a uchopil mezi palcem a ukazováčkem tenký, neporušený krystal.

Jehlička byla dlouhá asi dva a půl, tlustá asi půl centimetru. Měla přirozený tvar trojbokého hranolu, a přestože byla příliš malá, aby ohromila jasně růžovou barvou, byla na ní patrná podélná barevná zonalita, typická pro palské turmalíny. Vypadalo to, jako by ji někdo vyřízl z melounu. Devět desetin její délky bylo jasně růžových, následoval proužek bílý jako vnitřní strana slupky a na něj dosedala zelená čepička.

Reba nesměle pohládla krystal nehtem, jako by se bála, že se pod dotykem skutečného světa rozplyne. „Je opravdový," vydechla. „Chanci, je to opravdový turmalín!"

„Ano," souhlasil, „ale není ani z poloviny tak krásný jako tvůj úsměv." Vložil jí jehličku do dlaně a políbil ji. „Vítej v zemi Oz."

Blaženě se zasmála. „Díky... Můžeme hledat dál?" vyhrkla s neskrývanou dychtivostí.

„Teď jsi promluvila jako pravý prospektor," prohlásil pobaveně. „Můžeme, ale napřed..."

Chystala se sklonit k hromádce lepidolitu na zemi. „Napřed co?"

Místo odpovědi ji k sobě přitáhl a zabalil ji do svého tepla a síly. Zavřela oči a instinktivně pootevřela rty k polibku. Dráždivé pohyby jeho jazyka jí zrychlily tep a tělem jí proběhly záchvěvy, které připomínaly světlo procházející krystalky. Než zvedl hlavu, dočista zapomněla na růžový zázrak, který držela v dlani.

„Díky," zašeptal.

„Potěšení bylo na má straně," ujistila ho hlasem zastřeným touhou.

„Ne za polibek," vysvětloval, „přestože by si poděkování taky zasloužil."

„Tak za co?" Otřela si rty o jeho knír.

„Za to, že jsi se mnou. Když jsem se na Čínskou královnu díval tvýma očima, jako bych byl zase mladý. Všechno je nové a lesklé, plné naděje a smíchu."

Dlouze ji políbil a klouzal rukama po jejím těle, jako by si ji chtěl celou vtisknout do paměti. Přimkla se k němu a oba si znovu uvědomili, jak dokonale se k sobě hodí. Uběhla dlouhá doba, než se od sebe neochotně odtrhli.

„Jestli nepřestaneme," vypravil ze sebe, „tak jediné, co v tomhle dole najdeš, budu já."

Pohladila ho po pevných hradních svalech pod černou flanelovou košilí.

Zarazila se na opasku, ale pokračovala níž. Prudce se nadechl, uchopil její pátrající ruku, zvedl ji k ústům a zlehka ji kousl do polštářku pod palcem.

„Povrch v Královně je příliš hrubý pro tvoje sametové tělo," zalitoval, „bez ohledu na to, kdo z nás by byl dole a kdo nahoře."

„Za pár škrábanců a oděrek by to možná stálo," nadhodila zadýchaně.

Výraz v jeho očích se změnil. Drtil ji v náruči, ale neprotestovala, toužila mu být ještě blíž, splynout s ním, stát se součástí jeho těla. Zasténal, odstrčil ji a držel od sebe na délku paže.

„Nevěřím si, že bych dokázal být dostatečně něžný," přiznal. „Kdybych tě teď položil na zem, asi bych ti nedovolil vstát. Jednou, dvakrát, třikrát, neměl bych nikdy dost. Jsi jako oheň, který mě spaluje, *chaton*."

Horkými prsty ho pohladila po rtech a s přemáháním o krok ustoupila, aby na ni nedosáhl.

„Turmalín," prohlásila rozhodně. „Jsme tady přece kvůli němu, nebo ne?"

Zasmál se. „Nikdy by mě nenapadlo, že mi někdo bude muset připomínat, co hledám v Čínské královně." Rázně přikývl. „Správně, turmalín," potvrdil, ale hltal ji pohledem, i když už klečela na zemi a začínala prohrabávat lepidolit, který se uvolnil ze stropu jeskyně.

Povzdechl si a přidřepł vedle ní. Společně objevili pár dalších růžových úlomků a zhruba centimetr tlustou jehlici, stále ještě uvězenou v lepidolitu. Byl to pouhý zlomek pokladu, který vzal za své, když se drak vrtěl, převaloval a otáčel vrstvami hornin jako příkrývkou, pod níž ležel. Přestože byl nalezený kousek v nevalném stavu, kontrast mezi jasně růžovým turmalínem a chladně stříbřitým lepidolitem bral dech.

„O pár milionů let dřív," zalitovala Reba, když její prsty narazily na tvrdý povrch pod bílou hromádkou.

Chance uložil rozbité krystalky do váčku, který měl upevněný u pasu. Pokud by šlo o něho, nechal by bezcenné střípky na místě, ale věděl, že by Reba nesouhlasila. A nemohl jí to mít za zlé. I jeho zkušeným, skeptickým očím připadaly jedinečné, protože odrážely její radost.

Zvedl ji a odtáhl kousek dál. „Zůstaň tady," poručil jí. Vylovil z batohu ochranné brýle, nasadil si je, vrátil se pod bílou skvrnu a ostrým koncem kladívka zkoumal lepidolit. Strop byl jen pár centimetrů nad jeho hlavou. Brzy měl obličej a ramena pokryté lesklým prachem a plátečky slídy.

Reba netrpělivě přešlápla a zamířila světlo své lampy na místo, kde Chance pracoval. „Nemáš ještě jedny brýle?" vyhrkla.

Než odpověděl, otřel si ústa rukávem. Když se k ní obrátil, třpytila se mu na vousech slída. „Ano, mám. A ne, nepůjčím ti je. Zatím jsem vyrýpl jenom malé kusy, ale nikde není psáno, že to tak bude pořád. Pegmatit je pouze hezký název pro minerály všech rozměrů, které vykryštalizovaly ze zvláštního druhu

magmatu. Jediná věc, která je drží pohromadě, je zvyk. Byl bych nerad, kdybych uvolnil několikakilogramový balvan a musel se dívat, jak padá těsně kolem tvých rozkošných oušek."

Polkla. „Když je to nebezpečné, proč to děláš?"

„Mně tak velké nebezpečí nehrozí," vysvětloval klidně. „Ale za předpokladu, že je na špalku tvoje hlava, mi vychází jiný stupeň rizika."

Než mohla vymyslet případnou odpověď, začal znovu zkoumat strop jeskyně. Čas od času přestal, ale jen proto, aby odhodil na zem hrst hrubé horniny. Brzy dospěl až k nejbližšímu sloupu. Čočky jasně bílého nerostu probleskovaly i v jeho hmotě, ale Chance náhle odložil brýle, vyplivl prach z úst a obrátil se k Rebě.

„Budeš mi pomáhat hledat turmalín, nebo máš v úmyslu mě jenom rušit v práci?" zeptal se s předstíranou mrzutostí.

„Chanci Walkere, ty jsi ten nejnesnesitelnější...", vyjela na něho, ale zbytek rozhořčených slov už zanikl v jeho smíchu.

Už usmířená poklekla a začala se probírat kousky lepidolitu, které uvolnil. Odložil kladívko a přidal se k ní. Čas od času se tiše uchechtl. Ignorovala ho, dokud na sebe jejich ruce v bílé hromádce nenarazily. Sevřel jí prsty, pozvedl její dlaň k ústům a políbil ji.

„Na tobě chutná dobře i prach," dobíral si ji.

Zavrtěla hlavou, až se bílé světlo divoce roztančilo po stěně. Rychle přitáhla ke rtům jeho drsnou ruku a olízla ji. Na špičce jazyka, než se ukryl ve škádlivém úsměvu, se jí zableskly šupinky slídy. „Máš pravdu, na tobě mi chutná všechno."

„Pokoušíš mě," varoval ji, naklonil se k ní a políbil ji. Když zvedl hlavu, měly její rty slídový lesk tam, kde se o ně otřel knírem. „Ženo moje," oslovil ji, „třpytíš se všude, kde se tě dotknu."

Pootevřela blyštivé rty. Tiše zaklel a začal znovu pátrat v bílé hromádce po turmalínu. Našli mnoho úlomků a několik cylindrických střípků, které bývaly krystaly turmalínu dlouhými a tlustými jako Chanceův prst, než je země rozdrtila ve zprohýbaných vrstvách.

„A je to," prohlásila Reba a zadívala se na bílé skvrny u vrcholu sloupu.

„Můžeš zase kutat do stropu." Otočil se k místu, kam mířilo její světlo. „Ne."

„Proč ne?"

„Dovol, abych ti vyprávěl historku o rýpání do stropu, nebo taky o holení, jak jsme tomu říkali v Lightning Ridge. Nikde na zemi nenajdeš dvě místa se stejným složením. Například Královna je jako koláč nazdařbůh naplněný ovocem nakrájeným na různě velké kousky. Těsto drží všechno pohromadě, ale na některých místech je tenčí než na jiných. Tyhle sloupy možná nejsou ničím jiným než množstvím šupinek lepidolitu, které drží pohromadě tenká hliněná omítka."

Reba si znepokojeně prohlížela sloupy podpírající strop.

„Na druhé straně," pokračoval Chance, „můžou být pevné jako žula na konci dolu. Jestli chceš, můžu ještě chvíli holit strop a zjistit, co z toho je pravda." „Díky, radši ne," vykoktala a bezděčně pohnula hlavou tak, že nejbližší sloup zalil proud světla její lampy. Teď, když věděla, na co se dívat, rozpoznala rozdíl. Stáli sice v pegmatitové jeskyni, jenže pegmatit byl jen jiným názvem pro tlačenu z nerostů.

„Chytrá hlavička," pochválil ji. „O jistých Arabech se to říct nedá."

„Jak to myslíš?"

„Za část peněz za ropu koupili dobývací práva na jediný známý světový důl glosuláru. Dostali je za babku, protože africká vláda, která důl vlastnila, byla v bankrotu."

Reba svraštila obočí. „Něco jsem o tom četla..."

„A konec znáš?"

„Ne."

„Je krutý. Jako lidská hamižnost. Arabové se rozhodli, že nebudou do dolu investovat, že bude stačit, když horníci vyholí všechny tlusté sloupky. A opravdu to fungovalo.

Ve sloupech bylo tolik zelených granátů jako v celém dole dohromady - dokud se nezřítil strop. Pak už tam byla jenom smrt. Ti idioti, kteří neštěstí způsobili, samozřejmě pohřbeni zaživa nebyli."

Reba nasucho polkla. „Řekla bych, že to sloupům v Čínské královně sluší tak, jak jsou. Žádné holení. Ani stříhání. Dokonce ani mytí."

„Moudré rozhodnutí," souhlasil. Přejel světlem lampy po každém sloupu.

„Jenom pět," konstatoval. „To není moc, když vezmeme v úvahu, jak je místní drak neposedný, nemluvě o trhlinách, nesoudržnosti a nesourodém chemickém složení zdejších skal. Pracoval jsem už sice i v horších dolech," pokračoval se slyšitelným znepokojením, „ale teď, když jsem se tady lip rozhlédl, tě s sebou do Královny víckrát nevezmu."

„Já se nebojím."

„Už se tady nebudeš šťourat, dokud neuvidím zprávu, kterou pro tebe vypracovali geologové, když jsi chtěla vědět, v jakém stavu tvůj důl je," prohlásil pevně, jako by nic neřekla. „A možná ani potom ne. Vlastně," znovu sklouzl světlem po stěnách a stropu, „napadlo mě, že je nejvyšší čas, abych tě vzal nahoru na oběd a odpočinek na sluníčku."

„Myslela jsem, že se najíme tady." „Dnes ne."

„A co ty? Ty šťourání v Královně taky vzdáváš?" Usmál se. „Já se v ní ještě trochu porozhlédnu, až ty budeš spát."

„Jestli je to dost bezpečné pro tebe, tak pro mě taky," odporovala umíněně.

„Už jsem ti vysvětlil, že pro mě platí poněkud jiné standardy než pro tebe," trval na svém a zvedl ji. Když se chtěla dál přít, umlčel ji osvědčeným způsobem.

„Opravdu nechceš jít nahoru, na kopec, kde je tráva stejně hebká jako vítr?" šeptal a při každém slově jí přejel jazykem po rtech.

„Ale nic nemůže být tak hebké jako ty, *chaton*... Panebože, jak já po tobě toužím," vydechl, přitáhl ji k sobě a znovu se zmocnil alespoň jejich úst, když už ne těla.

„Vyhrál jsi," přiznala zadýchaně, když se od sebe odtrhli. „Pojďme najít ten travnatý kopec."

Shýbl se pro batoh a hodil si ho na záda. Když se naposledy pohledem přesvědčil, že tam nic nezapomněli, uchopil do levé ruky krumpáč a lopatu, pravou vztáhl k Rebě. „Těším se, až se s tebou budu milovat na sluníčku, na každičkou část tvého sladkého, žhavého těla."

Nakazila se jeho touhou. Otřela se o něho jako mazlivá kočka a zavrněla:

„Chanci, nahoru to máme tak daleko."

Než mohl odpovědět, země pod jejich nohama se nepatrně zachvěla a svrchu se na ně snesla drobná sprška hlíny. Vzduchem se šířily vibrace a skála vydala sten příliš hluboký pro lidské ucho. Strop se prohnul a kameny, které se za padesát let od vyhloubení dolu probořily do tenké vrstvičky hlíny, se posunuly.

Chanceovo tělo v letu dopadlo na Rebu a oba se odkutáleli k tvrdé bílé žulové stěně. Strop naposledy zaúpěl a povolil. S ohlušujícím rachotem se na místo, kde před několika vteřinami stáli, sesypala lavina kamení.

Chance kryl Rebu před závalem vlastním tělem. Jinou ochranu jí poskytnout nemohl. Všechno kolem zahalil dusivý oblak zvířeného prachu a hlíny. Když kamení přestalo padat a rozhostilo se ticho, Chance se lehce na-zdvihl. Ze zad se mu skutálely kameny velké jako jeho pěst.

„Rebo, nejsi zraněná?" vyptával se a rukama ohmatával její třesoucí se tělo.

„Jenom trochu odřená," vypravila ze sebe. „A hrozně vyděšená. Co se stalo?"

„O jeden otřes víc, než bylo záhodno."

„Něco jako poslední kapka, po níž přetekl pohár?" Zvedla hlavu. Na rtech měla vylekaný úsměv.

„Ano, jenže my jsme bohužel stáli v cestě té vodě, co vy šplouchla."

„Ty jsi zraněný!" vyhrkla, když na jeho snědé tváři zpozorovala pramínky jasně červené krve.

„Jenom mě kousl padající kamen," prohlásil nedbale.

Kuželem lampy klouzal po jejím těle, aby se přesvědčil, že se jí nic vážného nestalo. Oblečení - a především jeho tělo - ji zachránily před nejhorším. Košili měla roztrženou, utrpěla několik odřenin a škrábanců, ale skutečně byla víc vyděšená než zraněná. S ulehčením se posadil a rozhlížel se po náradí, které odhodil směrem k žulové stěně, když je překvapil zával. Leželo nedaleko, pohřbené pod kameny až na ostrou špici krumpáče, která vyčnívala ven. Vytáhl ho i s lopatou a opřel vedle Reby.

„Ani se nehni a buď ve střehu," poroučel jí. „Kdyby se strop zase pohnul, přitiskni se ke stěně. Je to nejbezpečnější místo v dole."

Sledovala, jak obezřetně obchází zával. Zpočátku si myslela, že jeskyně se zdá být malá kvůli zvířenému prachu, ale potom pochopila, že zřícené kameny zaplnily polovinu prostoru. Zamrazilo ji. Natáhla krk a snažila se rozeznat úzkou

štolu, kterou přišli. Nikde ve stěně žádný otvor nenašla. Na jeho místě byla hromada kamení a zeminy, která sahala až ke stropu a neprodyšně zapečetila cestu ven. Byli uvěznění v Čínské královně!

Pohřbení zaživa.

Reby se zmocnila panika. Tělo se jí divoce roztřásl, zuby jí drkotaly, z hrdla jí unikl hysterický skřek. Strčila si pěst do úst a hryzala ji, aby neječela. Bolest jí pomohla utlumit nejhorší strach. Přinutila se nabrat do sevřených plic vzduch, dýchat pomalu a hluboce i přes prach poletující vzduchem, potlačit reflexy a myslet.

Po několika minutách nejhorší nával paniky pominul, byla zalitá potem, ale už se zase ovládala. Pomohl jí pohled na Chance. Rozvaha, s níž přistupoval ke katastrofě, ji uklidňovala. Pokud se dá něco dělat, tak to Chance udělá. A především nebyla sama. Byl s ní. Síla a světlo, které se pohybovalo tmou a vracelo se k ní.

Poklekl před ní s hlavou nakloněnou tak, aby jí viděl do tváře, aniž ji oslňovalo světlo jeho lampy. Vzal ji za ruku a všiml si čerstvých otisků, které tam zanechaly její zuby, nepřírozené bledosti kůže, kapiček potu. Konejšivě ji políbil do dlaně.

„Mohlo to být horší, *chatou*. Ani jeden z nás není zraněný. Kyslík nám vydrží minimálně tak dlouho jako voda," rozebíral jejich situaci. „Ale východ je zatarasený." Když z její strany nepřišla žádná reakce, stiskl jí ruku. „To ty už asi taky víš, že?"

„Ano." Hlas jí selhal. Polkla a zkusila to znovu. „Ano, vím."

„Mezi námi a chodbou, kterou jsme přišli, je přinejmenším šest metrů spadaneho kamení a zeminy. Navíc nemáme jistotu, že není zasypaná taky. Zával totiž začal právě na té straně dolu."

Bez dechu čekala na jeho další slova.

„Kdyby to bylo nutné, mohl bych se tou hromadou prokopat. Přestože by to málem rovnalo sebevraždě. Stěny jsou teď hodně nepevné a nemám je čím podepřít. Při prvním kopnutí by se sesunuly."

Přikývla. Po přední straně závalu se roztančil bílý bod.

„Myslím, že když budu kopat tímto směrem, budeme mít lepší šanci," pokračoval. Otočil hlavu a osvětlil stěnu po její levici, která končila výběžkem bílé žuly. „Pár metrů za ní by měla být další chodba, jedna z těch úzkých, které prorazili tví příbuzní, když se snažili najít pegmatitové žíly."

Pátrala v jeho špinavé tváři. Za zdánlivým klidem něco skrýval. „Řekl jsi mi všechno?"

Svražil obočí. „Nemám záruku, že souběžná chodba, do níž se budu snažit prokopat, je na stejné úrovni jako tahle," připustil. „Bude to tak trochu sázka do loterie."

„Ale šance na úspěch jsou lepší, než kdybychom se snažili dostat přes zával," doplnila. „Ano."

„Udělej, co považuješ za nejlepší."

„*Chaton*,“ zašeptal najednou, „neměl jsem tě brát do téhle zatracené díry.“ „S tebou, nebo bez tebe, jednou bych do Čínské královny přišla. Jestli je možné se odtud dostat, tak ty to dokážeš. Být tady sama...“ Náhle mu ovinula paže kolem krku, přitiskla se k němu a zase ho pustila. „Jsem ráda, že jsi se mnou.“ Třesoucím se prstem mu pohladila tvrdá ústa. „Ať se stane cokoliv, jsem raději s tebou než kdekoliv jinde.“

Zavřel oči, ale nedokázal skrýt dojetí. Když je zase otevřel, byly jasné jako ryzí stříbro. Beze slova vstal a začal odkrokovávat vzdálenost od závalu ke stěně, kterou chtěl prokopat, aby se dostal na chodbu, která je vyvede na slunce.

„Když jsem byl v Královně poprvé,“ vyprávěl, zatímco zkoumal stěnu kolmou na žulovou skálu, „hned jsem poznal, že ji hloubili amatéři. Všechny chodby, které vycházejí z hlavní, jsou skoro souběžné. Skutečný horník by kopal směrem nahoru, dolů a do stran, aby byla větší pravděpodobnost, že narazí na zprohýbanou žílu. Tehdy mi všechny ty paralelní štoly byly k smíchu, ale teď jsem zatraceně rád, že tvoji předkové neznali první pravidlo dolování.“

Reba neodpověděla, protože věděla, že to od ní nečeká, že mluví, aby ji uklidnil svým hlasem. Mířila světlem kousek před něho, aby mu pomohla posoudit složení stěny.

Několikrát obešel stěnu i zával, zkušeným zrakem měřil úhly a vzdálenosti. Čas od času znehybněl na místě se zavřenýma očima, jako by v duchu kreslil na stěně mapu nebo si ji představoval. Nakonec zvolil místo jen pár kroků od žulové skály.

Než začal kopat, vrátil se k Rebě a poklekl před ní. Pomalu se usmál. Zuby ve špinavé tváři vypadaly ještě bělejší.

„Jednu pusu pro štěstí,“ požádal ji.

Ucítila teplé rty, svaly tvrdé jako žula a uslyšela melodický proud slov, kterým nerozuměla. Vymanil se z její náruče a vzápětí k ní dolehly rány krumpáče, kterým zaútočil na stěnu. Našla si v bezpečí žulové skály místo, odkud mu mohla svítit na práci a alespoň trochu mu ji tak usnadnit.

Dlouhou dobu se jejich vězením rozléhaly pouze skřípavé zvuky kovu o kameny. U Chanceových nohou se vršila zemina a kamení. Ignoroval je, rytmicky, neúnavně se oháněl krumpáčem, spíš jako stroj než člověk. Pot změnil jeho zaprášenou košili v černý mokrý krunýř. Odhodil ji spolu s batohem a puškou, aniž vypadl z rytmu. Hromada neustále rostla.

Reba vytáhla ze zadní kapsy rukavice, oblékla si je a uchopila lopatu. „Kdybych stála nalevo od tebe, mohla bych tu kupu odhazovat, aby ti nepřekážela,“ nabízela se.

Světlo Chanceovy lampy vylouplo její obrys ze tmy. Každý její pohyb vyzařoval pevné odhodlání. Zaváhal, ale nakonec souhlasil. „Odklid’ to co nejdál, jinak to budeme muset brzy stěhovat znovu. Budeš se divit, kolik neřádstva se vejde do několika kubických metrů.“

První minuty Reba s těžkým, pro ni cizím nástrojem zápasila. Naposledy užívala něco, co připomínalo lopatu, když si na pískovišti plácala bábovičky. Na druhé

straně si při gymnastice vypěstovala koordinaci pohybů i vytrvalost. Zanedlouho vystihla rytmus, který ji dovoľoval pracovat co nejúsporněji. Neměla ani čtvrtinu Chanceovy svalové hmoty, ale při cvičení se naučila zapojit pákový efekt, který jí pomáhal využívat maximum sil.

Přesto ji z nezvyklého pohybu brzy rozbolely paže, ramena i záda. Nevšímala si toho, protože věděla, že námaha ji nezabije. Teprve až se jí do svalů dá křeč, takže odmítnou poslouchat, dopřeje si odpočinek. Do té doby bude pracovat tak tvrdě, jak dokáže.

Než se podívala na hodinky, měla ramena jako v ohni, který předpovídal křeče. Překvapilo ji, když zjistila, že od závalu uplynula hodina. Opřela se o lopatu a otřela si tvář rukávem flanelové košile. Na pár vteřin byla v pokušení následovat Chanceova vzoru a svléknout se, ale spokojila se s tím, že si vyhrnula rukávy, rozepnula všechny knoflíky s výjimkou dvou prostředních a uvázala si cípy košile pod řadry.

„Napij se trochu.“

Chanceův hlas ji vylekal. Vzhlédla. Nepřestal se ohánět krumpáčem s výjimkou několika okamžiků, kdy odstranil kameny, které by byly pro ni byly příliš těžké. „A co ty?“ Sledovala, jak se mu zavlnily svaly, když se špička krumpáče zabodla do kamení. Ze zpocených vlasů mu stékaly těžké kapky, leskly se jako černé perly a v potůčcích se řinuly po zádech. Jeho pohyby, odhodlání a mužná krása byly zcela jedinečné a přirozené jako u skutečného Tygřího boha.

„Za chvíličku,“ odmítl. „Znám své limity.“

Reba v duchu přemítala, jestli vůbec Chance nějaké limity má. Přestože musel klečet, aby dosáhl do úzkého otvoru, který vykopal, zaplnil celý prostor svou zdánlivě nevyčerpatelnou silou, takže měla pocit, že ční vysoko nad ní.

Odepnula láhev a rozvážně se napila. Dobře věděla, co by jí hrozilo, kdyby si naplnila žaludek tekutinou a dala se zase do práce. Připevnila si láhev k pasu, protáhla bolavé svaly a znovu se chopila lopaty.

Po druhé hodině se přestala dívat na hodinky. Čas odměřovaly odházené lopaty, vteřiny určovala zazvonění kovu o kámen, minuty skřípot kamenů vyletujících z Chan-ceovy úzké chodby, hodiny únava, která jako šedivý příliv zaplavovala její tělo. Stal se z ní robot, viděla pouze hromadu, kterou musí odklidit, slyšela jenom vlastní dech a uvědomovala si místo ozářené světlem lampy na přílbě. Náhle jí ramena sevřely silné ruce a masírovaly uzlíky křečí, které se staly součástí jejího těla stejně jako mozoly pod rukavicemi. Chanceův dech chladil její rozpálené tváře.

„Byl jsem ve spoustě dolů se spoustou chlapů, ale nemohl bych si přát lepšího parťáka, než jsi ty,“ prohlásil obdivně a dál jí starostlivě mnul rozbolavělé svaly. „Kde ses naučila být tak statečná?“

Prerývaně se nadechla a s úlevou se o něho opřela. „V duchu vrískám jako malá holka,“ přiznala upřímně.

Přerušil masírování. Když ji políbil na krk, jejich helmy o sebe zazvonily. „Já taky.“ Povzbudivě jí stiskl ramena. „Odpočiň si. Už tady není dost místa pro nás pro oba. Jestli se do tebe dá zima, vezmi si mou košili.“

„Zima?“ opakovala nechápavě.

„Na pár minut se opři se o chladnou žulu a pak mi řekni, jestli je ti horko.“

Odmlčel se. „Pokud ti to nebude moc vadit, zhasni lampu, dokud budeš odpočívat. Ale kdyby ti to nebylo příjemné, nech ji svítit.“

Zaváhala, ale nakonec sáhla po bateriích na opasku. Chance by ji o to nežádal, kdyby to nepovažoval za nutné. Světlo na její helmě zhaslo. Zaplavila ji tma.

„Nemusíš, když nechceš, *chaton*,“ opakoval.

„Já vím.“

Dotkl se její tváře a zamumlal cosi v řeči, kterou neslyšela mluvit nikoho jiného. Přestože nerozuměla slovům, uklidnila se.

Když vchod do chodby pohltil kužel Chanceovy svítilny a propouštěl zpátky jen občasné mdlé odlesky, složila Reba hlavu na kolena a zavřela oči. Aspoň ji neznervózňovalo, že nic nevidí. Několikrát se zhluboka nadechla a snažila se co nejvíce uvolnit namožené svaly. Nic víc v danou chvíli dělat nemohla. Lopatu teď potřeboval Chance, protože otvor, který vykopal, byl příliš nízký, aby se v něm mohl rozmáchnout krumpáčem.

Po několika minutách rozsvítila, vstala a přesunula se tak, aby viděla do štol, kde pracoval Chance. Nasoukal se dovnitř celý, ležel na boku, v odrazu světla se občas zableskly poutka jeho bot. Znovu zhasla. Upírala oči na Chance a nedovolila si myslet na nic jiného než na jeho sílu a odhodlání, s nímž se pouze s pomocí lopaty a svých svalů probíjel centimetr po centimetru do stěny dolu.

Když teď nepracovala, roztrásl se jí tělo slabostí. Nevšímal si toho, věděla, že vibrace přejdou. Čas od času opatrně provedla sérii strečinkových cviků, protahovala si svaly a doufala, že dokáže zabránit celkové ztuhlosti. Chance měl pravdu, na nehostinné zemi Čínské královny jí bylo opravdu chladno.

Přidušený výkřik ji vymrštil na nohy. Doklopýtala k otvoru a šmátrala po spínači na opasku. Spustila se na všechny čtyři a snažila se vlézt do chodby.

„Chanci! Jsi v pořádku?“

„Brzy mi bude mnohem líp,“ odpověděl. „Proboural jsem se do něčeho, co vypadá jako chodba.“

Spolu s radostí na ni padla nesmírná slabost. Byla ráda, že klečí a opírá se o dlaně. Se zatajeným dechem čekala, až Chance otvor rozšíří.

Za několik minut bylo zřejmé, jak málo chybělo, aby se netrefil. Podlaha chodbičky, kterou prorazil, se v ostrém úhlu dotýkala stropu staré štol. Kdyby kopal o pár decimetrů výš nebo víc doprava, nikdy by na ni nenarazil.

Když Reba nahlédla do otvoru a odhadla vzdálenosti, přeběhl jí po zádech mráz. Nikdy dřív ji nenapadlo, jak hazardní hrou bylo hloubení spojky se starou štolou. Jestliže toto byla méně riskantní cesta na svobodu, pak zkoušet prokopat zával muselo být čiré šílenství. Byla ráda, že to nevěděla dřív. Mohla se utěšovat nadějí, že v případě neúspěchu mají druhou možnost.

„Co se stalo?“ zeptal se Chance nechápavě. „Měla by ses usmívat.“ „Až teď mi došlo, jak malá byla pravděpodobnost, že se odsud dostaneme.“ Pod zaprášeným knírem mu probleskly zuby. „Pravděpodobnost zázraků je vždycky nízká, a přesto se dějí.“ Vzal ji dlouhými prsty za bradu. „Usměj se na mě, ženuško.“

Zasmála se. Nedbala na slzy, které jí stékaly po špinavých tvářích.

„Budeme se asi muset plazit,“ uvažoval Chance. Prostrčil hlavu otvorem a klouzal světlem po staré chodbě.

Reba vycítila, jak se mu celé tělo náhle napjalo. Chystala se zeptat, co se stalo, ale rozmyslela si to. Vysoukal se zpátky.

„Nohama napřed to půjde lip,“ oznámil. „Polezu první. Ty mi podáš veškeré vybavení a pak se protáhneš za mnou. Odepni si opasek. Věci, které na něm máš, by ti překážely.“

Reba se stáhla zpátky a vyplnila všechny jeho příkazy. Jakmile se nohama napřed protáhl chodbou a potom otvorem, posbírala všechno, co zbylo na místě závalu, a když se plazila úzkou únikovou chodbou k ještě užšímu otvoru na jejím konci, tlačila to před sebou.

Když se před ní vynořily Chanceovy ruce, napřed ztuhla, ale potom posunula všechny věci ke konečkům jeho prstů a sledovala, jak jedna za druhou mizí. Jako poslední přišel na řadu její opasek. Pouze ohebnost gymnastky jí umožnila obrátit se ve stísněném prostoru.

„Připravená?“ přesvědčoval se Chance. Jeho přilba se objevila v otvoru právě v okamžiku, kdy se Reba přetočila hlavou dozadu. Vyhekl údivem. „Přísahal bych, že se v téhle noře neotočí nic většího než kočka.“

Mlčky se převalila na břicho a pozpátku se sunula k němu. Ucítila jeho silné prsty nejprve na kotnících, pak

na lýtkách a stehnech. Pomáhal jí, a když byla polovinou těla ve staré chodbě, opatrně ji stáhl dolů. Postavil ji na nohy, ale nepustil ji. Pomalu se otáčela a rozhlížela kolem sebe.

Štola byla překvapivě velká, téměř dva metry vysoká a přibližně stejně široká. Panovala v ní atmosféra opuštěnosti a zapomnění. Kdykoliv Reba pohnula nohou, zvířila tenkou vrstvu prachu.

„Čekala jsem něco menšího,“ přiznala.

„Já taky.“

Snažil se o neutrální tón, ale neoklamal ji. Prudce se k němu obrátila. „Co je?“ vydechla. „Chodba je slepá,“ odpověděl bezbarvě. Nechápala. Čekala, co dodá.

„Je zablokovaná na obou koncích. Nikam nevede.“

9

Reba zírala do stříbrných škvírek Chanceových očí. „Kde budeme kopat?“ zeptala se. Nadechl se a zavřel oči. Pohladil ji konečky prstů po rtech, tvářích a čele, jako by byl slepý a musel se jí dotýkat, aby věděl, jak vypadá. „Tak neuvěřitelně statečná,“ zašeptal a políbil ji s něhou, která jí vehnala slzy pod křečovitě sevřená víčka.

Shýbl se, zvedl její opasek a připnul jí ho kolem boků. Než prolezla za ním, stihl si vzít svůj a obléknout si košili. Hodil si na záda batoh a pušku, levou rukou uchopil krumpáč a lopatu, pravou podal Rebě a beze slova ji vedl dál do chodby. „Co je za námi?“ zeptala se. „Dva metry štoly a žula.“

„Před námi?“

„Zával.“

Klopýtla. „Stejný, který nás tady uvěznil?“

„Ne. Starší.“

„Jak to víš?“

„Jediný prach, který je ve vzduchu, jsme svýma nohama zvířili my.“

Čím dál kráčeli, tím byla chodba nerovnější. V nepravidelných odstupech se v ní kupily hromady zeminy a kamení, jako by horníci prostě vyklopili vozíky a odešli. Šířka se pohybovala od dvou metrů do necelého metru. Stěny byly tmavé, bez záblesků křemene nebo slídy. Pegmatitová žíla, která sem vlákala Rebiny předky, se ztratila a teprve po letech na ni jiní horníci narazili znovu o kus dál napravo.

„Vypadá to tady podobně jako v chodbě vedoucí k tomu velkému prostoru,“ poznamenala.

„Stejná vrstva,“ potvrdil. „Máš dobré oko. Udělám z tebe prospektora.“ Stiskl jí ruku.

„Proč tady vyrazili tak velkou chodbu a o kousek dál jen malou?“

„Byli to různí horníci,“ vysvětlil. „Ale ať tady kopal kdokoliv, byl to optimista. Byl si jistý, že narazí na turmalín. Proto vyrazil tak širokou chodbu, aby jí projel vozík. Jenže o dolování toho moc nevěděl.“

„Jak to?“

„Čím větší prostor, tím větší riziko závalu. Rozhlédni se kolem. Chodba se začínala sesouvat, sotva byla dokončená.“

Pochopila, že hromádky zeminy a kamení roztroušené po délce chodby jsou výsledkem závalů. Dílo lidských rukou postupně znovu splývalo s horou.

„Tohle byl tedy pořádný zával,“ prohodil Chance.

Reba se podívala napravo a nalevo, ale spatřila jen kupy zeminy. „Jak to víš?“

„Podívej se nahoru.“

Zaklonila hlavu. Ve stropě zela obrovitá, rozervaná díra, která tvarem připomínala pyramidu. Reba sebou trhla a přidala do kroku.

„Nespěchej,“ zarazil ji Chance. „Tohle je snad nejbezpečnější místo v celé nevypočitatelně Královně. Co mělo spadnout, už spadlo.“

Chodba se stáčela doprava a končila hromadou kamení. Chance pustil Rebinu ruku a přiblížil se k závalu. Několik minut ho studoval, potom co nejrychleji vylezl nahoru a násadou lopaty poklepal na horní hranu. Tyč ze třetiny zajela dovnitř. Vytrhl ji a začal odhazovat kamení.

Reba sledovala nečekané spršky, které klouzaly po svahu dolů, a přemýšlela, co tam Chance dělá. Po několika minutách si všimla, že postupně mizí ve vrcholu

hromady. Náhle se vyškrábal z průlezu, který vykopal, a namířil světlo směrem k Rebě.

„Ustup.“

Couvla o pár kroků. Krumpáč, batoh, puška a opasek sjely po závalu. Chance se zase pustil do odhazování. Po několika minutách prozrazovaly jeho přítomnost jenom záblesky světla a zvuk zeminy sjíždějící dolů. Reba si odměřila intervaly, v jedné přestávce došla pro Chanceovy věci a znovu se stáhla. Už při pouhém zvedání krumpáče se jí do paží zabodly jehličky bolesti. Neuměla si představit, kde bere Chance sílu na to, aby hloubil další průchod.

„Rebo, slyšíš mě?“

Jeho hlas byl nezřetelný, jako by na ni volal z velké dálky. „Ano.“

„Jsem za závalem. Podívám se kousek dál do chodby. Počkej několik minut tam, kde jsi.“

Polkla strach a protesty, které se jí draly na jazyk. „Počkám,“ slíbila poslušně, ale pak v ní zvítězily obavy a dodala: „Tři minuty.“

Měla dojem, že zaslechla jeho smích, ale jistá si nebyla. Ohrnula si špinavý rukáv a sledovala vteřinovou ručičku, jak se sune od jedné číslice k druhé. O sto jedenáct vteřin později jí šramot prozradil, že se Chance vrací na vrchol závalu. Vzhledla, ale neodvážila se zeptat, co vypátral.

„Pořád přesně nevím, na čem jsme,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku, „zhruba o osmdesát metrů dál je další zával.“

Reba si mlčky připnula opasek, vzala Chanceovy věci a šplhala za ním. Nahoře zjistila, že na rozdíl od prvního nesahá zával úplně ke stropu chodby. Jakmile Chance vrchol trochu srovnal, bylo tam dost místa, kterým se dalo protáhnout. Podala mu dolů vybavení a spustila se mu do náruče. Přitiskl ji k hrudi a zahalil do své mužné vůně, než ji neochotně pustil.

„Tohle hloubit musela být vražedná dřina,“ poznamenal, když posvítíl dál do chodby.

Bílý kužel se zastavil na několika břevnech zasazených do podlahy jako vysoké vzpěry. Byly tak blízko vedle sebe, že by se mezi nimi dospělý muž sotva protáhl. Další byly naskládány vodorovně za nimi a podpíraly drolicí se stěny. Klády byly staré, zprohýbané a vyschlé, ale dřevo zůstalo tmavé, protože na ně nedopadalo slunce, které by je vybělilo.

Chodba se pravidelně svažovala. Úhel nebyl tak velký, aby ho nepřekonal muž s kolečkem. Jak Chance s Rebou postupovali ke konci, narazili na další dřevěné trámy, které měly udržet nestálou masu Královny, ale některé z nich povolily a vpustily na podlahu jazyky kamení. Jiné zase zasypávala hrst po hrsti zemina. Vypadalo to, jako by šachta žila, ale ve zcela jiné časové dimenzi, kde lidský život byl pouhou kratičkou vibrací, kterou země ani nezaznamenala.

Jedno vyztužené místo vzbudilo Chanceův zájem. Studoval stěnu a trámy, světlem přejížděl po drolicí se hornině, jako by se snažil vyluštit drobné písmo. Reba napínala zrak, ale neviděla nic jiného než vrstvu, která vypadala jako

roztřepený proužek protínající zeminu. Na jedné straně byla tmavší, silnější a viditelně pevnější.

Konečně se Chance obrátil k Rebě. Napjatě čekala, ale mlčel. Společně šli dál až k místu, kde se chodba lomila vlevo, prudce stoupala a končila haldou kamenů.

„Dynamit," konstatoval Chance a ukázal na jejich ostré hrany.

Tiše zaklel. Jeho vztek byl o to děsivější, že ho měl do „Jak to můžeš vědět?"

Pokrčil rameny. „Taky jsem ho párkrát použil. Ale takhle nikdy."

„Jak?"

„Abych seshora zasypal důl."

„Nechápu."

Shýbl pro kousek žuly. I po několika desítkách let v temnotě se na ní udržela světlá skvrna lišejníku.

Chance na ni ukázal. „Tohle bylo na povrchu. A podívej se dobře na barvu žuly. Pražilo na ni slunce, bičoval ji vítr a déšť." Prohlížel si kupu kamenů slepených zeminou. Kdesi za ní bylo slunce, ale kterým směrem? A jak má zvednout žulové balvany? „Tak blízko, a tak hrozně daleko" tiše zaklel. Jeho vztek bylo to děsivější, že ho měl dokonale pod kontrolou. Změřil si hromadu posledním zkoumavým pohledem, otočil se a vracel i s Rebou, odkud přišli. Kráčela pomalu, protože chápala, že ji odvádí od slunce, které svítí kdesi za haldou kamení.

„Vsadím se, že se na Královnu vykašlal v roce 1908, když zemřela čínská císařovna vdova a trh s turmalíny zkolaboval," uvažoval klidně, jako by před krátkou chvílí nemusel krotit vztek. „Panebože, jak ten musel tenhle důl nenávidět!"

„Kdo?"

„Chlap, co škrtl zápalkou, odstřelil vchod a odešel."

Žádný z nich už neřekl ani slovo, dokud se Chance nezastavil na místě, které ho předtím tak zaujalo. Stáhl rukavice a pozorně přejížděl konečky prstů po stěně nad vodorovnými břevny. Reba odevzdaně čekala. Představa, že kousek nad nimi je jasný den, ji málem přiváděla k šílenství, a tak raději nemyslela na slunce a soustředila se na Chance.

„Něco zkusím," oznámil konečně a odstoupil od stěny. „Když to nevyjde, najíme se a potom se rozhodneme,

jestli zaútočíme na starý vchod nebo na nový zával." Shodil ze zad batoh a pušku, lopatu opřel o stěnu a nechal si jenom krumpáč. Potom se ohlédl po Rebě. „Další pusa pro štěstí?" zeptal se s úsměvem.

Padla mu do náruče. Dychtila po jeho teple a pocitu bezpečí. Když se kolem ní ovinuly jeho paže, přimknula se k němu co nejtěsněji, vychutnávala jeho slaný pot a sladká ústa, jeho laskání, něhu a prudkou touhu. Nejraději by se od něho nikdy neodtrhla.

„Jestli se štěstí aspoň zčásti vyrovná tomuto polibku," zamumlal a sevřel ji tak silně, že málem nemohla dýchat, „tak jsme prakticky venku." Pustil ji. „Ustup

asi o tři metry," přikázal jí. „Jestli vzpěry povolí, byl bych nerad, aby ti do bot napadaly kamínky," vysvětloval s černým humorem.

Poodešla, obrátila se a čekala. K jejímu překvapení si nevšímal nejbližších svislých podpěr, ale soustředil se na trámy za nimi, které byly narovnané na sebe, takže tvořily pevný val. Postavil se vedle hradby, rozkročil se, zvedl krumpáč a vši silou ho zasekl do konce jednoho vodorovného trámu. Staré dřevo bylo nečekaně pevné, odolalo úderu a nerozštípl se, jak Reba předpokládala. Chance pevně sevřel násadu a zacloumal jí. Snažil se spíš pohnout trámem než vyrvat z něho krumpáč. Břevno se zachvělo, posunulo se o pár centimetrů a ze stěny se uvolnila trocha zeminy. Chance znovu zabral. Výztuha popojela. Svaly pod černým flanelem se nadouvaly a při dalším škubnutí se mu košile na zádech roztrhla. Břevno poskočilo o další centimetry. Svíral násadu a nepřestal lomcovat kládou, dokud ji nevyrvál z místa, kde vězela po několik desetiletí. Čekalo ho sedm dalších, všechny dvacet centimetrů tlusté a přes dva metry dlouhé. Když hrozilo, že se mu jedna z těch, které uvolnil, skutálí pod nohy, vymrštila se Reba dopředu a pokusila ji odtáhnout, ale pohnula s ní jen o kousíček. Byla těžká jako kámen.

Nakonec zanechala marné snahy a zaklínila kládu kamenem. Chance si jejího počínání nevšímal. Byl plně zabraný do boje s nepoddajnou výztuží. Tichou chodbou se neslo jeho supění, pod helmou občas stříbrně zasvítily jeho oči. Dlouhá díra v košili odhalovala divokou hru zpocených svalů, lesklých jako naolejovaný kov.

Reba přihlížela jako v tranzu. Zapomněla na čas, na strach, na všechno s výjimkou Chance. Nedokázala od něho odtrhnout pohled, uchvácená jeho živočišnou silou a urputností.

Když se pustil do posledního vodorovného trámu, stěna povolila. Uskočil stranou a strhl Rebu s sebou. Společně sledovali, jak se zemina a kamení hrne dolů mezi svislými vzpěrami a zasypáváje do poloviny jejich výšky.

„Chanci," vydechla Reba, „celá tvoje práce."

Políbil ji do vlasů. „Ušetřilo mi to spoustu kopání."

Vrátil se ke zpola stržené výztuži. Světlo jeho lampy vylouplo ze tmy mezeru mezi dvěma vodorovnými trámy, odkud se sesunula zemina.

„Zhasni," přikázal Rebě.

Na nic se neptala a poslechla. Chance učinil totéž. Ocitli se v naprosté tmě.

Znovu rozsvítil a zaútočil na narušené místo krumpáčem. Světlo se odráželo od stěny na jeho obličej plný divokého odhodlání. Reba svou lampu nerozsvítila a mlčky ho pozorovala.

Pod nohy se mu sesunula další várka zeminy a kamení. Znovu zvedl krumpáč a zabořil ho vši silou do stěny, jako by to byl jeho ne snad tisící, ale první úder toho dne. Pot z něho jen lil a spolu s hlasitým supěním byl jedinou známkou toho, jaké úsilí vynakládá. Rytmus a síla kopání se neměnily.

Kovová špička se probořila hluboko do stěny. Do chodby pronikla bleděmodrá zář.

„Co to je?" zeptala se Reba a postavila se vedle něho.

„Denní světlo," odpověděl, ale prostá slova zčeřil potlačovaný smích a triumf.

„Je tak nepřírozeně modré," vydechla užasle.

„Vždycky se zdá modré po pobytu v umělém světle pod zemí." Prostrčil ruku mezi vodorovnými trámy, jako by chtěl do rukavice zachytit sluneční paprsky.

„Ta nejkrásnější barva na světě, úžasná jako život." Začal si odepínat opasek.

„Myslíš, *chaton*, že tou mezerou prolezeš?"

Otočila se k němu jako ve snách. Stále ještě si netroufala uvěřit, že jsou volní a mohou opustit temnou náruč Čínské královny. Stříbrný lesk jeho zelených očí ji přesvědčil. Takovou barvu měly pouze tehdy, když se smál.

Prohodila svůj opasek mezi dvěma trámy a bokem napřed se mezi nimi protáhla. Chance za ní nastrkal náradí, vybral si jiná dvě břevna, která od sebe byla o pár centimetrů dál, a protlačil se mezi nimi. Reba čekala pár kroků před ním. Stála přímo ve východu z dolu s rozepjatými pažemi, hlavu i tělo nastavené tichému přivalu slunečního světla. Když zaslechla Chanceovy kroky, ohlédla se. Tvář měla ztrhanou, ale její úsměv byl oslnivější než zář, která na ni dopadala.

„To je neuvěřitelné," vydechla. „Připadám si jako uprostřed obrovského modrobílého diamantu. Všechno je tak dokonalé, plné života!" Odhodila přilbu, potřásla svou medovou hřívou a vztáhla k němu paže, jako by byl životodárným sluncem. „Žijeme!"

Popadl ji a bláznivě se s ní roztočil. Hleděl do jejích skořicových očí, na rty růžové jako turmalín. Byla rozcuchaná, špinavá, poškrábaná, odřená a rozesmátá... Krásnější poklad z temného podzemí nikdy nevynesl. Sklonil se a políbil ji s neukojitelnou touhou, sál do sebe její půvab a svěžest, cítil, jak mu taje v náruči a přes kůži a svaly se mu vsakuje až do kostí.

„Provdej se za mě," vypravil ze sebe téměř divoce a žhavými rty svou žádost zopakoval. „Vezmeš si mě, *chaton*?"

Upřela na něho oči zamžené vášní, která z Chance sálala jako teplo a světlo ze slunce.

„Ano!" Nemohla říct ne Tygřímu bohovi, který planul v její náruči. Nedokázala by mu odmítnout nic, už vůbec ne sebe samu. „Nemůžu bez tebe žít."

Zhluboka se nadechl a potom ji políbil s úctou, která jí vehnala slzy do očí.

Připadala si nevýslovně křehká, krásná, podmaněná a zároveň bezpečná. Toužila mu říct, jak moc ho miluje, ale nemohla. Neznala jiná slova než ta, která si zakázala vypustit z úst.

A opravdu tak moc záleží na slovech? Smrt, které spolu čelili, rozmělnila čas na prach a odfoukla ho pryč. Zůstalo pouze to, co je trvalé a podstatné. Věděla, že Chance je odvážný, nelítostný, něžný, disciplinovaný, drsný, vášnivý, silný, nebezpečný a že riskoval vlastní život, aby ji zachránil. Nalezl a vysvobodil ženu, která se v ní ukrývala. Ne-zkrotnost, která v ní dřímala, dokázal probudit pouze on. Žádný muž před ním po ní tak netoužil. A platilo to i opačně.

Milovala ho - beze slov i se slovy.

„Pojď se mnou, ženo moje," vyzval ji. Posbíral vybavení, uložil je za tmavý oblouk vchodu do Čínské královny a ponechal si jenom pušku. „Ukážu ti, co dělají prospektoři, když z hlubin země vynesou něco cenného nebo krásného." „Půjdu, kamkoliv půjdeš ty," slíbila hlasem tak vroucím, jako byl její úsměv. Stáhl oběma rukavice, vzal ji za ruku a vedl ji vstříc slunci nad Čínskou královnou.

Odpoledne bylo horké a jasné, suchý pouštní vítr se protahoval horskými průsmyky jako předzvěst letních veder. Chance obešel úbočí hory a mělkou průrvou se spouštěl z rozeklaného svahu dolů. Rokle byla hlubší, než se původně zdálo. Během kratičkého okamžiku je pohltila. Křoví dosahovalo výšky malých stromů a pokroucené větve vrhaly rafinované, pohyblivé vzorce světla a stínů.

„To je jediný náročnější úsek," sliboval Chance, když seskočil z římsy rozdrolené žuly. Obrátil se, vztáhl paže k Rebě a snesl ji na bezpečnější povrch se silou, která ji nepřestávala překvapovat.

Rokle se rozšiřovala do mírně šikmé skalní mísy, znovu se zúžila a vrhla se prudce do hlubokého, zvrásněného kaňonu. Mísa byla poměrně malá, sotva větší než Rebin obývací pokoj. Zpod balvanů tryskal pramen a jako malý potůček se klikatil několika zákrutami vyhlodanými do tvrdého kamene. Mezi břehy a příkrými svahy rašila tráva, prohýbající se pod těžkými semeny a prudkým sluncem.

„To je krása," vydechla Reba. „Jak jsi to místo našel?"

„Vyčenichal jsem ho."

Nevěřicně svažila obočí.

„Tohle je suchá země," vysvětloval. „Vůně trávy a vody je pro mě jako praporky vyznačující trasu. Dovedla mě sem. Většina vody ale zůstává pod povrchem. Nahoru vyvěrá jenom nepatrná část." Usmál se jejímu údivu. „Strávil jsem hodně času na poušti, pokud jsi snad zapomněla." Políbil ji na špičku nosu a lehkým tlakem ji usadil do trávy. „Odpočívej tady, dokud nepřinesu z tábora pár věcí." Prsty pátral v jejích vlasech po jedinečném teple její kůže. „Hned jsem zpátky," sliboval. Nechtělo se mu ji opustit ani na jedinou minutu.

Dívala se za ním, jak splývá se stíny v průrvě. Zavřela oči, opřela se o lokty a nastavila tvář slunci. Čekala bez netrpělivosti a dovolila teple a světlu, aby se vsákly do jejího těla a rozehnaly poslední zbytky strachu a tmy.

Po chvíli si uvědomila, jak je unavená a špinavá. Neodbytně ji pronásledovala vidina koupele, jenže nejbližší vana byla vzdálená několik hodin cesty. Snažila se zapudit lákavou představu hladivé vody, která z její kůže odplavuje stopy po dříně a pobytu pod zemí. Naslouchala větru a bublání pramínku, zvukům, navozujícím atmosféru klidu a míru.

Vycítila, že se Chance vrací, dřív než uslyšela jeho kroky. Když jí začal rozepínat košili, otevřela oči a lenivě

Se usmála. Klečel vedle ní, do půl těla nahý, svaly pod opálenou kůží mu hrály.

„Tak tohle dělají prospektoři po namáhavém dni?" dobírala si ho.

„Je to stará a posvátná tradice," ujistil ji smrtelně vážně. „Jak jí říkáte?"

„Omývání nálezu." Zasmála se.

„Je to pravda," dušoval se, zatímco jí dál rozepínal hnědo-oranžovou košili, kterou jí koupil. „První věc, kterou každý prospektor udělá, je důkladné očištění všeho, co našel. Pokud je to opál," dodal tajnůstkářským tónem, „většinou olízne zeminu, aby viděl, co je pod ní."

Rebë se zrychlil tep.

„Dokonce se tvrdí," pokračoval, „že prospektora poznáš podle jazyku."

„To sis právě vymyslel," obvinila ho. Touha probuzená jeho slovy zdusila její smích.

Svlékal jí zašpiněnou flanelovou košili a oči mu žhnuly. „Každícké slovo je pravda pravdoucí," ujišťoval ji, když jí rozepínal podprsenku. „Stejná pravda, jako že ty jsi krásná." Sklonil se a vlhkým jazykem se dotkl vrchol jejího růžového ňadra. „Moc krásná. A růžová jako nejcennější z palských pokladů." Přejel jí zaprášeným knírem po prsou. Zatajila dech. Zlehka vzal do zubů její bradavku, vtáhl ji do výhně svých úst a hladil ji, dokud roztouženě nezašeptala jeho jméno. Se sebezapřením zvedl hlavu.

„Slíbil jsem sám sobě, že počkám," vypravil ze sebe. „A já své sliby plním. Vždycky." Na chvíli vzal její ňadra do dlaní, potom sjel rukama níž a začal jí rozepínat džínsy.

Nechápala, o čem mluví. „Jaký slib?"

„Ze z nás obou do posledního zrnka prachu smyju špínu té děvky Čínské královny, než se spolu budeme zase milovat," vysvětlil rozhodně. „Byl nám podruhé darován život, *chaton*. Než ho začneme spolu, měli bychom podstoupit křest."

Svlékl ji i sebe donaha a zavedl ji ke spodní hraně mísy. Pramínek nad ní se čeřil, přetékal přes ni a tvořil malý vodopád, ne vyšší než Chance a stěží širší než Rebina ruka. Když ji studená voda šlehla do kůže poprvé, málem vyjekla, ale potom se odevzdala do péče průzračné kapaliny a Chanceových tvrdých, a přece něžných rukou, které omývaly každý kousíček jejího těla, až byla čistá a svěží jako láska, kterou k němu cítila.

„Teď já," prohlásila a nastavila dlaň, aby si vzala mýdlo, které přinesl z tábořiště.

Předal jí ho a stoupl si pod přírodní sprchu. Voda po něm stékala a vrhla stříbřité odlesky. Reba mu nejprve umyla vlasy, po nich tvář. Nejdéle se zdržela u rtů a kníru. Její prsty fascinovaně prodlévaly na mocných svalech šíje, které se vlnily pod jemnými doteky, přelévaly se na ramena a paže tak silné, že ji dokázaly vysvobodit ze smrtelné černé pasti a vyvést ji na denní světlo.

Otočila ho zády k sobě. Když uviděla odřenin a dlouhé šrámy, ztuhla a bála se ho dotknout. Vybavil se jí dramatický okamžik, kdy ji strhl na zem a vlastním tělem ji jako štítem chránil před padajícím kamením. Konečně se odhodlala a její prsty spočinuly zlehounka jako vánek na jedné krvavé ráně.

„Bolí to?“ zeptala se.

„Když se mě dotýkáš ty, nemůže to bolet.“

Smývala z něho špínu s krví a ruce se jí třásly, ale nastavoval tělo její něžné péči s pružností a požitkem, které popíraly, že by mu to mohlo být třeba jen nepříjemné.

„Nic mi není,“ ujišťoval ji a nastavil tvář k polibku. „Nebud' nervózní.“

„Vystavil ses smrtelnému nebezpečí, abys mě chránil.“

„To je přece samozřejmé. Jsi moje žena. Budu tě vždycky chránit.“

Poklekla před ním, omývala jeho silné nohy od kotníků po stehna a vychutnávala teplo jeho svalů pod mýdlovou pěnou a průzračnou vodou.

Postoupila ještě výš a zachytila záchvěv, který mu projel tělem. Zbavovala ho nánosu prachu stejně něžně jako předtím on ji, bez ostychu nebo rozpaků. Starat se o něho jí působilo radost. Byl jejím mužem, mohla se ho dotýkat bez zábran nebo falešné prudernosti, jako voda, vítr nebo slunce.

Sklonil se, vzal ji do náruče a políbil pátravě i náruživě, až zatoužila rozpustit se a stékat po jeho odřeném těle jako med. Postřehl změnu, která se s ní udála, a žár, který z ní sálal. Zašeptal podivně melodickou větu, kterou od něho slyšela už několikrát, a přitiskl ji k sobě tak silně, že oba nemohli dýchat.

Mlčky ji odnesl od vody na prosluněné místo, kde rozprostřel oba spacáky, takže tvořily lesklé černé prostěradlo. Zlehka ji na ně složil, pustil ji a dotýkal se jí pouze žhavým pohledem.

„Jestli budeš teď moje, nikdy tě nenechám odejít,“ varoval ji. „Bez ohledu na to, co se stane, co řekneme nebo neřekneme, co uděláme nebo neděláme. Budeš moje hlubším a trvalejším způsobem, než jakým by nás mohl spojit jakýkoliv obřad nebo manželský slib. Přeješ si to?“

„A budeš i ty stejně absolutně patřit mně?“ zeptala se a hledala v jeho tváři slova, která od něho nikdy neuslyší, protože byl přesvědčený, že o lásce nic neví. „Nemám na vybranou,“ přiznal.

„Já taky ne.“ Vztáhla k němu paže. „Ani nechci. Chci tebe, Chanci. Jenom tebe.“

„Budeš mě mít,“ slíbil a svezl se na zem k ní. „Jenom mě.“

Strhl ji na své dlouhé svalnaté tělo a opájel se její heb-kostí. Políbil ji, jako by to bylo poprvé, jeho laskání bylo hřejivé a nesobecké jako sluneční paprsky, které dopadaly na její kůži. Špičkou jazyka lízal koutky jejích usmívajících se rtů, dokud se vstřícně nerozevřely, a potom svým sametově rudým jazykem vyzval ten její na souboj. Chuť jeho slin ji rozpalovala, až tála v jeho náruči jako žhavá láva.

„Ano,“ šeptal a jemně ji kousal do ušního lalůčku, krku, ramene, nader. „Bud' moje.“

Cítila, že je jeho tělo připravené naplnit její touhu, bradavky se ji zahrotily a mlčky vyzývaly jeho ústa, aby je pohltila. Objel jednu po druhé jazykem a potom se k nim přisál, až se pod ním svíjela s tichým sténáním. Rty mu zdrsněly, ale hrubé něžnosti, jaké by ji ještě před nedávnem bolely a lekaly,

zažehly pod její kůži ohýnky, které prohořivaly hlouběji do jejího nitra. Zaťala mu prsty do zad.

„Chanci," vypravila ze sebe přerývaně a šla klínem vstříc jeho erekci,

„prosím..."

Chraptivě se zasmál, sklouzl níž po jejím těle a šimral ji jazykem na pupíku.

Dlaněmi jí mnul hýždě a stehna, rozevřel je a vzal do zubů hebkou kůži na jejím břiše. Otíral se tváří o medové ochlupení, knírem přešel po vnitřní straně hladkých stehen. Když začal jazykem zkoumat jemné záhyby, zasténala.

„Chanci..."

„Šššš, ženo moje," žadonil, „jsi tak heboučká, tak krásná. Dovol mi, abych tě mohl poznat celou..."

Zatím neznámá rozkoš a vědomí, že stejnou poskytuje ona jemu, odplavila všechny námitky, které se snad chystala vyslovit. Plně se mu odevzdala, a když s živočišnou něžností sevřel mezi zuby nejcitlivější část jejího těla, prohnula se jako luk a vykřikla jeho jméno, zcela ztracená v přívalu vášně.

Zatímco jí stále ještě probíhaly záchvěvy doznívající rozkoše, větší než jakou kdy poznala, stáhl ji pod sebe a vzal si ji. Chvilí ležel bez hnutí a vychutnával jejich splnutí a vědomí, že mu patří. Pak prudce pohnul pánví, aby do ní vnikl ještě hlouběji. Zasténala slastí, tak intenzivní, že se téměř rovnala bolesti. Pokračoval už mírnějšími, pomalými pohyby, sledoval odpověď jejího těla, hleděl jí do zamžených skořicových očí, do tváře rozpálené ohněm, který v ní rozdmýchal.

V okamžiku vyvrcholení jednou vykřikl její jméno. Zachvěla se, sjela dlaněmi k jeho hýždím, tiskla ho k sobě a vzpínala se proti němu, aby neustával v jízdě po vlnách extáze. Přestal krotit svou žádostivost a s přidušeným zaúpěním se ponořil až na dno a odevzdal se jí stejně bezvýhradně jako ona jemu.

9

Reba udělala tři rychlé kroky na úzké kladině, provedla jedno salto vzad, dvě vpřed a přemetem stranou seskočila na žíněnku, která pokrývala část podlahy. Po namáhavém cvičení prudce oddechovala a byla zpocená. Sáhla po ručníku, aby se utřela. „Skončilas?" zeptal se ode dveří hluboký hlas. Prudce, ale půvabně se otočila. Jako vždy ji ohromilo, jak tiše se umí Chance pohybovat. „Kde se tady bereš?"

„Jdu z Objets d'Art. Položil jsem ti na konferenční stůl tiskovou zprávu o Jeremyho sbírce. Gina potřebuje do večera tvůj souhlas. Zuří, že se nesmí zmínit o svatbě," dodal neutrálním tónem.

„Vysvětlila jsem jí, že oznámení učiníme, až bude sbírka vystavená v Del Coronadu. Do té doby si tě chci užít a mít klid od zvědavců a hloupých poznámek."

Zvolna přikývl. „Už chápu. Začínal jsem se bát, žeš změnila rozhodnutí a neprovdáš se za mě."

Lehkým krokem k němu přiběhla a objala ho. „Tak lehce nevyklouzneš," zasmála se, ale oči měla vážné.

„O sebe strach nemám." Vzal její tvář do drsných dlaní. „Spíš o tebe, *chaton*.

Věci, které tváří v tvář smrti vypa-

dají zcela jasně, se v bezpečí rozplynou. Čím delší čas nás bude dělit od závalu, čím déle budeš ve městě, tím víc se budu bát, že si mě nevezmeš."

Zavřela oči a opřela si hlavu o svalnatou hrud' pod jeho temně zelenou košilí. Od návratu z Čínské královny neuplynuly ani dva dny, ale měla pocit, jako by Chance milovala odjakživa a nikdy se na tom nemělo nic změnit. Neměla sebemenší pochybnosti. Zítra se vezmou.

„Zítra mám narozeniny," zašeptala. „Slíbils mi jediný dar, o který stojím. Tebe. A nevycouváš, i kdybych tě měla zamknout do sejfu v Objets d'Art."

Jeho smích byl jen lehkými vibracemi, které ji zašimraly na čele. Dlouhými prsty vytáhl jehlice, které jí přidržovaly na temeni vlasy v pevném uzlu, a když mu medový vodopád spadl na ruce, zlehka jí masíroval hlavu. Špičkou jazyka nahmatl pulz na jejím krku a postřehl, jak se zrychlil, když sjel dlaní níž a vychutnával přes fialový dres teplo jejího těla.

„Manželství nemanželství, jsem tvůj," vyrazil ze sebe drsně. „To, co jsem ti řekl, než jsme se milovali nahoře u pramene, jsem myslel smrtelně vážně. Jsi moje i bez manželského slibu, ale raději bych se s tebou oženil. Chci, abys měla na ruce můj prsten a nosila moje jméno. Reba Farrallová Walkerová. Chci, aby všichni muži věděli, že patříš ke mně."

„A já zase chci, aby totéž o tobě věděly ženy," dodala. „Prsten pro tebe už mám."

„Nejsi tak trochu majetnická?" dobíral si ji. Upíral pohled na její ústa, jako by si chtěl co nejpresněji vtisknout do paměti jejich jemnou křivku i špičku jazyka, která se růžově zaleskla, když si olízla spodní ret.

Pohlédla mu do očí a cítila, jak v ní stoupá příval citů a touhy, jakou uměl probudit jenom on. „Nikdy dřív jsem nebyla. Když manžel začal svádět studentky, byla jsem spíš znechucená než rozzlobená. Ale kdyby ses ty, Chanci Walkere, nějaké ženy jenom dotkl, asi bych zuřila."

Usmál se jako hladový tygr a líbal ji, dokud se nepřivinula k jeho pevnému tělu jako pružný stvol. „Neboj se, ženo moje. Jakmile měl prospektor jednou v ruce diamant nebo zlatý valounek, nikdy se nespokojí s něčím podřadnějším."

Znovu ji políbil, tentokrát něžně, a neochotně ji pustil. „Jestli toho hned nenechám, mohlo by se stát, že ti budu chtít pomoci se sprchováním." Bloudil rukama i pohledem po jejím těle, přejel po pevných knoflíčcích bradavek, výzývavé křivce boků a teplém stínu mezi stehny. „A než by ses nadála, olizoval bych tě od rozkošných oušek po lechtivá chodidla."

Zhluboka se nadechla a otřela se o něho klínem.

Vyjel rukama zpátky k jejím ramenům. „Jenže kdybych to udělal, nepřinutil bych se odejít a zítra by nás neoddali, protože bychom neměli všechna lejstra. Proč jich ta tvoje zatracená vláda vyžaduje tolik?"

„Je to i tvoje zatracená vláda," upozornila ho věcně.

S povzdechem o krok couvl. „Máš pravdu. Připomínám si to, kdykoliv mám chuť se tě prostě a jednoduše zmocnit a poslat všechny zákony k čertu.“ Konečky prstů jí uhladil obočí barvy lesního medu a knírem přešel po jejích rtech. „Až se vrátím, koukej být tady.“

„Rozkaz.“

Dívala se, jak za sebou zavírá dveře, a musela se vší silou ovládat, aby ho nezavolala zpátky. Vědomí, že v noci bude ležet v jeho náruči, její touhu nezmírnilo. A nebyla to jenom prostá žádost. Teď, když věděla, jaký může být život s Chance, jí život bez něho připadal jako podřadný kámen - nevýrazný, nudný, matný.

Rychle se osprchovala, dala si odpolední svačinu místo oběda, na který zapomněla, posadila se v obývacím pokoji a přečetla si zprávu pro tisk, kterou vypracovala Gina. Jako obvykle vyjádřila všechno, co mělo být oznámeno, střízlivě a jasně. Reba odložila list papíru, sáhla po telefonu a zavolala do Objets d'Art.

„Gina? Ta zpráva je vynikající. Můžeš ji hned rozeslat. Sháněl mě někdo, nebo si snad nikdo nevšiml, že jsem za školou?“

„Zastavil se tady Todd Sinclair. Konečně jsem mu prozradila, které dva exempláře z Jeremyho sbírky sis vybrala. Doufám, že ti to nevadí. Byl to nejjednodušší způsob, jak se ho zbavit. Tak trochu Timova metoda.“

„Praštit ho obuškem?“

„Tim už je takový,“ poznamenala Gina suše. „Ne že bych mu to měla za zlé. Na Todda bych s velkou chutí vytáhla obušek taky.“

„Jsem ráda, že jsem nebyla v kanceláři.“

„Todd měl ještě větší radost. Viditelně se mu ulevilo, že jsi ty - a hlavně Chance - nebyla nablízku. Jsem přesvědčená, že se tvého mužského bojí víc než čert kříže.“

„Sláva! Snad mám toho otrapu definitivně z krku.“

„Volalo ti pár lidí, ale nic důležitého. Všichni jsou smutní, že musí čekat až do prezentace sbírky v Del Coro-nadu, ale Tim byl neoblomný jako skála. Žádné přednostní prohlídky nebudou.“

„Dobře. Kdybychom udělali výjimku pro jednoho, museli bychom vyhovět i dalším. Chci si v klidu užít líbánky.“

„Upřímně řečeno, Chance se mi s klidem zrovna moc nerýmuje.“

Telefon sice nedokázal přenést na dálku Rebin úsměv, ale něhu v hlase ano, protože si vzpomněla, jak sladce se jí usíná v Chanceových silných pažích.

„Možná se to nezdá,“ připustila, „ale umí působit velmi uklidňujícím dojmem.“ Na druhém konci propukl náhlý rozruch. Reba slyšela hlas Giny, nějaké neznámé ženy a potom i Tima.

„Moment, Rebo,“ požádala ji Gina.

Následovalo klepnutí a hlasy zněly tlumeně. Reba pochopila, že Gina nečekala na její souhlas a odložila slu-

chatko na stůl. Obrnila se trpělivostí, protože usoudila, že se Gina musí věnovat neodbytné zákaznici.

„Rebo? Jsi tam ještě?“ zeptal se Tim.

„Jsem. Nějaký zádrhel?“

„Ne. Hledá tě Chanceova sestra.“

„Cože? Přijela Glory?“

„Ona se tak vážně jmenuje?“ ujistňoval se Tim a evidentně měl co dělat, aby se nesmál. „Omlouvám se, paní Dayová,“ řekl mimo sluchátko, ale tak, aby ho Reba slyšela. „Vaše jméno je poněkud... nezvyklé. A v poslední době tady čenichá spousta zvědavců, kteří se snaží zjistit něco o sbírce Jeremyho Sinclaira.“

Zřejmě předal sluchátko Glory, protože se z něho ozval hlas s výrazným australským přízvukem. Na rozdíl od svého bratra neprotahovala ani trochu souhlásky, jak je typické pro oblast, kde se oba narodili.

„Chanci? Tak jsem tě konečně vypátrala.“

„Ne tak docela. Já jsem Reba.“

„Chanceova žena.“ Z každé slabiky číselna spokojenost. „V tom případě nebude bratr daleko. Hledal vás hodně dlouho, Rebo Farrallová. Mohla bych s ním na minutku mluvit?“

„Shání razítka.“

„Do háje,“ ulevila se Glory. „Co se dá dělat, počkám na něho v hotelu.“

„Chance se nevrátí do hotelu. Dokonce ani nevím, kdy dorazí sem. Jestli chcete, Tim vás zaveze ke mně a můžeme čekat společně.“

„Ráda.“ Glory se přidušeně uchechtla, podobně jako měl ve zvyku Chance.

„Jsem na vás moc zvědavá, Rebo. K Chanceově srdci se snažilo prokopat hodně krasotinek, ale narazily jenom na tvrdý kámen.“

„Nic zvláštního na mně není,“ varovala ji Reba.

Glory se znovu zasmála a vrátila sluchátko Timovi. Když Rebě slíbil, že k ní Chanceovu sestru neprodleně od-

veze, zavěsila a šla se osprchovat a obléknout. Potom vytáhla ze skříně černý vlněný šál, odstranila z měkké vlny několik dlouhých zlatavých vlasů a šla do kuchyně uvařit kávu. Absolvovala dost dálkových letů, aby věděla, co s člověkem udělá časový rozdíl, a tušila, že Glory bude po dlouhé cestě z Austrálie jako převálcovaná. Navíc se počasí prudce změnilo, jak je pro Los Angeles typické. Obloha se zatáhla, výrazně se ochladilo a od moře foukal silný vítr. Káva a teplý šál přijdou Glory vhod.

Přešla do obývacího pokoje. Bosé nohy ji hladil měkký, vínově červený koberec, na nízké dlouhé pohovce byl hedvábný potah s orientálním vzorem v tlumených barvách, krémové, vínově červené a temně modré. V různých kombinacích se opakovaly i na velkých, náhodně poházených polštářích, které vybízely k příjemnému posezení. Na stěnách se matně leskly krémové brokátové tapety a dodávaly místnosti vzdušnost i intimitu.

Za francouzskými okny skučel víchr, lomcoval listím na stromech a opíral se do domů. Západní vítr je v jižní Kalifornii vzácný, ale když se přizene, pak vždy s pomsty chtivou prudkostí. Ze svého domu na útesu Reba pozorovala bílé čepičky pěny tančící na rozbouřeném moři. Nikde, od pobřeží až k horizontu, nebyla jediná loď. Tichý oceán dnes nebyl místem pro malé jachty a nezkušené moře-plavce.

Reba seděla a sledovala hru vln, dokud ji bzučák neupozornil, že přijela Glory. Spěchala k domovním dveřím a otevřela. Chvíli se obě ženy měřily se stejnou zvědavostí.

Chanceově sestře mohlo být zhruba o patnáct let víc než Rebě, nebyla o nic vyšší a téměř tak štíhlá. Krátké vlasy měla sčesané z opálené tváře. Kdysi byly černé jako havraní křídla, teď je protkaly šedivé pramínky, které se na spáncích slévaly do stříbrných plošek. Ústa měla široká, jako stvořená k úsměvu, oči jasně zelené, ale bez bratrova stříbrného třpytu. Táhlly se od nich vrásky smíchu, smutku a energie, které její tváři propůjčovaly krásu i klid.

Reba se usmála a bez rozmýšlení rozpráhla paže. Glory ji přitahovala podobně jako Chance.

„Díkybohu," zvolala Glory s nelíčenou radostí a úlevou a pevně Rebu objala.

„Bála jsem se, aby Chance nenaletěl nějaké velkoměstské fiřleně, která je schopná lásky asi tak jako kus žuly."

„A já se bála, že Chanceova výjimečná sestřička by mohla patřit k těm, kterým se nebude líbit žádná žena, která se líbí jejímu bratrovi."

„Výjimečná?" opakovala pobaveně Glory a zabořila se do pohodlné pohovky, k níž ji Reba dovedla. „Jak jsi na to přišla? Děvenko, na mně jsou výjimečné snad jenom moje šediny."

„Musí toho být víc. Pokud vím, patříš k několika málo lidem na světě, které má Chance rád."

„To ti řekl?" zeptala se Glory překvapeně.

„Doslova ne, ale prozradily mi to jeho oči a hlas, když o tobě mluvil."

Glory si povzdechla. „Chance nepoužívá slova mít rád nebo láska. Nikdy."

„Já vím," souhlasila Reba sklesle. Ani vědomí, že už příští den bude jeho manželkou, neutlumilo bolest a zklamání z toho, že jí nevyznan lásku. „Ale umí ji dát najevo jinak," dodala rozhodně.

„Jenže by pro něho bylo lepší, kdyby o ní dokázal mluvit," trvala na svém Glory a zpřímila na Rebu pohlédla. „Dokážeš s tím žít?"

„Nemám na vybranou. Miluju ho."

Glory si povzdechla a unaveně se opřela o polštáře. „Já vím, že ho miluješ. Jsi jediná žena, kterou si kdy chtěl vzít. Tak hrozně spěchá na to, abys byla paní Walkerová, že odmítl počkat aspoň týden, i když jsem ho prosila. A tak jsem uvedla do pohybu vesmír i svého manžela, a jsem tady." Zívla. „Oznámil mi tu velkou novinu před čtyřiatřiceti hodinami a od té doby jsem nespala. Doufám, že

až mě uvidí, nezmůže se překvapením na slovo. Moje maličkost je totiž jediný dárek, který jsem svému milovanému bratrovi přivezla."

„Lepší bys vymyslet nemohla," ujistila ji Reba. „Nemůžu se dočkat, až ho uvidím překvapeného. Je těžké vyvést ho z rovnováhy."

Glory potlačila další zívnutí. „Nedělej si zbytečné naděje. Od jeho patnácti roků Chance nic a nikdo z rovnováhy nevyvedl."

„Od patnácti? Když zemřel Luck?"

Glory doširoka otevřela zelené oči. „Vyprávěl ti o něm?"

„Něco málo. Svěřil se mi, jak ho bolelo - a dodnes bolí -, že Lucka zabili dřív, než mu mohl přijít na pomoc. I když mi není jasné, co by se dalo čekat od patnáctiletého kluka."

„Nikdo nic nečekal. A už vůbec ne to, co se stalo." Glory nespouštěla z Reby pátravý pohled. „Co všechno ti o tom dnu povídal?"

„Že přišel příliš pozdě. Když už byl Luck mrtvý. A že našel zlatokopa, který ho zabil." „A co dál?"

Reba zavrtěla hlavou. „Víc ani slovo. Ale myslím si," pokračovala, když si vzpomněla na muže u Čínské královny a na to, jak snadno a rychle je Chance zneškodnil, „že kdyby byl starší, tak by Luckova vraha zabil."

„Máš napůl pravdu," přikývla ztrápeně Glory. „Bylo mu teprve patnáct, ale stejně toho chlapa zabil. Pro mého bratra není nikdy důležité, jak je kdo velký."

„Probaha..." Zděšení připravilo na okamžik Rebu o řeč.

„Kdybys viděla, co z Lucka zbylo, neměla bys to Chan-ceovi za zlé. Já jsem popadla pušku a šla tu bestii hledat taky. Chance ho našel jako první. Ten druhý měl nůž, ale nebyl mu nic platný. Chance mu ho vyrval z ruky a zabil ho holýma rukama." Glory potřásla hlavou. „Panebože, ani nevím, kdy jsem na to vzpomínala naposledy, ale určitě hodně dávno. Dřív jsem si lámala hlavu, proč se Chance tak rozběsil."

„Souvisí to s jednou epizodou v dole," vysvětlovala Reba. „Váš otec zhasnul všechny lampy a Chance ječel strachy. Luck ho objímal a řval na otce, dokud zase nerozsvítil."

„Kdy se to stalo?"

„Těsně po smrti vaší matky. Chance chtěl pomáhat Luckovi, jako tehdy pomohl on jemu."

„O tom se mnou Chance nikdy nemluvil, ani po Luckově smrti," přiznala Glory zamyšleně. „Mnohé to vysvětluje. Tátu nikdy moc nepotřeboval. Od malička byl samostatný. Záleželo mu jedině na mamince. Luck byl jiný. Byl to tatínkův synáček. Ale Chance měl rád taky. Bylo zvláštní pozorovat ty dva, když byli spolu. Nikdy jsem neviděla dva bratry, kteří by si byli bližší a zároveň byli tak rozdílní. Přestože Luck byl okouzlující, nikdy jsem ho neměla moc ráda. Chance byl jiný. Uličník s úsměvem jako sluníčko."

Znovu zívla a omluvila se. „To není nudou, zlatíčko, ale časovým posunem. Doma bych byla v pelechu a spala."

„To je v pořádku," ujistila ji Reba. „Já jsem po dálkových letech vždycky taky zmlácená, jako by na mě spadla hora. Dáš si kávu, nebo si chceš radši lehnout?" „Kávu," odpověděla Glory okamžitě.

Reba šla do kuchyně a vrátila se s dvěma velkými šálky. „Smetanu nebo cukr?"

„Díky, ani jedno, ani druhé," odmítla Glory. „V tomto ohledu jsem zůstala Američanka." Usrkla černého horkého nápoje. „Zázračný elixír, Rebo. Máš hezké jméno. To je nějaká zdobnělina?"

„Křtěná jsem Rebecca."

Glory na ni pohlédla přes obláček páry, který stoupal z hrnku. „Jako z *Farmy Sunnybrookových*?"

„Matka knihu i film zbožňovala a toužila mít stejně rozkošnou dcerušku. Krutě jsem ji zklamala."

„Rodiče dokážou být nesnesitelní," prohlásila Glory neuctivě. „Ale copatá Betsy z *Toma Sawyera* nejsi taky?" ujišťovala se.

„Ne. K velkému zklamání mého bývalého manžela."

„Zřejmější to v životě neměla vždycky lehké, zlatíčko," hádala Glory.

„To asi nikdo."

Glory si povzdechla a zavřela oči na tak dlouhou dobu, až se Reba začala bát, že usnula.

„To se změní. Budeš se mít báječně. Díkybohu. Jestli si nějaký chlap takovou kliku zasloužil, tak je to Chance." Otevřela oči a upřela je na Rebu. Přes nevyspání a únavu byly bystré. „Uvědomuješ si, že si bereš něco jako legendu?" Reba se zarazila. „Ani ne."

„Chance Walker je muž, který ví, kam bůh ukryl ty největší poklady a kde ďábel přechovává ty nejvášnivější ženy. V opuštěných a ztrátových dolech našel větší bohatství než většina prospektorů za padesát let kutání. Několik skutečně proslulých a řada slušných nálezů mu vynesly slávu. Muži se rvali, aby ho mohli při práci pozorovat, a ženy se za ně stavěly do fronty a doufaly, že si jich všimne. Od žen si bral, co chtěl. Pokud jde o muže," pokrčila rameny, „za denní mzdu a nepatrné procento ze zisku udělal boháče z jiných."

Rozhodila paže. „Nesmíš si to vyložit nesprávně. Můj bratr není ani cvok, ani žebrák, ale jenom prospektor až do morku kostí. Posedlý hledáním pokladů. Víš, že se stále ukrývají někde pod zemí. Jsou jako vyrážka, která svědčí, přivádí tě k šílenství a musíš se pořád škrábat a drbat. Prospektorství se ti usadí v krvi trvaleji než malárie."

„Chance prohlašuje totéž. Ale malárii můžeš přežít. V příhodném klimatu ji dokonce můžeš mít pod kontrolou."

„Jsem ráda, že budeš mou sestrou. Budeme si rozumět. Máš to, čeho je zapotřebí, aby chlap jako Chance našel sám sebe. Cesty boží jsou skutečně nevyzpytatelné. Koho by napadlo, že odepsaný důl na turmalín přivede Chance k ženě, kterou dokáže milovat?"

„On ti řekl o mém dole?" zeptala se Reba zaraženě.

„Nemusel mi nic říkat," odfrkla si Glory. „Tvoje tetička vyváděla jako šílená, když Chance v pokru obehrál Sylvii o Čínskou královnu. Vřískala, že ji bylo slyšet v celé Austrálii. A kdyby lidi nějakým nedopatřením neslyšeli tetičku, pak nemohli přeslechnout Sylvii. Ječela jak cirkulárka, když Chanceovi nabídla, že si výhru může vybrat u ní v posteli, a on ji vyhodil." Ironicky se pousmála. „Chance je hodně vybíravý, pokud jde o ženy, což o Sylvii tak docela neplatí." Reba ji téměř nevnímala. Opatrně odložila hrnek zpátky na stůl a zoufale se snažila nedat před Glory najevo rozrušení, které v ní její slova vyvolala.

Chance o Čínské králově věděl už před našim setkáním! Důsledky toho prostého faktu ji zasáhly jako silné zemětřesení a rozmetaly její klid.

Glory zívla i přes silnou kávu, kterou vypila. „Panebože, já jsem naprosto vyřízená. Už jsem zkrátka stará na to, abych se hnala přes půlku světa jako splašený klokan. Neurazíš se, když si zavolám taxík a nechám se odvézt do hotelu, abych se trochu vyspala, než se objeví Chance?"

„Můžeš spát tady," nabídla jí Reba zdvořile, ale myšlenky se jí točily kolem hroživé pravdy, kterou Glory bezděčně odhalila: Chance ji nechtěl kvůli ní samotné, ale kvůli Čínské královně.

„Díky, ale mám všechny věci v hotelu," odmítla Glory s dlaní před ústy.

„Hodím tě tam."

„Omlouvám se za upřímnost, ale vypadáš, že by ti taky neuškodilo dát si šlofíka."

„V poslední době jsem toho moc nenaspala," přiznala Reba. „Hned ti objednáám taxi."

Později si nedokázala vybavit, o čem si s Glory povídala, než taxi přijelo. Když za Chanceovou sestrou zabouchla dveře, dlouho stála uprostřed obývacího pokoje, zírala na rozbouřený oceán a snažila se nemyslet vůbec na nic, než jí došlo, že musí přemýšlet, a dokonce důkladněji než kdykoliv předtím.

Chance vlastnil polovinu Čínské královny. Ona mu řekla, že svou polovinu nikdy neprodá. Mohl se k ní dostat jedině tak, že se s ní ožení.

A přesně to se chystal udělat.

Ačkoliv si opakovala, že bezcenný opuštěný turmalí-nový důl mu za svatbu nestojí, nemohla opomenout, co řekla Glory. Chance je odborníkem na odepsané doly. Legenda. Celý život vydělával velké peníze pro jiné, Ted'byl na radě on sám.

Jak jí to řekl? *Žádná oběť není příliš velká, pokud je odměnou mimořádný nález.* Kromě toho je manželství jenom přechodná záležitost. Bývalý manžel jí to předvedl názorně.

Jedna část její bytosti naříkala, že tomu tak nemůže být, že Chance není tak podlý, ale druhá jí připomínala, jak divně se choval, kdykoliv se o Čínské královně zmínila. Jako člověk s nečistým svědomím? Jako lhář, chladnokrevný podvodník?

Přemýšlej důkladně, napomínala se. Lhal ti někdy? Řekl ti někdy, že tehdy v Údolí smrti nevěděl, kdo jsi, že se nikdy nesetkal s tvou sestřenicí, nebo nikdy

neslyšel o Čínské královně? Ne, nic z toho jsi od něho neslyšela. Prostě tě nechal, abys tomu věřila. V pravém smyslu slova nikdy nelhal.

Ale byl zatraceně daleko od pravdy.

Musí existovat nějaké vysvětlení. Něco, co ji přesvědčí, že nebyla tak beznadějně naivní, aby se zamilovala do bezcitného, sebejistého muže, kterému u ní nešlo o nic jiného než o polovinu pitomého dolu. Musí existovat něco, co ji přesvědčí, že je hodna lásky bez ohledu na to, jestli jí patří prokletá díra v zemi jménem Čínská královna, nebo ne.

„Chanci...!”

Neuvědomila si, že vykřikla jeho jméno, dokud jí stěny prázdného pokoje nevrátily její úzkostlivé zvolání. Napřímila se a přes ostří pochybností a zoufalství, která jí drásala nervy, se přiměla dýchat zhluboka. Hysterii teď nemůže potřebovat. Musí nalézt vysvětlení. Přece nemohla být tak hloupá.

Zaslouží si, aby ji muži milovali.

Jenže co když se mylí, co když je opravdu hloupá a nikdo ji nikdy nebude milovat, co když žádné vysvětlení neexistuje...

Odvrátila se od okna a několika rychlými kroky přešla k telefonu. Jeremyho právník jí poradí. Sám jí řekl, aby mu zavolala, kdykoliv bude něco potřebovat. A ta chvíle teď nastala.

Jakmile ji s ním sekretářka spojila, položila mu jedinou stručnou otázku, pozorně vyslechla odpověď a zavěsila, sotva se začal vyptávat, co se stalo. Posadila se a začala psát. Když skončila, otevřela sejf ve stěně, vytáhla z něho starou právníckou listinu a vložila ji do velké obálky spolu se svým dopisem. Pevnou rukou napsala na obálku Chanceo vo jméno.

Když skončila, vrátila se k oknu, hleděla na moře a očekávala příchod muže, který jí nikdy neřekl, že ji miluje.

Než se Chance vrátil, snesl se nad hladinu soumrak a pohltit do své šedé náruče červené odlesky zapadajícího slunce. Reba si připadala stejně klidná a nehmotná jako světlo, a vzdálená jako tmavě modrý ostrůvek plující na obzoru. Nyní nebylo nic, čemu by nedokázala čelit, co by nemohla udělat, s čím by se nemohla smířit.

Domovní dveře se tiše otevřely.

„Rebo?” zvolal Chance hlasem temným a hlubokým jako noc. „Proč tady potmě stojíš jako socha?”

„Vymýšlím šestnáct otázek, které jsem ti nepoložila.”

„Cože? Ach tak, hra na dvacet otázek.”

Rozsvítil a teplé žluté světlo proměnilo francouzská okna v zrcadla. Reba pozorovala, jak se k ní Chanceův odraz blíží. Něco vřelo pod jejím zdánlivým klidem, něco žhnoucího a mocného jako roztavené magma pod chladnou zemskou kůrou. Pochopila, že jestli chce přežít pár následujících minut a neztratit důstojnost, nesmí Chanceovi dovolit, aby se jí dotkl.

„Ano, dvacet otázek," potvrdila. Chystala se, že se na něho podívá přes rameno, ale vytušila, že by stačilo, aby zachytila jeho pohled, a její vynucený klid by byl ten tam. „Dáš si kávu?" zeptala se a vykročila směrem od něho do kuchyně. Zůstal stát uprostřed pokoje a sledoval ji s náhlou ostražitostí. „Byla to snad jedna ze šestnácti otázek?" zeptal se rádoby nedbale.

„Samozřejmě."

„V tom případě radši pusu."

„Každý člověk občas musí brát, co je," upozornila ho kousavě. „V tvém případě je to teď káva. Černá jako zlatokopovo srdce. Je to tak?"

„Rebo, co se stalo?"

„To není podle pravidel," namítla a nalila oběma. „Teď kladu otázky já a ty odpovídáš. Tak se to hraje." „Já nehraju podle pravidel."

„Prozrad' mi něco, co bych nevěděla," požádala ho a snažila se, aby jí z hlasu nečišela trpkost.

Podala mu šálek, aniž mu pohlédla do očí, obrátila se k němu zády a vrátila se k oknu. Jeho odraz byl tak blízko, že se ho mohla dotknout.

„Náhody bývají záludné," pokračovala. Šálku, který svírala v obou dlaních, nevěnovala pozornost. „My dva bychom se nikdy nepotkali, kdybychom náhodou nebyli ve stejný čas na stejném místě v Údolí smrti. S roztomilým Toddem Sinclairem, přirozeně. Asi bych mu měla poděkovat." Čekala, ale Chance mlčel. „Žádná odpověď?" zeptala se.

„To byla otázka?" Hlas kontroloval stejně dokonale jako kašdický sval svého těla.

V okně se zrcadlila postava sebejistého Tygřího boha, obtékaného zlatavým světlem, připraveného zaútočit třeba na samotného ďábla. Byl mnohem silnější než ona. Měl všechny odpovědi. Na ni zbyly jenom otázky. Dala mu všechno. On jí dal... polopravdy, výmluvy. Jak to řekl? *Jestli víš něco, co ti poskytuje výhodu, tak si to necháš pěkně pro sebe.*

Nemohla tvrdit, že by ji nevaroval.

Živočišný oheň v ní šlehal do výšky a prověřoval odolnost studené klece, kterou se obehkala, zatímco čekala na Chance.

„Pak je tady další náhoda," pokračovala, když si usrkla horké kávy, aniž zaznamenala, že ji pálí do jazyku. „Já vlastním polovinu bezcenného turmalínového dolu a ty jsi muž, který je proslulý tím, že najde poklady tam, kde ostatní zanechali marné snahy."

Jeho postoj se nepatrně změnil. Zachytila v něm vibrace napětí, které jí jasněji, než kdyby vykřikl, potvrdily, že pochopil, kam její otázky směřují. Čekala, ale nic neřekl, nic nevysvětlil, nenabídl jí nic, aby si nepřipadala tak nesmírně hloupá. Prostě jenom čekal.

„Žádná odpověď?"

„Ještě jsem neslyšel žádnou otázku," prohlásil pevně. „Co třeba tahle: tys znal mou australskou sestřenicí, že?"

„Ano.“

„Jsi majitelem poloviny Čínské královny?“

„Ano.“

„Potřebuješ druhou polovinu, abys mohl získat půjčku a začít s těžbou?“

Zaváhal, ale potom trhl rameny. „Ano.“

„Ano,“ opakovala hluše. Ještě že kolem sebe vybudovala onu chladnou klec.

Jenom díky ní se držela zpříma. „Ano, ano, ano.“

„Rebo...“

„Ne, stále jsem na řadě já, Chanci. Tentokrát budeš hrát podle pravidel.“ Hlas měla chladný jako zpěněné moře pod okny. Půvabně se otočila, odložila šálek na nízký stůl a vzala do ruky obálku, z níž na ni křičelo Chanceovo jméno. Pravidelné písmo na ni mělo uklidňující efekt. Podala ji Chanceovi. „Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Já nemám narozeniny.“

Pokrčila rameny. „Ale časem je mít budeš, nebo ne? Jen si to vezmi.“

Zdráhavě poslechl, otevřel obálku, přečetl si strohou právníckou formulaci napsanou její pevnou rukou a potom starou listinu. V tomto okamžiku byl stoprocentním vlastníkem Čínské královny.

„Proč to děláš?“ Oči se mu zeleně leskly. „Po svatbě bude Královna patřit nám oběma.“

„Žádná svatba nebude.“

Svraštil obočí. „Proč ne? Nic se přece nezměnilo. A tvrdilas, že mě miluješ,“ vyrazil ze sebe prudce. „Pamatuješ? Já ano.“

„A tys mi nikdy neřekl, že mě máš rád. Pamatuješ? Já ano. Alespoň v tomto bodě jsi byl naprosto upřímný.“ Zatajila dech a čekala na potvrzení svých nejhorších obav.

„Řekl jsem ti,“ zdůraznil tiše, „že nevím o lásce dost, abych mohl to slovo použít.“

„Věřím ti,“ zašeptala. Beznaděj připravila její život o všechny barvy podobně jako soumrak mořskou hladinu. Bezděčně zaryla nehty do dlaní. „Existuje jedna stará čínská kletba: *At' se ti splní tvé nejvroucnější přání.* Já jsem si celý život přála se zamilovat. Opravdu zamilovat.“ Unaveně se usmála. „Přála jsem si nesprávnou věc. Měla jsem chtít být milována.“ „*Chatou...*“

„Je to eufemismus pro hlupáka?“ přerušila ho se zraňujícím klidem. „Nemusíš mi odpovídat,“ pokračovala spěšně. „Řekl jsi mi všechno, co jsem potřebovala vědět. Hodně štěstí s Čínskou královnou,“ popřála mu. Obrátila se k Tygřímu bohovi zády a odcházela. „At' se ti splní tvé nejvroucnější přání,“ dodala. Dostihl ji několika dlouhými, tygřími kroky. Vycítila, že je za ní, a otočila se dřív, než se jí mohl dotknout.

„Ne,“ vyrazil ze sebe. „Teď jsem na řadě já. Nic se nezměnilo, Rebo. Ani na tvých citech ke mně, ani na mých k tobě. Zítra se vezmeme.“

„Ke svatbě není důvod.“ Poprvé mu pohlédla do očí a cvrnkla nehty do obálky, kterou držel v ruce. „Dostal jsi, cos chtěl.“

„Chci tebe.“

„Vážně?“ Pečlivě ukrývala své city pod nátěrem klidu. „V tom případě se zbav toho proklatého dolu. A to hned. Věnuj ho prvnímu člověku, který půjde po ulici.“

„Sakra, co by se tím změnilo?“ vybuchl.

Rebinou odpovědí byl smutný, hořký smích. „Jestli se na to musíš ptát, pak nemá cenu pokračovat.“

„Tvoje chování nemá logiku,“ obvinil ji divoce. „Podívej se, já vím, že jsem ti to všechno měl říct dřív. Bůh ví, že jsem to zkoušel, ale...“ Zaklel. „Vykašleme se na to. Jednou se to stalo a nic s tím nenaděláme. Jestli si Královnu nechám, nebo nenechám, nic nezmění.“ Vztáhl k ní ruce. „*Chaton...*“

„Ta už neexistuje,“ odsekla.

Ucouvla, ale byl na ni příliš rychlý. Vždycky byl příliš rychlý. Sevřel jí paži, přitáhl ji k sobě a pohládl po tváři.

„Dopřej nám trochu času, moje sladká ženo. Nezáleží na tom, co jsem řekl, nebo neřekl. Rozhodující je tohle,“ zamumlal. Sklonil se k ní a chtěl ji políbit.

„Ne!“ vykřikla a vší silou se mu vzepřela. „Důl je tvůj, ale já ne!“

Bylo to, jako by nic neřekla, neudělala. Byl silnější a její pokusy vytrhnout se mu byly předem odsouzené k nezdaru. Zatím byla klidná, nepřírozeně klidná, pevně odhodlaná vyřešit všechno, co mezi nimi bylo a nebylo, civilizovaným způsobem. Ale když ucítila dotek jeho rtů, vztek doutnající pod její chladnou slupkou vybuchl. Ve své zuřivosti byla stejně divoká jako při milování. Kopala, škrábala a zmítala se v jeho sevření jako zběsilá.

Na zlomek vteřiny ho zaskočila. Když se vzpamatoval, podrazil jí nohy, využil svou váhovou převahu, přidržel ji, opatrně složil na podlahu a zalehl ji. Nechal ji, aby se vyčerpávala předem prohraným zápasem, a čekal, až její běsnění pomine.

Konečně se začala znovu ovládat. Zavřela oči a snažila se dýchat pomalu a zhluboka, ale i to bylo nad její síly. Byl na ni příliš silný a příliš těžký. Byla pod ním uvězněná, přikryl ji celou jako živá, pružná přikrývka. Zachvěla se, vylekaná horkou vlnou, která se v ní zvedla, prudkou reakcí na jeho tělo, které se pevně tisklo na její.

A potom ucítila jeho erekci a pochopila, že po ní touží stejně prudce jako ona po něm.

„Chci tě,“ vydechl s ústy na jejím hrdle a bylo to, jako by promluvil i za ni.

Ztuhla a zakázala si reagovat třeba jen jediným slovem.

„Můžu dosáhnout toho, že po mně budeš toužit,“ varoval ji. Jeho knír ji šimral na rtech a krku jako jemný kartáček a vyvolával v ní další slastné záchvěvy. Zaťala zuby a mlčela. Sjel ústy až k jejím nadržům, bradavky se jí okamžitě zahrotily a zřetelně vystupovaly pod jemným kašmírem.

„Tohle jsem měl na mysli, když jsme se prokopali ven z té děvky Královny a jeden druhého omývali v prameni. Patříš ke mně, Rebo, a slova s tím nemají vůbec nic společného. Copak jsi to ještě nepochopila?“ Položil jí drsnou dlaň na

ňadro. „Mohl bych si tě hned teď na místě vzít a ty bys křičela rozkoší," pokračoval a sledoval její boj s touhou, která v ní neustále rostla. „Mám pravdu, *chaton*?"

Vytrvale mlčela.

„Odpověz mi," dorážel na ni a majetnický vsunul ruce pod její svetr.

„Ano," vyštěkla. Krev v žilách jí vřela zlostí, ponížením i vášní.

Dlouze jí hleděl do skořicových očí, potom si povzdechl a obkreslil konečky prstů linii jejích rtů. „Ale kdybych to udělal, trvalo by dlouho, než bys mně i sobě odpustila."

„Neodpustila bych do konce svého života."

„Neožením se s tebou kvůli tvé polovině dolu," ujišťoval ji smutně a rozzlobeně zároveň. „Slyšíš mě, blázínku?"

Trpce se zasmála. „Ty se se mnou neoženíš vůbec." Hleděla skrze něho, jako by byl jen odrazem v okně.

„Jsi moje, ať se za mě provdáš, nebo ne, ale dnes nejsi schopná to připustit, nebo se nechat přesvědčit. Ani logickými argumenty, ani láskou. Dokonce si myslíš, že mě nenávidíš. Je to tak?" zeptal se s úsměvem, který byl stejně tvrdý jako pohled jeho stříbrozelených očí. „Přijdu za tebou ráno, budu tady dřív, než otevřeš oči, a přesvědčíme se, jestli ke mně cítíš lásku, nebo nenávist. Probudíš se s úsměvem na rtech a ten bude patřit mně, ženo moje. Slibuji. A to," pokračoval a drtil ji svým tělem, „bude konec hloupých diskuzí o lásce a Čínské královně."

Než si uvědomila, že je volná, vyskočil a byl pryč. Ještě dlouho ležela na podlaze. Její tělo si stále pamatovalo Chanceův žár a sílu. Nevěděla, jestli se má smát nebo plakat, a tak nedělala nic, dovolila protichůdným citům, aby v ní doznívaly, dokud se neuklidnila. Pomalu vstala. Jednu věc věděla bezpečně. Až za ní ráno přijde, nesmí ji tady najít. Nechtěla se dozvědět, jak by se zachovala, kdyby se probudila v náruči Tygřího boha. Milovat ho bylo hrozné, ale nenávist by ji zničila.

Sakra, kde vězíš?" rozčiloval se Tim. Reba odtáhla sluchátko od ucha a rozhlédla se po parkovišti před malou samoobsluhou v Oregonu. „Za hranicemi," odpověděla lakonicky.

Následovalo dlouhé ticho. „Myslel jsem, že se dnes vdáváš," vzpomínal se konečně Tim. „Člověk míní, pánbůh mění." „Rebo..."

„Ne," zarazila ho. Chladné tvrdé slovo dokonale odráželo stav její mysli. „Tohle je čistě pracovní hovor."

Tim si ztrápeně povzdechl. „Omlouvám se, šéfová. Chance lítá po kanceláři jako lev v kleci."

„Proto jsem ti neřekla, kde jsem. Ani neřeknu."

Zaváhal. „Jsi v pořádku?"

Drsně, nevesele se zasmála. „Je něco, čemu bych se v Objekts d'Art musela naléhavě věnovat?"

„Pár nákladních listů a pojistných formulářů čeká na tvůj podpis."

„Padělej ho.“

„Kdy se vrátíš?“

„Nevím.“

„Ale vrátíš se?“

„Kdo to chce vědět? Ty nebo Chance?“

„Oba,“ přiznal Tim. „Od rána je na mě nalepený jako můj stín. Chceš s ním mluvit?“

„Pořád je majitelem Čínské královny?“

Po krátké pauze se ze sluchátka ozval Chanceův hluboký hlas. „*Chaton...*“

„Jsi pořád majitelem Čínské královny?“ opakovala nesmlouvavě svou otázku bez ohledu na to, že se jí ruce roztráslly tak silně, až málem upustila sluchátko. Pouhý zvuk jeho hlasu v ní vyvolal touhu schoulit se mu v náruči jako tehdy v Údolí smrti a plakat, dokud slzy neodplaví bolest. Jenže tentokrát jí ublížil on. „Žádné lži, žádné vytáčky. Jenom jediné slovo. Ano, nebo ne. Jsi pořád majitelem Čínské královny?“

„Ano.“

„Sbohem, Chanci.“ Opatrně zavěsila.

11

Chvilí trvalo, než se jí prsty přestaly třást, aby mohla zalistovat v malém koženém notýsku, který si vzala z Objets d'Art. Když našla telefonní číslo, které hledala, vytočila ho s nezvyklou pečlivostí, jako by náhle nedůvěřovala svým reflexům.

„To je Jim Nichols? Tady Reba Farrallová. Omlouvám se, že vás tak přepadám, ale jsem náhodou v Oregonu a napadlo mě, jestli byste na mě neměl chvilku a neukázal mi eskymácké kikituky, o nichž jste se zmínil v posledním dopise.“ Poznamenala si cestu, zavěsila a vrátila se k autu, které si půjčila. Jela rychle a snažila se nemyslet na to, že když naposledy objížděla sběratele na západním pobřeží, byl s ní Jeremy. Kdyby se otevřela vzpomínkám na něho, připadala by si opuštěná. A kdyby myslela na Chance, rozdrobila by se jako kámen v rukou neopatrného řemeslníka. A tak přemýšlela o své práci a o sběratelích, kteří vlastní vzácné umělecké předměty z celého světa. Kikituky Jima Nicholse mohly být přesně tím, co hledá jeden z jejích zákazníků, který sbírá figurky ze slonoviny.

Když zaklepala na domovní dveře, zmocnilo se jí lehké vzrušení jako vždy, když si měla prohlédnout poklady, které nashromáždil někdo jiný. Nichols se mohl pochlubit nejen kikituky. Podobně jako jiní sběratelé sjezdil celý svět, prolézal tržiště a věnoval se výměnnému obchodu s domorodci. Něco za něco, ne peníze, zněla osvědčená zásada. Výsledkem byla směsice krásných, cenných a někdy prapodivných předmětů. Reba věděla, že v domě Jima Nicholse může spatřit doslova cokoliv.

„Pan Nicholse?“ pozdravila muže, který jí otevřel.

„Jime,“ opravil ji a sevřel ruku, kterou mu podávala, v suché dlani. Léta toulání po severních krajích se na frankofonním Kanad'anovi výrazně podepsala. Od

artritidy, která ho zahнала na jih, měl zkřivené prsty a tuhá kolena. „Dokud žil Jeremy, oslovovala jste mě Jim," připomněl jí mírně.

„Jime." Snažila se před ním skrýt bolest, kterou v ní vyvolala zmínka o Jeremym, ale přesto se jí v očích zaleskly slzy.

„Netvařte se jako hromádka neštěstí, děvče," domlouval jí otcovsky hlasem, který zhrubl po vykouřených cigaretách a vypité whisky. „Až budete tak stará jako já a Jeremy, bude se vám smrt zdát vlídná."

Nabídl jí kávu, usadil ji k poškrábanému umělohmotnému stolku a s heknutím klesl vedle ní. Všimla si, že v hrnku, který drží v ruce, není káva, ale nejspíš skotská.

„Nejlepší lék na artritidu," prohlásil chraptivě. „A taky umí dobře třídit vzpomínky. Nechá jen ty hezké."

Podívala se na whisky s novým zájmem. „Opravdu? Asi bych se ji měla naučit pít."

„Počkejte pár roků," poradil jí a poplácal ji vrásčitou rukou po rameni. „Klidně sed'te."

Odešel z pokoje a vrátil se s velkou lepenkovou krabicí. Se zručností a samozřejmostí muže, který celý ži-

vot zachází s cennostmi, z ní vyndával figurky vyřezávané z vorvaních zubů a kladl je na poškrábaný stůl. U každé upozornil na její klady nebo vady.

Reby se při pohledu na ně zmocnil nepříjemný pocit. Figurky měly různé rozměry, ale žádná nebyla větší než její dlaň. Všechny v sobě měly jistou zlomyslnost, až zlověstnost, která k nim patřila stejně jako matný lesk materiálu, z něhož byly vyřezané. Stály na desce jako dlouzí, vztyčení hroši a cenily na ni velké zuby.

„Znáte pověru, která je s nimi spojená?" zeptal se Jim, když vytáhl posledního.

„Ano. Kikituk sežere duši nepřítele, kterému ho věnujete."

Před očima jí vyvstala černá tlama Čínské královny, kikituka vyřezaného do skály, aby polykal lidské duše.

„Moc se vám nelíbí, že?" hádal Jim.

„Ne," přiznala, „ale vím o sběrateli, který bude nadšený. Má několik afrických démonů ze slonoviny, z nichž mi běhá mráz po zádech. Kikitukové se u něho budou cítit jako doma."

Jim se ušklíbl. „Já ty příšerky taky právě nemiluju, ale řezbářská práce je kvalitní a ta zubovina prvotřídní. Muži málokdy myslí na to, že by jim od nich mohlo hrozit nějaké nebezpečí."

Reba automaticky vyjednávala o ceně a snažila se zahnat z mysli obraz Čínské královny. Vydá se Chance do dolu sám? Pohne se země znovu a pohrbí ho navěky v temnotě?

Nejistou rukou vyplnila šek a předala ho Jimovi. Obchod byl uzavřen. „Doneslo se mi, že si necháte Zelenou soupřavu." „Ano," potvrdila se sevřeným hrdlem.

„Sed'te, hned jsem zpátky."

Jim se znovu na okamžik vzdálil. „Tohle jsem získal před několika měsíci," oznamoval, když lovil v hnědém papírovém sáčku, který držel v ruce. „Chtěl jsem kvůli tomu volat Jeremymu." Vytáhl kousek kamene, položil si ho na dlaň a ukázal Rebě. V hornině, kterou nedokázala určit, vězel průzračný krystal, jenž měl naprosto stejný stříbrozelený odstín jako Chanceovy oči. Dech se jí zrychlil. Dlouho hleděla na nezvykle zbarvený osmistěn, potom zavřela oči a potřásla hlavou. Bylo to neuvěřitelné. Diamant v matečné hornině je ojedinělý nález, který je chloubou každého sběratele, a má-li navíc tak jedinečnou barvu, je jeho cena nevyčíslitelná. „Údajně je to surový diamant. Nepravou slonovinu od pravé poznám na padesát metrů, ale diamant?" Jim pokrčil rameny. „Napadlo mě, že požádám o posudek Jeremyho."

„Můžu?" zeptala se nesměle Reba.

„Samozřejmě." Pustil diamant do její dlaně s nedbalostí, která jí vyrazila dech. Vytáhla z kabelky klenotnickou lupu, postavila se pod lustr tak, aby na minerál dopadalo co nejostřejší světlo, a pečlivě ho zkoumala. Nenašla stopy lepidla, které by drahokam přidržovalo v hornině. Přirozené hrany nebyly leštěné a nenesly ani jiné stopy po zásahu člověka. Nebyly v něm viditelné praskliny nebo jiné kazy. Jeho váhu odhadovala na necelé tři karáty.

Vrátila se ke stolku. „Musela bych provést pár testů, abych si byla zcela jistá," přiznala, „ale vypadá dobře. Kolik byste za něj požadoval?"

„Chcete ho pro některého ze svých zákazníků?"

Její prsty majetnický obemkly krystal, který měl naprosto stejnou barvu jako oči Chance Walkera. „Ne. Pro sebe."

Něžně jí poklepal na rameno. „Tak ho ode mě přijměte jako dar."

„Pane Nicholse... Jíme... To nemůžu. Jeho cena je nevyčíslitelná."

„Právě proto je to poctivý obchod."

„Nechápu, jak to myslíte," zašeptala.

„Když jsme byli s Jeremym mladší a měli ještě výdrž, občas jsme si spolu trochu vyhodili z kopýtka. Jednou jsme to táhli už pár dní, když se ke mně najednou obrátil a začal mluvit o smrti. Svěřil se mi, že by dal cokoli, jen aby kvůli němu někdo upřímně truchlil, až zemře. Nikdy jsem na jeho slova nezapomněl."

Upřel vybledlé oči do její tváře. „Vy jste pro něho plakala, když jeho vlastní krev stála ve frontě, aby si mohla zatančit na jeho hrobě. Skutečná láska se nedá ničím zaplatit. Ten kámen je váš, ať už je to sklíčko, křemen nebo diamant."

Reba se unaveně protáhla v příliš měkké posteli, jaké v motelech obvykle bývají, a promnula si oči. Věděla, že by měla odjet do dalšího města, za dalším sběratelem, že by prostě měla dál žít, ale nemohla. Dny pro ni byly dlouhé jako týdny. Noci nekonečné. V její mysli i citech vládl zmatek. Točila se v bludném kruhu mezi osamělostí, vztekem a beznadějí. Ve snech ji pronásledovala Čínská královna, pošilhávala po ní jako obrovský černý kikituk a ostrými zuby požírala Chanceovu duši.

Už pět dní se Timovi neozvala. Bylo jí jasné, že si o ni dělá starosti, ale neodvážila se mu zatelefonovat. Kdyby byl u něho pořád Chance, kdyby znovu uslyšela jeho hlas, pravděpodobně by si nedokázala poručit a rozjela by se za ním, aby zase uviděla jeho živočišný úsměv a ohřála se v jeho snědých pažích. Kdosi zaklepal na dveře. Srdce se jí zastavilo, ale vzápětí si uvědomila, že to nemůže být Chance. Bylo vyloučené, aby věděl, kde je.

„Kdo je to?“ zavolala znepokojeně. Po pokoji se povalovaly krabice s uměleckými předměty, další měla zamčené ve voze. Začínala litovat, že si nevzala vzor z Jeremyho a necestuje s ochrankou. „To jsem já, Rebo. Glory.“ Vyskočila z postele a otevřela dveře dřív, než se stihla rozmyslet. „Chance je s tebou?“ vyhrkla s očima rozzářenýma nadějí.

Glory jako by zestárla, tvář měla propadlou a ztrhanou. „Na totéž jsem se chtěla zeptat já tebe.“ „Jak to myslíš?“

„Chance zmizel,“ vysvětlovala Glory sklesle. „Můžu dál? Jsem tak unavená, že se sotva držím na nohou.“

Reba ji vtáhla dovnitř a zavřela dveře. Automaticky z termosky nalila zbytek kávy do kelímku a podala jí ho. Glory několika doušky vypila vlažný nápoj. „Díky,“ vydechla a klesla na ošklivou plastovou židli. „Zachránilas mi život.“ Přimhouřila bystré zelené oči. „Co se stalo mezi tebou a Chancem?“ zeptala se zpříma.

„Chtěl Čínskou královnu,“ odpověděla Reba bezbarvě, vyděšená černou beznadějí, která ji zaplavila. Po několik bláhových okamžiků doufala, že Chanceovi schází stejně bolestně jako on jí. Ale zřejmě se mylila.

Pravděpodobně se po ní vůbec nesháněl. „Věnovala jsem mu ji.“

„Proč mám dojem, žeš něco vynechala?“ Glory sraštila obočí. „Spolehni se, děvenko, že já nevynechám nic. Před šesti dny jsem se probudila celá blažená, protože se můj bratr konečně šťastně zamiloval. Když jsem se probudila úplně, zjistila jsem, že je v mém pokoji. Byl nepřítel vzteky. Nikdy jsem ho tak zuřit neviděla. Nikdy,“ zdůraznila. „Ani když zemřel Luck. Panebože, Rebo, cos mu provedla?“

„Proč se nezeptáš, co provedl on mně?“ odsekla Reba.

„Dobře, co ti provedl?“

„Víc než o mě stál o Čínskou královnu. Tak jsem mu darovala, po čem toužil. Turmalínový důl.“ „Chci slyšet víc.“

„Dala jsem mu na vybranou. Buď já, nebo Královna. Uhodneš, pro co se rozhodl?“

Glory se zhluboka nadechla. „Proboha... Co ti udělal, že ho tak nenávidíš?“

„Já že ho nenávidím?“ ohradila se Reba.

Glory se trpce zasmála. „Mě neobelžeš.“ Naklonila hlavu na stranu. „Čínská královna je symbolem všechno, o čem si Chance celý život myslel, že po tom touží. A ty,“ pokrčila rameny, „ty jsi žena, jakou celý život hledal. A postavila ses před něho jako královna a řekla mu, že může mít jedno, nebo druhé, ale ne

obojí. Chovala ses, jako by ten důl byl druhá ženská. Kdo si, sakra, myslíš, že jsi?"

„Nikdo," zašeptala Reba. „To je ten problém. Nejsem nikdo. Ale tomu ty nemůžeš rozumět. Ty máš manžela, který tě chtěl kvůli tomu, co jsi, ne kvůli tomu, co máš. Myslela jsem si, že stejným způsobem chce Chance mě, dokud ses neobjevila ty a neprozradila mi, že mu patří druhá polovina toho prokletého dolu!"

„Panebože, ne!" Glory konečně všechno pochopila. „Je to zázrak, že mě nezabil." Vstala, přistoupila k Rebě, která stála před ní, a objala ji. „Ty ho máš pořád ráda, že?"

Reba, neschopna jediného slova, mlčky přikývla.

„Tak mi pomoz ho najít, než udělá něco, co už nebude moct změnit nebo vzít zpátky. Zavolala jsem každému, na koho jsem si vzpomněla, ale nikdo o něm nic nevěděl. Neozval se žádnému kamarádovi, v hotelu se neukázal a nikde v Los Angeles po sobě nenechal jedinou stopu."

„Mě jsi našla," upozornila ji Reba. „Najdeš i jeho."

„Zlato, ty jsi za sebou nechala v podobě šeků a hotelových účtů stopu, kterou by dokázal vystopovat i slepý. Chance zmizel, jako by se do země propadl."

Rebu zamrazilo. „Čínská královna," hlesla, ale rychle se opravila. „Ne, tam by nešel. Je to příliš nebezpečné. Když jsme tam byli spolu, skoro nás zabila."

Přestože se snažila nepřipustit si strach, zvedla telefon a zavolala Timovi. „Kde jsi?" vyhrkl. „Je s tebou Chance?" „Ne. Ozval se ti?"

„Děláš si legraci? Mělas ho vidět, jak vyváděl, když jsi mu třískla telefonem. Byl jako rozzuřená šelma. Něco takového jsem nezažil. Gina se rozklepe ještě teď, kdykoliv si na to vzpomene. A upřímně řečeno, já taky."

„Ale neublížil nikomu? Nerozmlátil nic?" ujistňovala se, když si představila vášeň, kterou Chance uměl pustit ze řetězu sebeovládání, jeho sílu a divokost. Nicméně hrdlo měla sevřené spíš obavami o něho než o jiné.

„Žádné běsnění se nekonalo. Vyděsil mě právě jeho nepřírozený klid. Dokonce ani nemluvil, s výjimkou pár vět, které řekl Gině. Měla na krku křížek, cos jí dala k Vánocům. Zastavil se před ní, dotkl se ho a řekl: ‚Můžu si ho půjčit? Tam, kam se chystám, ho budu potřebovat.' Rozepnul řetízek, popadl křížek, jako by to byla laciná tretka, a byl pryč."

„Šel do Čínské královny," prohlásila hluše.

Chance si vybral, ale ne ji. Darovala mu svou půlku dolu, on ji přijal a ani se neohlédl zpátky. Rozhodnutí padlo.

Automaticky jako stroj nadiktovala Timovi adresu motelu a zavěsila.

„Tak co?" dorážela na ni Glory.

„Tvůj bratr je mimo všechny pochyby ve svém dole."

„Ale říkalas, že je to nebezpečné!"

„Když jsme byli v Čínské královně spolu, skoro nás zabila."

„Tak ho odsud dostaň!"

Přestože se jí na tmavých řasách leskly slzy, se Reba zasmála. „A nechceš mi poradit, jak to mám udělat?“ obořila se na starší ženu v návalu zlosti. „Copak to nechápeš? On mě nechce. *Nechal si Čínskou královnu!*“

Marně Glory naléhala, prosila, zlobila se. Přes ledovou kru, do níž se Reba schovala, nepronikla. Odletěly spolu

do Los Angeles a Reba otevřela ústa jen jednou, aby jí vysvětlila, jak se dostat k Čínské královně. Odmítla třeba jen uvažovat o tom, že by Glory doprovodila. Se zavřenýma očima, nehybná jako socha seděla v letadle a přemýšlela o muži, který víc než jí miloval nevýnosný důl.

Po pěti dnech z Reby zuřivost trochu vyprchala, ale ledový krunýř zůstal. Její mysl plně zaměstnávaly přípravy na vystavení Jeremyho kolekce v hotelu Del Coronado. Po večerech a nocích se probírala fotografiemi exemplářů, vzpomínala na Údolí smrti a na dva muže. Oba milovala - i když každého jiným způsobem, a oba ztratila. Vzpomínky jí působily bolest, ale bylo to lepší, než aby se probouzela, protože ze sna volala Chanceovo jméno ve snaze varovat ho před nenasytným černým kikitukem s očima jako roztříštěné růžové krystaly. Glory neviděla od chvíle, kdy se před dvěma týdny rozloučily na letišti. Jednou jí Chanceova sestra zavolala a potvrdila její neblahou předtuchu: byl v Čínské královně, kutal v černočerné tmě a hledal jedinečné růžové palské turmalíny. Při představě, že je uvězněn v nekonečné podzemní noci, vystavený na milost a nemilost záchvěvům nepokojné země, z nichž i ten nejslabší mu mohl být osudný, jí stydla krev v žilách.

Doufala, že v hotelu Del Coronado se trochu zklidní prudké emoce, které v ní vřely pod chladným povrchem. Aukce Jeremyho sbírky učiní tečku za touto etapou jejího života, tečku za smutkem, truchlením, touhou a mučivou otázkou, proč ji hodnou lásky shledal pouze jeden starý muž. Ale strach o Chance i zlost přetrvávaly. Dlouhé okamžiky sedávala nepohnutě, s nehty zarytými do dlaní, a myšlenky jí nezadržitelně zalátaly do Údolí smrti, k Čínské královně a muži jménem Chance.

Vyrušilo ji zaklepání na dveře. Zamrkala a zmateně se rozhlížela kolem sebe. Teprve když uviděla prostorné apartmá se zlatými brokátovými tapetami a staromódním nábytkem, uvědomila si, kde je. V San Diegu, v hotelu Del Coronado. Právě tam proběhla aukce Jeremyho sbírky. Úspěch byl fenomenální. Kupní ceny se vyšplhaly závratně vysoko. Prodaly se všechny exponáty. Zklamání zájemci, kteří za ní chodili se seznamy svých přání, byli zárukou, že Objets d'Art bude přinášet stejné zisky jako Jeremyho sbírka.

Klepání se opakovalo. „Rebo?“ zavolal přes dveře Tim. „Jsi připravená?“

Nebyla, ale nemohla to přiznat. Musela vstát a vystupovat na veřejnosti s profesionálním klidem a zdvořilostí. Musela sejít dolů, tančit s neznámými muži, přestože jí při pomyslení, že se jí bude dotýkat někdo jiný než Chance, naskakovala husí kůže. Jenže on už se jí dotýkat nechtěl. Chtěl jenom ten prokletý důl. Doufal snad, že v Královnině chladné temnotě nalezne něco, co by se vyrovnalo teplu živé, milující ženy? Možná na ni čeká dole v sále. Možná mu

čas, který strávil ve studeném objetí Královny, pomohl pochopit, že ho Reba miluje.

Vstala, přistoupila ke dveřím a odemkla. Tim vešel dovnitř, zarazil se, prohlédl si ji a uznale hvízdal.

Měla na sobě diagonálně střiženou večerní toaletu z těžkého hedvábí, která odhalovala pravé rameno a od levého splývala v měkkých záhybech k podlaze a zdůrazňovala linie její postavy. Materiál barvy zlatého prachu zachycoval v drobounkých vírech světlo a při každém pohybu smyslně šustěl. Jediné zapínání tvořila pod levým ramenem šikmá řada tří diamantů velkých jako slzy. Podobné drahokamy sejí třpytily v uších. Husté medové vlasy měla vyčesané do výše a sepnuté nenápadnými zlatými hřebínky.

„Ještěže jsem šťastně ženatý," pochvaloval si Tim. „Jsi úchvatnější než všechny vydražené předměty dohromady."

Prohnula ústa do neveselého úsměvu. „Díky." Ráda by se oblékla do černého hedvábí, které bylo obchodní značkou Objets d'Art, ale nechtěla na plese pořádaném k Jeremyho poctě vypadat jako na pohřbu. Zavěsila se do Tima.

„Tak pojď, ať to mám za sebou."

„Moment, ty nejdeš na funus, ale na bál."

Neodpověděla. Tento večer bude Jeremyho sbírka naposledy k vidění celá na jednom místě. Vystavila dokonce i Tygřího boha a Zelenou soupravu, obohacenou o stříbrozelený diamant v základní hmotě od Jima. Neboť to byl diamant, bez jakékoliv pochybnosti, jak od prvního okamžiku věděla. Leskl se mezi ostatními odstíny zelené a tím, jak proměňoval obyčejné světlo v třpytivou stříbro-zelenou nádheru, dokazoval svou hodnotu. Krystal stejně jedinečný jako muž, kterého milovala.

Z hotelové haly pronikal do Rebina mlčení tlumený hovor elegantně oblečených hostů. Tim ji doprovodil do tanečního sálu Jiřího VII, kde se měl konat ples. Dřevěný kazetový strop, brokátové tapety a závěsy dodávaly devět metrů vysoké místnosti viktoriánskou atmosféru, která představovala hlavní kouzlo hotelu.

Ve třetině sálu, kde se obvykle podávala večeře, mohli přítomní vzdát čest památce Jeremyho Sinclaira. Naaranžované na sametových polštářcích ve skleněných vitrínách se exponáty blyštily jako obrovský náhrdelník. Ženy v přepychových róbách doprovázené muži ve smokinzích tiše klouzaly kolem, jiní muži ve fracích se nevtíravě proplétali davem.

Když Reba pohledem pátrala v každém koutu po muži se stříbrozelenýma očima a půvabem nezkroceného tygra, padla na její útlá ramena deprese a tlačila ji dolů do temnoty. Chance přece musel vědět, že tady bude, že vzdá poslední poctu Jeremymu Bouvierovi Sinclairovi. Kdyby ji chtěl vidět, přišel by.

Ale mezi muži nebyl jediný, který by se mu jen podobal.

„Sakra, co má být zase tohle?" zaklel Tim.

Reba také pohlédla směrem k vystavené sbírce a spatřila mohutného zrzavého muže, který nesl v podpaždí skleněnou skříňku, jako by to byl kufřík s nářadím.

Ignoroval zvědavé pohledy přítomných, položil ji na stolek a otevřel. Za ním stál světlovlasý muž, jehož široká ramena a zjizvené ruce prozrazovaly bývalého horníka. V ruce držel lepenkovou krabici. Kousek dál od nich pozoroval společnost třetí muž, jehož ostražitě oči prozrazovaly, že už v životě zažil dost nepříjemností.

Reba nevnímala Timovu dlaň, která jí svírala rameno. K nezvyklé trojici ji cosi neodolatelně přitahovalo. Svou drsností a sebejistotou jí připomínali Chance. Uvědomila si, že je zahlédla už dřív. Ve skutečnosti na ně od okamžiku, kdy přijela s Jeremyho sbírkou do San Diega, narážela na každém kroku. Nejenže byli velmi nápadní na aukci, v hotelu měli dokonce pokoj proti jejímu apartmá. „Mám zavolat ochranku?“ pošeptal jí Tim.

Zavrtěla hlavou, zmámená auru napětí a vzrušení, která z nich vyzařovala. Zrzek otevřel neohrabanýma rukama krabici a sáhl dovnitř.

„Počkej,“ nabádala Reba Tima. „Uvidíme, co... Kristepane!“

Její zvolání zaniklo ve výkřicích úžasu a obdivu, které se ozvaly z davu. V mohutných tlapách se třpytily na křemenu krystaly palského turmalínu, dlouhé jako Rebina dlaň, jasně růžové se zelenou čepičkou. Neustálé pohyby země na nich zanechaly podélné rýhy, ale byly celistvé a zářily jakoby radostí ze svého zmrtvýchvstání.

Čínská královna se pod Chanceovým drsným, citlivým rukama probudila k životu.

Slzy Rebě nejprve rozmazaly a potom zcela zastřely neuvěřitelný obraz. Vždy byla bezbranná proti tajemnému kouzlu krystalů turmalínu. Chance se rozhodl správně. Nejhorší na všem bylo, že mu nemohla nic vyčítat. Při pohledu na krystaly, na jejich dokonalost konečně a neodvolatelně pochopila, proč muži riskují smrt v temných podzemních chodbách. Ne kvůli bohatství. Kvůli kráse. Božské kráse.

Vedle ní byla ničím, naprosto ničím.

Vzhlédla. Rudovlasý muž ji pozoroval. Zvedl ruku k neobratnému pozdravu, potom vzal prázdnou krabici a odcházel, aniž ji oslovil. Nemusel. Turmalín vyřídil vzkaz víc než srozumitelně. Chance zvítězil. Ona prohrála.

Bylo po všem.

Teprve nyní postřehla jistotu, která číhala hluboko pod její zlostí a strachem. Jistotu, že se pro ni Tygří bůh vrátí. Ano, byla si tím naprosto jistá... a mylila se. „Nikde není jméno majitele,“ poznamenal Tim, „ani jiné označení. Jenom kartička, že turmalín není na prodej.“

Smutně se usmála. „Tobě snad není jasné, kdo je majitelem?“

„Chance?“

„Kde jiný by to mohl dokázat?“ vypravila ze sebe. „*Tygří bůh*.“ Bylo to láskyplné oslovení, nebo nenávistná nadávka? Sama nevěděla.

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla. Dala by cokoli, s výjimkou jednoho exempláře ze Zelené soupravy, jen aby se mohla otočit a opustit sál, hotel, vlastní tělo. Ale to bylo vyloučené. Když pro nic jiného, tak pro Jeremyho

památku musela pít šampaňské, tančit, smát se životním výhrám a prohrám stejně vyrovnaně jako on. A přesně to bude dělat, dokud jí neselžou nervy. „Nezahájíme ples?“ obrátila se k Timovi, vzpřímená, s hlavou vztyčenou, jako by všem chtěla předvést slzy, které se třpytily v jejích skořicových očích. Tim pozvedl její ruku ke rtům, uklonil se jí a doprovodil ji na parket. Pohlédla k pódiu, kde čekali hudebníci, a dala sotva znatelný pokyn dirigentovi. Sotva ji Tim vzal do náruče, spustila kapela valčík, stejně rafinovaný jako Rebina toaleta. Po několik okamžiků patřila taneční plocha pouze jim dvěma, potom se přidaly další páry, zlákané melodickými tóny i půvabnými pohyby ženy ve zlatavém hedvábí. Když tanec skončil, zavěsila se znovu do Tima a nechala se odvést, hrdá jako královna. Usadil ji ke stolku mezi okny vedoucími na trávník před hotelem. „Děkuju, Time. Teď už se věnuj Gině.“ Usmála se, aby to neznělo jako rozkaz. Zaváhal. „Víš jistě, že chceš být sama?“ „Naprosto jistě. Jdi za Ginou a hezky se bavte.“ „Co budeš dělat ty?“ „Popíjet šampaňské.“ Kývla na číšníka, který šel kolem s podnosem. „Rebo...“ „Jen jdi,“ pobízela ho přátelsky. Neochotně se vzdálil. Při odchodu se málem srazil s mohutným zrzkem. Reba na muže pohlédla a zvedla temné obočí v němé otázce. Pokročil blíž. „Red Day, madam. Glořin manžel. Nemáte chuť na taneček?“ „Ani ne,“ odmítla chladně, usrkla šampaňského a s mírnou zvědavostí si ho prohlížela. Přestože měl na krku padesátku, zdálo se, že je dost silný, aby holýma rukama ohýbal kovové tyče. „Zaplat'pánbůh.“ S viditelným ulehčením se posadil proti ní. „Moje taneční umění stojí za... nestojí za nic.“ Reba si lámala hlavu, kde už jeho jméno slyšela. Ne ve spojení s Glory, ale s turmalínem. Pak si vybavila den, kdy Chance držel čínskou lahvičku na slzy, která se mu v dlani blyštěla jako růžová světluška, a mluvil o čínské císařovně vdově a její posedlosti palským turmalínem. „Vy jste sběratel. Rubelitu, pokud se nemýlím.“ „Je to tak,“ souhlasil a modré oči se mu rozzářily nadšením. „Vy...“ Přerušila ho. „To je váš turmalín?“ „Kéž by. Je zatraceně krásný, co?“ „Máte zatracenou pravdu,“ přisvědčila ironicky a pozvedla sklenku. Lokla si a ušklíbla se. Dnes večer toužila mít tak povznesenou náladu jako ještě nikdy, chtěla být omámená, ale prvotřídní šampaňské jí na jazyku chutnalo jako popel. Musela se přemáhat, aby ho spolkla. „Možná vám ho Chance prodá,“ nadhodila. Red pomalu zavrtěl hlavou. „Kdepak. Sliboval jsem mu modré z nebe a vyhrožoval mu peklem, ale nehnulo to s ním.“ „Jestli potřebujete vypomoct s vyhrožováním,“ procedila mezi bílými zuby, „měla bych pár nápadů.“ Jeho smích byl stejně mohutný jako postava. „Kde vás Chance našel, paninko?“

„V Údolí smrti. O pár dnů později mě sbalil kvůli dolu Čínská královna.“

„Ale on tvrdil, že mu nepatří," vykoktal Red ohromeně.

„Lhal. Umí to moc dobře." Rázně položila sklenku, až se ode dna odpoutaly bublinky.

„Chance Walker nelže," odporoval jí Red a ošil se na židli, až zaúpěla pod jeho váhou. „Ani nepodvádí, ani nekrade." Ušklíbl se. „Ostatní příkázání už tak úzkostlivě nedodržuje.“

Reba jeho prohlášení sama pro sebe komentovala tichým *amen*. Dlouho s Redem seděli mlčky, poslouchali hudbu marnivou jako měsíční svit a pozorovali ženy, zářící jako pestrobarevné drahokamy v náručích černě oděných mužů.

„Smím prosit?" ozvalo se vedle ní.

Ohlédla se. Muž, který ji vyzval k tanci, byl dokonce ještě větší než Red. Měřil bezmála dva metry, byl mladší než Chance, ale stavěný jako Herkules a krásný jako bůh. Na první pohled jí byl nesympatický - ne kvůli tomu, jaký byl, ale kvůli tomu, kým nebyl. Nebyl to Chance.

„Ne, nemá chuť tančit," odpověděl místo ní Red.

„Omyl," vyhrkla Reba, která zničehonic změnila názor. „Dáma přímo touží tančit.“

Red přeskočil z její zamračené tváře na usmívajícího se mladíka. „Uděláme to takhle. Dáma si s tebou zatancuje, Melbourne. Jednou. Slyšíš mě?“

Melbourne nedbale trhl rameny a nastavil Rebě rámě. Zvedla se ze židle půvabně jako plamínek. Odvedl si ji na parket. Na tak velkého muže se pohyboval lehce, ale měla pocit, že ji k sobě příliš tiskne. Zlehka mu položila dlaň na hrud', aby mu naznačila, že by uvítala větší odstup. Okamžitě sjel rukou k jejím bokům a přitáhl ji k sobě. Rázně ho odstrčila.

„To je waltz, ne zápas ve volném stylu," zasyčela.

„Tak se přestaňte prát," doporučil jí s trpělivým úsměvem v opálené tváři.

„Když se držíme na délku paže, nemůžu vás pořádně vést.“

Spolkla podrážděnou odpověď. Uvědomila si, že její partner má pravdu, protože se snažila, aby od sebe byli alespoň na čtyřicet centimetrů. Vlastní podvědomé jednání ji překvapilo. Zbláznila se snad? Tančila možná s nej-pohlednějším mužem, jakého kdy potkala, a bylo jí mdlo, když ji vzal kolem pasu. To se jí dřív nestávalo.

„Omlouvám se," zamumlala a snažila se překonat iracionální odpor z toho, že ji v náruči drží jiný muž než Chance.

Melbourne si povzdechl. „Kde je?“ „Kdo?“

„Muž, jemuž patříte. Red to není. Ten má Glory a Glory ví, co chlap potřebuje.“

„Proč si myslíte, že někomu patřím?“ ohradila se. „Máme dvacáté století, pokud jste na to zapomněl.“

Melbourne se smíchem potřásl hlavou. „To je možné, ale některé věci se nemění. Ve vteřině, kdy jsem vás uchopil kolem pasu, mi bylo jasné, že patříte k jinému muži.“

Řeč těla nelže, o tom mi dal kdysi jeden muž velmi tvrdou lekci.“

Reba ztuhla. Totéž jí řekl Chance v Údolí smrti. Byla si naprosto jistá, kdo Melbourne poučil o řeči těla. A v těsném závěsu za tou jistotou přišlo další poznání: Chance měl opět pravdu. Řeč těla nelhala. Byla jeho - a on o ni nestál. S bolestným sebezapřením bojovala proti svým nejhlubším reflexům, snažila se přimět své tělo, aby se uvolnilo v náruči muže, který nebyl Chancem Walkerem. Její úsilí neskončilo plným úspěchem, ale když nic jiného, alespoň nenutila svého tanečníka, aby ji držel na délku paže. Upřel na ni jasně modré oči a usmál se. „Chcete vidět, jestli je Red tak vzteklý, jak naznačují jeho vlasy?“

Náhle si přála, aby byla volná a mohla reagovat na jeho dráždivou mužnost. Jenže byla připoutána k Tygřímu bohovi, který ji nechtěl. Smutně se usmála. „Ne. Raději vás propustím, abyste vnesl světlo do života jiné ženy.“

Neušlo jí jeho zklamání. Pátravě si ji pár vteřin prohlížel, potom jí nabídl rámě a odvedl ke stolu, kde na ni netrpělivě čekal Red.

„Jsi chytřejší, než vypadáš," přivítal Melbourne. Přes nevrlý tón bylo zřejmé, že má mladíka rád. Pouze se mu nezamlouvalo, že tančí s Rebou.

„Pro koho ji hlídáš?" zeptal se ho Melbourne zpříma.

Red rozpačitě střelil pohledem po Rebě. Dobře vycítil, že její klid je pouze zdánlivý. „Nejsem její bodyguard," bránil se.

Melbourne zahučel něco, co mohl slyšet jenom Red, a pokračoval hlasitěji. „Koukej, kamaráde, jasně prohlásila, že nikoho nemá, ale ty, Ted a lan jste se na ni nalepili jako smůla. Vykopli jste hosty, kteří bydleli v pokoji proti jejímu apartmá, sledujete ji na každém kroku, pomalu s ní chodíte i na záchod, a ty v noci spíš před jejími dveřmi jako hlídací pes. Dokonce mi chceš diktovat, kolikrát si s ní smím zatancovat, jako kdybych byl nějaký vandrák.“

„Já si to nevymyslel," přiznal Red, vrhl provinilý pohled na Rebu a dodal. „To Chance Walker.“

Melbourne se napřímil a změřil si Rebu s náhlým zájmem, který neměl nic společného s jejím ženským půvabem. „Nežvaň! Nikdy nebyl žárlivý.“

Red pokrčil rameny. „Ted' je.“

„To mě podrž." Melbourne vysekl Rebě hlubokou poklonu a potom jí vtiskl na čelo bratrský polibek. „Díky za taneček. Nebýt té řeči těla, byl bych v pokušení vykašlat se na Walkera a..."

„Melbourne!" okřikl ho Red.

„Žádné strachy," uklidňoval ho mladík. „Já už jednu lekci dostal." Zahanbeně potřásl hlavou. „Netušil jsem, že si opravdu tak věří, a už vůbec ne, že se do chlapa jako já pustí holýma rukama.“

„Přežil jsi," zabručel Red. „Nemáš si na co stěžovat.“

Melbourne se zachechtal a odloudal se pryč. Reba sledovala, jak se zamíchal mezi hosty, a potom klesla na židli. Lomcovala jí zlost.

„Berte to takhle, Rebo," uklidňoval ji Red, který ji pozoroval koutkem oka.

„Chanceovo chování je logické. Dnes se tady motají týpkové, kteří nejsou tak slušní, jak by se podle nažehlených košil mohlo zdát. A Chance je zná všechny

do jednoho. Dokud si myslí, že patříte k němu, nemusíte mít strach o sebe ani o sbírku. S Chancem si nikdo nezačne. Nebylo by to rozumné."

Reba ignorovala jeho konejšivá slova. Uvědomovala si pouze svou opuštěnost, zlost a nehty, které si zarývala do dlaní. „Proč mi to dělá?" vypravila ze sebe.

„Nechce ke mně nikoho pustit, a přitom mě vyměnil za pár akrů kamení. Má Čínskou královnu! Má poklad, o jakém většina prospektorů celý život sní a umírá, aniž ho najde. Proč

mi nedovolí, abych já našla vlastní štěstí? *Kdo si, sakra, myslí, že je?"*

„Je to nešťastný chlap," ozval se za ní hlas Glory.

Posadila se vedle manžela. Jasně oranžové šaty kontrastovaly s jeho tmavým večerním oblekem. „Když jsi mu dala ten důl," pokračovala, „dala jsi mu jeho hrob. Kutá v něm, jak nejrychleji může."

Reba zbledla. Musela se přidržet stolu, protože sál se s ní divoce roztočil a změnil se v nenasytný chřtán Černé královny, v kikituk s rozdrčenými růžovými krystaly místo očí. „To jsem nechtěla," zašeptala.

„Ten důl je zabiják. Chance dovnitř nepustil ani mě," prozradil jí Red, „a to jsme se spolu šťourali v pěkné řádce nebezpečných děr."

„A proč to dělá?" obrátila se na Rebu Glory. „Pro peníze? Chance neprodá jediný z těch prokletých krystalů. Ani pro lásku, ani pro peníze. Vždycky jenom přinese pytel s turmalíny, vysype je před námi a vrátí se pod zem, do toho vražedného dolu. Co jiného tam hledá, když ne smrt?"

Reba vyskočila a lehce se zapotácela. V duchu viděla, jak se naplňují její nejhorší obavy. Musela jít za Chan-cem, najít ho dřív, než Čínská královna jednou provždy sklapne svou tlamu a pohltí muže, kterého miluje. Prodírala se mezi přítomnými na druhý konec rozlehlého sálu, nevnímala udivené pohledy ani pozdravy. V uších jí zněla Glořina krutá slova.

V hale si podkasala dlouhou toaletu, a protože výtah byl pro ni příliš pomalý, několika pružnými skoky vylétla po schodišti nahoru a řítí se po chodbě ke svému apartmá. Vyhrnula si sukně až ke stehnům a vytáhla klíč od pokoje, který měla zastrčený za saténovým podvazkem. Ruka se jí třásla tak silně, že se jí nedařilo vsunout ho do dírky.

„Sakra!"

Nadechla se, odemkla a vpadla do předsínky. Zabouchla za sebou dveře, proběhla obývacím pokojem do ložnice - a ocitla se uprostřed pohádkové nádhery.

Křesla, stůl, postel, dokonce i podlaha byly potažené matně černým hedvábím, které bylo její obchodní značkou. Na nařasené látce osvětlené hornickými lampičkami spočívaly turmalíny všech tvarů a velikostí. Pouze postel byla prázdná a světlo se chladně odráželo od černého hedvábí.

Klíč Rebě vypadl z ruky. Na okamžik měla pocit, jako by byla uvnitř krystalu, v místě oslnivé nádhery, s výbrusem tak složitým jako byl muž, který pokoj proměnil v sen o Čínské královně. Pomalu se otáčela, hledala ho, ale byla

obklopená pouze krásou turmalínu, znásobenou jejími slzami. Svého Tygřího boha nikde neviděla.

„Chanci," zašeptala a vztáhla před sebe ruce jako slepá. „Prosím tě, buď tady." Vycítila jeho přítomnost ještě dřív, než zaslechla, jak se za ní zavírají dveře. Mužské ruce se dotkly jejích ramen, dlaně tvrdé i něžné, hřejivé jako sluneční paprsky. S tlumeným výkřikem se obrátila, a ještě než ji k sobě přitáhl, vrhla se za jeho teplem. Pevně ho objímala, neschopna jediného slova, naplněná strachem, že se probudí a on bude pryč. Laskal její hebkou pleť něžnými slůvky a doteky.

„Celý svůj život jsem byl posedlý podzemními poklady," přiznal Chance dojatě. „Věřil jsem, že když se budu dívat opravdu důkladně, objevím něco úžasného, nádherného, vzácného, nedostižného, věčného jako sama Země. Ale nic z toho, co jsem našel, nesplnilo má očekávání. Bez ohledu na krásu, jedinečnost, cenu..."

Našel Rebiny rty, okreslil jazykem oblouček jejího úsměvu, ochutnal slanost jejích slz, spojil svůj dech s jejím, a když se k němu lačně přisála v polibku, který o její lásce a touze prozradil víc než všechna slova, vyplnil sladkou měkkost jejích úst.

„...a potom jsem tě políbil v Údolí smrti a svět se mi obrátil vzhůru nohama," dokončil po předlouhé chvíli. „Asi bych dokázal o Čínskou královnu obrát jinou Sylvii, ale ne ženu, která mi důvěřovala natolik, že plakala v mé náruči a potom mě políbila tak, jako by na světě nebyl a nikdy neměl být jiný muž."

Konečkem prstu sledoval trasu slzy, která se jí kutálela po tváři. „Nikdy jsem nevěřil tomu, že jsi druhá Sylvie, ale snažil jsem si to namlouvat. Po Čínské královně jsem prahnul víc než po čemkoliv jiném ve svém životě. Věděl jsem, prostě jsem věděl, že tam najdu, co hledám. Pak jsem vešel do tvé kanceláře a uviděl, jak se po tobě sápe opilý hošánek." Při vzpomínce na Todda se mu napjaly svaly a veškerá něžnost z jeho dlaní vyprchala. „Ještěže se tě nedotkl, *chaton*. Zabil bych ho."

Rozrušení jí sevřelo hrdlo, že téměř nemohla dýchat. Hleděla do jeho stříbrozelených očí a mlčky mu naslouchala se soustředěním, které se naučila od něho.

„Druhý den jsem se pokusil říct ti o dolu pravdu," pokračoval a nepřítomně si pohrával se třemi diamanty na její sponě, „ale Tim nás vyrušil. Potom jsi mě vzala na pláž. Stála jsi na parkovišti a postěžovala sis, že tě žádný muž nikdy nemiloval kvůli tobě samotné. Bylo mi jasné, že kdybych ti prozradil, jak je to s Čínskou královnou, začala bys mě nenávidět. A tak jsem sám sebe přesvědčil, že když spolu jistý čas budeme, pochopíš, že do Los Angeles jsem přijel z úplně jiného důvodu než do Údolí smrti."

Vzal do dlaní její tvář a znovu se k ní sklonil. Jeho žhavá touha ji ochromila stejně jako před několika minutami nádhra turmalínů. Zvedl ji a nesl k posteli potažené černým hedvábím. Ráda by mu řekla, že ho miluje, ale dokázala pouze

odpovídat na jeho laskání a ještě víc rozdmýchávat jejich vášeň. Něžně ji postavil a zasypal jí oči a tvář polibky.

„Každou minutou, kterou jsem s tebou strávil, jsem po tobě toužil víc a víc," svěřoval se svým hlubokým hlasem a stáhl jí z levého ramene hedvábí, které soutěžilo s hebkostí její pleti.

Přejela prsty po nažehlené běloskvoucí košili. Toužila zase cítit žár sálající z jeho těla, a když její šaty sklouzly na podlahu a stála před ním pouze v krajkové podprsence a kalhotkách, rozepnula mu knoflíčky a přitiskla rty k drsnému porostu na jeho hrudi.

„Zlatý prach a diamanty," zašeptal s ústy pod třpytivou náušnicí, a než mohla promluvit, umlčel ji dalším polibkem.

Pomaloučku kroužil jazykem v jejích ústech a rukama hladil půvaby, ještě před chvílí ukryté pod hedvábím. Když cítil, jak se rozpaluje pod jeho něžnostmi, pozvedl ji, až měl její ňadra před obličejem, a rty, jazykem i zuby je vytvaroval do zašpičatělých vrcholků touhy.

Zasténala. Nechala se strhnout uragánem vášně, bylo jí lhostejné, jestli ji Chance má, nebo nemá rád. Toužil po ní a ona ho milovala. Položil ji na postel a strhl ze sebe košili. Roztouženě vztáhla paže k jeho svalnatému tělu. Stáhl z ní prádlo, takže na sobě měla pouze náušnice, a potom se také svlékl. Stál nad ní a oči měl jako roztavené stříbro.

„Když jsme se vyhrabali ven ze závalu, ty ses ke mně se smíchem obrátila a radovala ses ze zachráněného života a slunečních paprsků, bylo mi jasné, že ti musím pravdu o Čínské královně dál zamlčovat. Nemohl jsem riskovat, že bych tě ztratil. Napadlo mě, že když se vezmeme, nebude záležet na tom, co bylo dřív. Byl jsem přesvědčený, že naše společná koupel v prameni je novým začátkem. A potom se objevila Glory a moje sny se rozpadly v prach."

Pod tvrdými rysy jeho tváře rozeznala Reba bolest. Chtěla něco říct, protože se nemohla dívat, jak trpí, ale pokračoval ve své trýznivé zpovědi.

„Nevěřil jsem, že bys mě po tom, co jsme spolu prožili, mohla opustit. Věděl jsem, že zuříš. Věděl jsem, že jsem ti ublížil, ale myslel jsem, že jestli mi dovolíš, abych tě políbil, objal, miloval se s tebou, pochopíš, že jsem tě nikdy nechtěl podvádět."

Lehl si vedle ní, ale navzdory touze, která ho spalovala a nutila ho napínat svaly v celém těle, se jí nedotkl. Ztrápeně na okamžik zavřel oči, ale hned je zase otevřel, zelené, zahleděné do minulosti.

„Utekla a mně po tobě nezbylo vůbec nic. A tak jsem se vrátil do té děvky a popadl krumpáč, jako kdybych mohl získat zpátky ženu i lásku, které jsem ztratil, pokud budu kopat dost hluboko, rychle a dlouho. Na povrch jsem vynesl jenom krystaly, chladný a tvrdý nerost. Blázen našel svůj poklad. Jenže kdo by stál o blázna?"

Trpkost v jeho hlase bodala Rebu do srdce jako dýka.

„Chanci...,“ hlesla bezmocně.

„Nechtělás mě vidět, nechtělás se mnou mluvit," chrlil ze sebe, „ale věděl jsem, že dnes večer budeš tady. Je to Jeremyho večer. A tak jsem přišel."

Pohnul rukou, ale místo aby se dotkl Reby, uchopil do prstů list papíru, který ležel mezi jejich nahými těly jako bílá kaňka na černé látce.

„Nechápal jsem, proč jsi po mně chtěla, abych se vzdal Čínské královny," přiznal. „Ted' už to vím. Kdysi bych se mohl spokojit s jejím studeným pokladem, ale dnes potře-buju tvé živoucí teplo, tvůj smích, doteky tvých dlaní. Ze všeho, co jsem kdy našel, jsi ty to jediné, co je krásnější, čím déle se na to dívám, magičtější ve slunečním světle než ve tmě, cennější, než se dá vyjádřit čísly nebo slovy. Ačkoliv jsem to dřív nevěděl, celý život jsem se toulal po světě a hrabal se v zemi, jen abych našel tebe."

Vydechla jeho jméno a ruce jí samy od sebe vylétly k jeho tváři. Nezněje odtáhl a vtiskl do nich list papíru.

„Přečti si to," vyzval ji.

Zkusila to, ale oči měla zamlžené slzami. „Nemůžu."

„Je to prohlášení, v němž se vzdávám Čínské královny. Je tvoje, Rebo. Ode dne, kdy jsi mě opustila, jsi její jedinou majitelkou."

„Já ten důl nechci," vybuchla, zmačkala listinu a odhodila ji do okolní tmy.

„Copak nechápeš?" vykřikla.

Vzápětí vykřikla znovu, ale z odlišného důvodu. Chance po ní přejížděl dlaněmi, které v ní rozžehly oheň a působily jí až trýznivou slast. Svíjela se pod jeho doteky, prohýbala se, vzpínala se k němu. Převalil se na ni a přikryl ji svým nedočkavým tělem.

„Jestli chceš, dám Čínskou královnu prvnímu člověku, který vejde do hotelové haly," nabízel zarputile. „Vzdám se všeho, do posledního mizerného krystalu.

Všeho, čeho budeš chtít. Jenom tebe ne. Nechtěj to po mně. Neudělám to.

Nemůžu. Konečně vím, co je to láska. A tu si nenechám vzít. Miluju tě, Rebo."

Lesklýma, široce otevřenýma očima hleděla do tmy, jako by v ní hledala radu.

„Řekni něco, *chaton*. Netrap mě nejistotou, jestli jsem tě ztratil, nebo ne."

„Nech si Čínskou královnu."

Tvář se mu zkřivila zoufalstvím.

„Pro naše děti," dodala rychle, když si uvědomila, že ji špatně pochopil. „Ty nemůžeš ztratit mou lásku, Chanci. Nikdy tě nepřestanu milovat."

Tápal v jejích vlasech po zlatých hřebíncích. Omotával si medové pramínky kolem prstů a znovu a znovu opakoval zjihlým hlasem sladká slova. Zdálo se, že když jednou začal, nemůže přestat, že bude Rebě vyznávat lásku donekonečna, že ji bude každým svým dechem, pohlazením, polibkem ujišťovat o tom, že je pro něho tím nejvzácnějším pokladem. Do jeho slov se mísila její, ústy a dlaněmi mu sdělovala totéž, co on jí, dokud do sebe jejich žhavá těla neprorostla.

Tygří bůh se nechal navždy uvěznit v Rebině náruči.